

12-19

حَدِيثِ اَوَّلِ وَدَّوْدِ رُوِيَتْ

پنجابی نعتاں

ابا محمد حنیف نائش قاری

حدیثوں و دھندرو و دہی گئے

(پنجابی نعتاں دا مجموعہ)

حاجی محمد حنیف نازش قادری

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

حدیثوں و دھاروں و نبی ﷺ

(پنجابی نعتاں دا مجموعہ)

حاجی محمد حنیف نازش قادری

﴿سختے حق مصتف دے را کھویں﴾

کتاب..... حدّوں و دھندروں نئی آتے 84691

موضوع..... پنجابی نعتاں

شاعر..... محمد حنیف نازش قادری

پہلی وار..... ربیع الاول 1428ھ مطابق ماہ مارچ 2007ء

تعداد..... اک ہزار

صفحے..... 240 (مجلد)

کمپوزنگ..... پاکستان کمپیوٹر کمپوزنگ سنٹر کامونگی

ٹائٹل دی خطاطی..... محمد اخلاق چشتی کامونگی

مطبع..... شرکت پرنٹنگ پریس 43 نسبت روڈ لاہور

اہتمام..... ایوان شعر و ادب قادری پلازہ کامونگی

خصوصی تعاون..... محمد شفیق خرم، چیئر مین بزم نازش کامونگی

قیمت..... 250 روپے

ملن دا پتہ۔ محمد حنیف نازش قادری، قادری پلازہ

قادری چوک کامونگی

فون 055-6810615

موبائل: 0304-4632877

ﷺ

میں کراں ربا ثنا سر کا رعایہ صلی اللہ علیہ وسلم دی
اک جھلک مینوں وکھا سر کا رعایہ صلی اللہ علیہ وسلم دی

حضرت حفیظ تائب رحمۃ اللہ علیہ

﴿ چڑھاوا ﴾

میں اپنی ایس کتاب "حدّوں و دھروں نبیٰ تے"
نوں بڑے ادب تے مان نال اپنے استاد تے
ایس دور دے سب توں وڈے نعت نگار

حضرت حفیظ تائب رحمۃ اللہ علیہ دی روح دے ناں کرناواں۔

ناچیز۔ محمد حنیف نازش قادری

ب بسم اللہ اسم اللہ دا ایہہ دی گہنا بھارا ہو
نال شفاعت سرورِ عالم چھٹسی عالم سارا ہو
حدّوں ودھ درودِ نبیؐ تے جسدا ایڈ پیارا ہو
میں قربان تنہاں تھیں باہو جہاں ملیا نبیؐ سوہارا ہو

سلطان العارفين حضرت سلطان باہو رحمۃ اللہ علیہ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

ویروا

- اللہ سوہنے دے ناں دے ناں محمد حنیف نازش (مصنف) 15
 لفظاں دی چاننی (دیباچہ) پروفیسر محمد اکرم رضا 17
 پنجابی نعت داماں (اظہار خیال) ڈاکٹر پروفیسر عصمت اللہ زاہد 49

حمد اں تے مناجاتاں

- 1- سب داماں لک سوہنا اللہ 57
 2- اپنے فضل کرم تھیں دیوے اللہ سوہنا 58
 3- اپنے درتوں نہ کر چچا نہہ مولا 59
 4- تری کریں دامیرے مولا لیاوے کتھوں جواب کوئی 60
 5- غم دی چڑھی چناب اے مولا 61
 6- توں ایں میرا سائیں سائیاں 62
 7- ہری بھری کر آس دی کھیتی سوہنیا ربّا 63

نعتاں

- 1- ایہہ نور دا اے خزینہ یار و درود پڑھ لئو سلام پڑھ لئو 65
 2- حضور آئے تے اکھ فلک دی نے اک نواں انقلاب ڈٹھا 66
 3- عشق دی پوڑی چڑھناواں جد نعت آہناں 67
 4- یاد نبیؐ وچ رو لیناواں نعت توں پہلوں نعت دے بعد 68

- 69 5۔ مٹھری مٹھری جس دی بولی صلی اللہ علیہ وسلم
- 70 6۔ جند ہووے خوشحال مدینے
- 71 7۔ لگ پئی نبیؐ دے نور تھیں چمکن گلی گلی
- 72 8۔ پئی جاگ اج تیری قسمت حلیمہؑ
- 73 9۔ جد کدی نعت تری شاہِ مدینہ آکھاں
- 74 10۔ آگئے دو جگ دے سرور آگئے
- 75 11۔ جگاں واسطے رحمت بنکے ساقی ء کوثر آئے نیں
- 76 12۔ نہ ہووے جے کدی تیرا وسیلہ یا رسول اللہ
- 77 13۔ بارہویں دی فجر ہوئی تے نظارے مہک گئے
- 78 14۔ مڈھ قدیموں نور حوالہ کملی والا کملی والا
- 79 15۔ سوئے و امیلا دمنایے
- 80 16۔ نہ کیوں چمئے ترا اسم گرامی یا رسول اللہ
- 81 17۔ میری زباں کیہ کر سکے صفت و ثناء سرکار دی
- 82 18۔ آس پچاون والے آئے
- 83 19۔ کئی سوئی اکھ سوئے دی
- 84 20۔ ٹرید ارا دے غار چوں ماہِ عرب دانور
- 85 21۔ آپ دی رحمت نے اوڑاں نوں گھٹاواں بخشیاں
- 86 22۔ سب توں اچھی ذات نبیؐ دی
- 87 23۔ پاک نبیؐ دی شان اچیری

- 88 24- قرآن سارا نعت اے
- 90 25- آقا ذکر اچیرا تیرا
- 92 26- سوہنے دی گل بات نہ مگے
- 93 27- دل دی نگری نوں مرے آقا و سون آئے نیں
- 94 28- یا نبی سید سادات، مدینے والے
- 95 29- نوری تیرے نوکڑ چا کر صلی اللہ علیک وسلم
- 96 30- مل گئی خیرات صدقہ آپ دا
- 97 31- سدّ ن گے سرکار مدینے
- 98 32- کوئی کر ثوت نہیں نازش دے پلے یا رسول اللہ
- 100 33- کرماں والا شہر مدینہ
- 102 34- غماں فکر اں دی نہیری فیہر جھلی یا رسول اللہ
- 104 35- مونہوں جدوں دی نام محمد ابو لیئے
- 106 36- کرم دا خرمینہ مدینہ مدینہ
- 108 37- منگدے پئے نیں طالب دیدار حاضری
- 109 38- کوئی نہ دردی پاک حبیب پیارے وانگوں
- 110 39- لگے نیں پھل درود دے دل دے درخت نوں
- 111 40- آل نبی دے جیہڑا سفینے توں دُور نہیں
- 112 41- تیرے دربار دی چا کری دے سوا کوئی شے ہور سرکار درکار نہیں
- 113 42- ایس لئی میں ڈھونڈ دارھناواں جیلے نعت دے

- 114 43- لنگھ جاوے گا منجد ہا چوں اُمت داسفینہ
- 115 44- محمد مصطفیٰ صلی علیہ و آلہ فیض جاری اے
- 116 45- رات معراج دی آقا دولہا بنے عرشِ اعلیٰ توں رب دا پیام آ گیا
- 117 46- سوچنا ہاں کہ بڑا چنگا مقدر ہندا
- 118 47- کرماں والا شہر مدینہ
- 119 48- خوشیاں تھیں مہر کاون و سیہڑا صفتاں پاک رسولؐ دیاں
- 120 49- خوش بخت جیہڑے آئے نیں ہو کے مدینوں
- 121 50- مرے نبیؐ دی قیل قال چال ڈھال روشنی
- 122 51- اکو گل کرے کیوں کرے کو ترسو
- 123 52- عاشقاں دا دل مدینہ طیبہ
- 124 53- جان دے تیرے دینے نوں نت قافلے حکم ہووے تے میں وی تیاری کراں
- 125 54- میں وی اک دن مدینے جاواں گا
- 126 55- سُن لاں جے سدّیا اے نبیؐ نے مدینوں
- 127 56- مل گئی اے جہنوں میرے پیمبرؐ دی گدائی
- 128 57- آقا سوچ نوں لو دیندے نیں
- 129 58- آپ آئے تے زمانے تے بھلائییاں آئیاں
- 130 59- ٹُریاں سیّاں مدینے ساریاں
- 132 60- تھاں نہیں کوئی طیبہ شہر دے سوہنے تھاواں ورگے
- 133 61- آئے نیں زائر مرے سرکارِ دوروں نیڑیوں

- 134-62- عاصیاں دے بیڑے کینے پار کملی والے لے نے
- 135-63- برسا دیو کرم داسا ون مدینے والے
- 136-64- جاواں گے طیبہ شہرنوں آقا جدوں بلون گے
- 137-65- چھانویں گنبدوی جدوں جا کے مسافر بہہ گئے
- 138-66- صاحب معراج پھیراپون گے
- 139-67- جدوں روندالے دل فرقت چ کلا یارسول اللہ
- 140-68- دسے تے کون دسے سراپا حضوردا
- 141-69- گھر نما نے دے پھیراپا جاوا
- 142-70- فیر جے بنے میرے طیبہ جان دی صورت
- 143-71- دل دانگرو ساوا آقا مدینے والے
- 144-72- سرکار مدینہ ساواوی ترے شہر چ اون نوں جی کردائے
- 145-73- تسی اتھرو پونجھنے جان دے او مینوں آقارون دی جانچ وی نہیں
- 146-74- عید میلاد منوندے میں نصیباں والے
- 147-75- اُمت دے بھاگ آ کے جگائے حضور نے
- 148-76- نور ڈہلکاں ماردا لے میم دی بنگل دے وچ
- 149-77- ہنجوواں دے دیوے پلکاں تے بلدے میں رات دن
- 150-78- ہجر دی واچھڑنے دل کینا لے پھاوا یارسولؐ
- 151-79- سرکار کرم ہووے سرکار عطا ہووے
- 152-80- رب نے چاہیا تے مدینے دی فضا ویکھاں گے

- 153 81۔ جے نعت سُندیاں اکھیاں داوی وضو ہووے
- 154 82۔ سوہنا سوہنا نام نبیؐ دا
- 155 83۔ پیاتر سے ترے دروا کمینہ یا رسول اللہؐ
- 156 84۔ کماؤ والے دانگر و سدا رہوے
- 157 85۔ طیبہ دی جے وانہ ہووے
- 158 86۔ آ گیا دنیا تے اج سوہنا نبیؐ
- 159 87۔ گل عالم دے سرور آئے
- 160 88۔ جگایا آن کے سٹے ہوئے زمانے نوں
- 161 89۔ غریباں دکھیاں دی غم گساری نبیؐ نے کیتی اسیں وی کرئیے
- 162 90۔ جگاں اُتے رحمتاں دے تمبو تانن والیا
- 163 91۔ اندر دی اکھنوں کر کے سجا کھی درود نال
- 164 92۔ مکہ پاک، مدینہ پاک
- 165 93۔ چل اٹھ چلے دلا سوہنے دے درتے
- 166 94۔ ساحل تے سفینہ دسدا لے خواہاں بچ مدینہ دسدا لے
- 167 95۔ خوشبوواں دے ہلے نیں آقا دے مدینے وچ
- 168 96۔ طیبہ دا جو سگ ہندا لے
- 169 97۔ لحد چ نال لجاویں گلاب نعتاں دے
- 170 98۔ چوکھٹ تے تیری نیوں کے پئے لنگھدے نیں بادشاہ
- 171 99۔ اسی ہاں زندگی بھر دے ادا سے یا رسول اللہؐ

- 172 100۔ کوئی نہ لال آمنہؓ مائی دے لال وانگ
- 173 101۔ عاجزاں دامن لے سوال کملی والیا
- 174 102۔ میرے آقا سوہنے آقا سرور کل رسولان
- 175 103۔ صورت پیاری سیرت پیاری
- 176 104۔ بھاویں رت کوئی وی ہووے کوئی موسم ہووے
- 177 105۔ ونڈی نبیؐ نے آ کے محبت گلی گلی
- 178 106۔ جے نہ سرکار دی رحمت داسہارا ہووے
- 179 107۔ میں جاواں مدینے دی راہواں توں صدقے
- 180 108۔ مہک لیائی جدوں وی ہوامدینے دی
- 181 109۔ وُحْشِیُّ یُوْجِی بول نبیؐ دے
- 182 110۔ روضے دارنگ دل تے چڑھالے تے فیر جا

ساعتیہ گیت

- 184 1۔ حدوں وودھ درود نبیؐ تے حدوں وودھ سلام
- 186 2۔ صفتاں تیریاں کردا اے رحمان، مدینے والے
- 188 3۔ طیبہ دے والی۔ طیبہ دے والی
- 189 4۔ جالی روضے والی اکھیاں تے لاواں جے کدی سرکار سد لین
- 190 5۔ سُن لُوعَرْضَاں نَبِیِّ جِی کَمِیْنِے دِیَاں
- 192 6۔ رب نے ایہہ دنیا بنائی تیرے واسطے
- 194 7۔ رل مل خوشی منایے آقا آگئے نیں

- 196 8۔ ہون گیاں آساں کدوں دلاں دیاں پوریاں
- 198 9۔ کدوں ویکھاں گے آقا تیرا گنبد نگینہ
- 199 10۔ دستِ مصطفیٰ دے کیہ کمال دستاں
- 200 11۔ ہسیاں نیں کلیاں تے پھل مسکرائے
- 202 12۔ در اقدس تے پہنچن ایہہ سواہی یا رسول اللہؐ
- 204 13۔ نام محمدؐ سوہنا لگے اوہ جگاں دا پیر
- 206 14۔ ٹھنڈیاں نیں جتھے چھاواں پر کیف نیں ہواواں
- 208 15۔ جلوے ترے نورانی
- 210 16۔ دل دا چین نظر دی راحت سب نوں ملے مدینے چوں
- 211 17۔ آگے آگے ویکھونی سیو آگے سرکارؐ
- 212 18۔ پیش کر کے درود و سلام نازش لیکھاں اپنیاں تا کہیں سنوار لیئے
- 216 حمدیہ چومصرے
- 218 نعتیہ چومصرے
- 225 حسینی چومصرے
- 227 نعتیہ ماہیہ
- 230 نعتیہ مرزا
- 233 سی حرفی

اللہ سوہنے دے ناں دے نال

اللہ سوہنے دی بارگاہ وچ اپنے سر نوں جھکا کے میں کروڑ ہا شکر ادا کرناں پئی اوہنے اپنے پیارے حبیب علیہ الصلوٰۃ والسلام دی نعت آکھن دی توفیق بخشی۔ ایس پنجاہی مجموعے توں پہلوں میرے اردو نعت دے دو مجموعے سامنے آئے تے سرکار مدینہ علیہ السلام دے عاشقاں تے نعت پڑھن سُنن والیاں بڑے پسند کیتے۔

پہلا اردو نعت دا مجموعہ "سخن سخن خوشبو" دے ناں نال 1996ء وچ تے دوسرا "آبرو" دے سرنا نوں پٹھاں 2003ء وچ چھپیا تے ہُن ایہہ پنجاہی نعتاں دا پراگا "حدوں ودھ درود نبیؐ تے" تہاڈے ہتھاں وچ اے۔ ایہناں توں اڈ اردو نعتاں دا اک ہور مجموعہ "نیاز" دے ناں نال تیار اے جہیز ارب نے چاہیا تے چھیتی چھپ کے سامنے آ جاویگا۔ اردو نعتاں دے ہور مجموعے وی تیار نہیں پر پنجاہی دی نعتاں دی ایہہ کل پونجی اے جہڑی میں 1984ء توں اکٹھی کر رہیاں۔ ایس موقع تے اپنے استاد مکرم حضرت حفیظ تائب رحمۃ اللہ علیہ جہی مشفق ہستی دی یاد آ رہی اے جہناں بڑے پیار نال ایہناں ساریاں کتاباں دے ناں وی رکھے تے مشوریاں نال وی نوازیں۔ ایس پنجاہی کتاب دے مسودے دی اک نقل اوہناں اپنے کول رکھ لئی تاں جے اوہ کجھ

نعتاں اپنی زیر ترتیب کتاب "پنجابی دے نو بکے نعت نگار" وچ
 شامل کر سکن پراوہ ایس کتاب نوں مکمل کرن توں پہلوں ای
 اپنے مالکِ حقیقی نال جا ملے۔ اوہناں دی کمی کلامیں ای سمیں
 سکوں ایس دورداہر عاشقِ نعت محسوس کر رہیا اے تے عرصہ دراز
 تک کردار ہو یگا۔ اللہ کریم اپنے پیارے حبیب ﷺ دی صفت و ثنا
 دے طفیل اوہناں دے درجیاں نوں ہو راجا فرمائے تے سانوں
 وی اوہناں ورگی گلی اکھ تے گداز دل عطا فرمائے (آمین)

تہاڈیاں دعاواں و اطلب گار

(حاجی) محمد حنیف نازش قادری

قادری پلازہ، قادری چوک

کامونگی فون 055-6810615

موبائل 0304-4632877

بسم اللہ الرحمن الرحیم

دیباچہ

تحریر پروفیسر محمد اکرم رضا

لفظاں دی چانی

پیارے آقا محمد مصطفیٰ ﷺ دی توصیف تے ثناب تعالیٰ دا
 خصوصی انعام اے جیہڑا نبی کریم ﷺ نال عقیدت دا مضبوط رشتہ قائم
 کرن والیاں دامقذربن دا اے۔ قرآن حکیم گواہ اے پئی رب تعالیٰ
 نوں ایس توں زیادہ کوئی امر محبوب نہیں کہ اوہدے محبوب ﷺ دی اُچی
 بارگاہ وچ ہر ویلے ایمان والے دروداں تے سلاماں دے گلاب پیش
 کردے رہن۔ نبی کریم دی صفت و ثنا خدا تے فرشتیاں دا معمول اے۔
 تے جیدوں خدا دے نیک بندے تے محمد مصطفیٰ ﷺ دے محبوب امتی
 حضور دی بارگاہ وچ مدحت تے نعت دی سوغات نذر کردے نیں تے خدا
 تعالیٰ دی رحمت اپنے آپ ای جوش وچ اُون لگ پیندی اے۔ خدا دی
 رحمت مُسکرا کے اپنے بندیاں دے دروداں نوں گنبدِ خضر اے وچ آرام
 کرن والے دو عالم دے محبوب تے نچھاور کردی اے۔ خدا دی رحمت
 دے وجد وچ اُون دا سبب ایہہ وے پئی اوہدے بندیاں نے اوس عظیم
 ہستی دے مقام نوں پہچان لیا اے جیہدی خاطر دو عالم تخلیق ہوئے تے
 رب نے اپنے رب ہون دا اعلان فرمایا۔

حضور نبی کریم ﷺ دی توصیف تے ثنا تمام رسولاں دیاں
 زباناں تے جاری رہی۔ زبور، توریت تے انجیل دے نال نال سارے
 آسمانی صحیفیاں وچ نعتِ محمد دے پھل کھڑے نظر یں پیندے نیں۔

نبیاں تے رسولان دیاں منا جاتاں تے تذکریاں وچ نعتِ محمدؐ دی جلوہ گری نظر اوندی اے۔ پر نعتِ محمدی سب توں سچی پہچان نعت گوئی دے قافلے دے پہلے سالار حضرت حسان بن ثابت رضی اللہ تعالیٰ عنہ دے کلام وچ نظر اوندی اے۔ اوہ دور تاریخ داسب توں اُچا سچا تے نویکلا دور سی جیدوں نعت کہن والے حضور محمد مصطفیٰ ﷺ دی زیارت کر کے نعت کہندے سن۔ جیدوں محبوب سامنے ہووے تے مَحَب دے زبان توں عشق دے لازوال پھل کھرن لگ پیندے نیں۔ جد مطلوب دے جلوے کھلے ہون تے طالبان دے نعتیہ جذبے خود بخود عقیدت دی خاطر مچن لگ پیندے نیں۔ اوس دور دی نعت دی بلندی، مقبولیت تے پذیرائی دا تصور وی نہیں کیتا جاسکدا جیدوں حسان بن ثابت دے نال نال کعب بن زہیر، عبداللہ بن رواحہ، علی المرتضیٰ تے بے شمار دوجے غلاماں دیاں نعتاں دے زمزمے سرکارِ دو عالم ﷺ خود سُن دے سن تے انعامات تے دعاواں نال وی نواز دے سن۔

ایہہ پُر نور تے انمٹ روایت چوداں صدیاں توں چاہت تے عقیدت دا خراج وصول کر کے جد موجودہ دور وچ داخل ہوئی تے ایس صدی دے شاعراں تے نثر نگاراں نے اپنی عقیدت دے بہترین اظہار لئی نعت دے کوچے وچ ای ڈیرے لگائے۔ عربی، فارسی، اردو تے پنجابی وچ ایس شان تے ایس کثرت نال نعت لکھی گئی کہ بعض نقاداں نوں خاص طور تے آکھنا پیا پئی ایہہ صدی تے نعت دی صدی لگدی اے۔ ایہہ قول بھاویں لفظاں دا بھلیکھا ہووے پر نعت دی روایت نوں موجودہ دور وچ

ایس شان نال پذیرائی ملی کہ ہر پاسے "وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ" دی عملی تے
فکری تفسیر نظر اون لگ پئی۔

دوجیاں زبانناں دے پہلو بہ پہلو پنجابی زبان وچ نعت نگاری دا
رنگ نوبکلا ای نظر آیا۔ پنجابی زبان دے ماضی توں لے کے زمانہ حال تیکر
سفر کردیاں ایہہ حقیقت بڑی واضح طور تے نظر آؤندی اے کہ پنجابی زبان
نوں صوفی تے درویش صفت شاعر بڑی کثرت نال میسر آئے۔ ایہہ صوفی
تے درویش معرفت دی دولت توں مالا مال سن تے ایس پاروں انہاں نوں
نعتِ محمد ﷺ دی صورت وچ اپنی عقیدت دے اظہار دی بہترین صورت
نظر آؤندی سی۔ ایہہ کہنا وی غلط نہیں ہووے گا کہ برصغیر پاک و ہند وچ
بہڑے ادوار وچ دوجیاں زبانناں دا نعتیہ اثاثہ مختصر تے محدود نظر آؤندا اے
اوہناں ای ادوار وچ پنجابی نعت نگاری دے کھڑے ہوئے گلزار بہاراں
ونڈ دے نظر آؤندے نیں۔

ساڈی ایس گل دی گواہی اوہ میلاد نامے، نور نامے، معراج
نامے تے منظوم معجزات نامے دے رہے نیں جہڑے پنجابی زبان وچ
ایس کثرت نال لکھے گئے کہ برصغیر وچ کوئی دوجی زبان ایہدی مثال پیش
کرن توں عاجز نظر آؤندی اے۔ پنجابی زبان وچ لکھی جان والی ہر کتاب
دا آغاز ای حمد تے نعت توں ہوندا سی۔ ہورتے ہور جہناں پنجابی شاعراں
نے عشقیہ داستاناں نوں نظم کیتا، اوہناں وی موقعہ پا کے اپنے آقائے مولا
ﷺ دے دربار وچ اپنی عقیدت دے پھل نچھاور کرن خاطر کوئی کسر نہیں
چھڈی۔ ایس حوالے نال پنجابی شاعراں دی ایڈی لمی فہرست حافظے دے

الہم وچ جگمگارہی اے جیدے حوالے نال صرف شاعراں دے نانواں دا تذکرہ کرن لئی ای اک دفتر درکار اے۔ سچ تے ایہہ وے پئی پنجابی شاعری نے صدیاں دے تو اترنال تصوف، معرفت، طریقت، روحانیت تے رسول شناسی دا تصور بخھ کے نعت نگاری دے ایہو جہے ستارے چمکا چھڈے نیں جہاں دی چمک دمک ہر دور نوں فکری روشنی عطا کر دی رہوے گی۔ بابا فرید الدین گنج شکر، حضرت سلطان باہو، شاہ حسین، وارث شاہ، خواجہ غلام فرید، میاں محمد بخش تے ایہناں دے ادوار نال تعلق رکھن والے دوجے پنجابی شاعراں نے مختلف بہانے بنا بنا کے کدی حقیقت تے کدی مجاز دے روپ وچ حضور ﷺ نوں خراج عقیدت پیش کرن دا اہتمام کیتا۔ ایہناں شخصیتاں نوں پنجابی زبان دے وسیع صحراواں وچ علم تے حکمت دی اُچیائی پاروں برگد دے درختاں دی حیثیت حاصل اے جہناں دی چھانویں آرام کرن والے شاعراں نے حال توں مستقبل تیکر محمد مصطفیٰ ﷺ دی شناخوانی دے رواج نوں عام کیتا تے ایہہ اوہناں ای پاکباز شاعراں دا فیض اے پئی اج دا پنجابی ادب دا سرمایہ توصیف محمد دی خوشبو نال مہک رہیا اے۔ جھیڑے سر کڈھویں شاعر ایس دور وچ پنجابی نعت دے ستارے روشن کرن دا فریضہ انجام دے رہے نیں اوہناں چوں اک نہایت بلند تے اُچا ناں محمد حنیف نازش قادری ہوراں دا اے۔

محمد حنیف نازش قادری دا شمار اوہناں خوش نصیب شاعراں وچ ہوندا اے جہاں اک واری نعت دے گوچے دا رخ کیتا تے فیر ہمیش لئی ایہدے ای ہو کے رہ گئے۔ جے کدی بھُل بھلیکھے دو جیاں صنفاں دا

چٹخارہ لین خاطر ایہناں تھوڑی دیر لئی دو جے پاسے رُخ کرن دی شعوری
 کوشش کیتی تے ایہناں دے نور و نور لا شعور نے ایہناں نوں بڑی چھیتی
 نعت دے گوچے ول بھیج دتا کہ نازش جی تسیں صرف نعت کہن لئی ای پیدا
 ہوئے او۔ نازش ہوراں نعت کہی تے خوب کہی۔ اردو نعت وچ ایہناں دا
 ناں شاعری دے آسمان اُتے پوری شان نال جگمگا رہیا اے۔ اردو
 شاعری نال محبت رکھن والیاں دا کوئی وی حلقہ ایہناں دے ناں توں انجان
 نہیں۔ زمانہ جان دا اے پئی ایہناں اردو نعت دی صورت وچ اردو شاعری
 نوں لا جواب سرمایہ عطا کیتا اے۔ اردو نعت دے حوالے نال ایہناں دا
 نعتیہ مجموعہ "سخن سخن خوشبو" اک نورانی روایت دے رُوپ وچ ڈھل کے
 مدت توں سرکارِ دو عالم صلی اللہ علیہ وآلہ واصحابہ وسلم دے غلاماں نوں
 عقیدت دے آداب بخش رہیا اے۔ "سخن سخن خوشبو" اردو نعتیہ شاعری دا
 افتخار تے محمد حنیف نازش قادری دا ادبی وقار بن چکيا اے تے اردو وچ ای
 اوہناں دا دوسرا بھر پور نعتیہ مجموعہ "آبرو" اشاعت پذیر ہو کے انشاء اللہ
 بڑی چھیتی عاشقاں دے دلاں نوں محبت رسولؐ دی نورانی لاٹ نال منور
 کرن والا اے۔ (جمہہ ایہہ مجموعہ وی مئی 2003ء وچ چھپ گیا)
 (نازش)

نازش ہوراں دا اعزاز ایہہ وے پئی ایہہ اردو دے نال نال
 پنجابی زبان وچ وی بڑی تیز رفتاری نال نعت کہہ رہے نیں۔ اردو ہو دے
 تے بھاویں پنجابی محمد حنیف نازش دی نعت گوئی دلاں نوں اگوجیہی شدت
 نال محبت تے عقیدت دا جمال عطا کردی اے۔ پنجابی نعت دے حوالے

نال نازش قادری ہاک نویکلآ تے عقیدت بھریانعت پراگائے کے آرہے
نیں۔ ایس نعتیہ مجموعے داسرناواں ای دلاں نوں اپنی گرفت وچ لے کے
حضور ﷺ دی محبت دے آداب بخشد نظر آؤندا اے۔

"حدوں ودھ درود نبی تے" محمد حنیف نازش قادری دے پنجابی
نعتیہ مجموعے داناں اے۔ ایس نعتیہ مجموعے وچ فکر دی بلندی، عشق دی
چاشنی تے عقیدت دی اڑان ایس طراں نظر آؤندی اے پئی ہر پاسے عشق
مصطفیٰ ﷺ دی بہار اپنی پوری جلوہ کاری نال جذبیاں نوں تازگی بخشدی
دسدی اے۔ محمد حنیف نازش قادری لئی نعت صرف فکر تے فن دے شکوہ دا
نال ای نہیں بلکہ اوہ ایہنوں اے واسطے عین عبادت تے سعادت سمجھ دے
نیں کیوں پئی ایس پاروں اوہناں نوں رب تعالیٰ دے حکم دی تعمیل کرن
دی توفیق عطا ہو رہی اے۔ نازش قادری دی نعت گوئی وچ نعت دے
حوالے نال خصوصی تعلق ملاحظہ کرو۔

ایس لئی میں ڈھونڈ دا رہناواں حیلے نعت دے

میں کچے نوں ملی ہر شے وسیلے نعت دے

آپ دی سرکار وچ شائد ایہہ ہو جاون قبول

پیش کرنے لئی میں گجھ اکھڑ دلیلے نعت دے

میں تصور وچ جدوں دیکھاں مدینے پاک نوں

بول بن دے جان آپے ای ریلے نعت دے

نال ہنجواں دے میں ترکیبا قلم دی جیہہ نوں

بول تاں نکلے نہیں کجھ ایسے سہیلے نعت دے

- اللہ تعالیٰ قرآن پاک چ ارشاد فرماندے نیں

"بیشک اللہ تے اودے فرشتے نبی ﷺ تے درود بھج دے

رہندے نیں۔ اے ایمان والیو تسیں درود وی بھجوتے سلام وی"

(سورہ الاحزاب)

اللہ تعالیٰ دے ایس ارشاد نوں نظر اں سامنے رکھ دیاں ہوئیاں
جدوں اسیں قرآن پاک دا مطالعہ کر دے ہاں تے صاف طور تے نظر
آؤندا اے پئی قرآن سارا ای نعتِ محمد اے۔ حضور دیاں باتاں، حضور
دیاں شانناں، حضور دے غلاماں دی بلندی، حضور دے عاشقاں دی
سرفرازی، آپ نال محبت رکھن والیاں دے قدسی درجات دی وسعت،
آپ دے القاب دی چمک دمک تے آپ دی سیرت تے خصائل دی
مہک نال قرآن دا ہر پارہ جگمگا رہیا اے تے ہر سورت اپنی بہار سامانی نال
دلاں نوں سکون عطا کر رہی اے۔ ایس نورانی پیش منظر دے حوالے نال
نازق قادری دا قلم کئے خوبصورت پھل مہکار ہیا اے۔

قرآن سارا نعت اے	اک اک سپارہ نعت اے
سیراب روحاں نوں کرے	رحمت دا دھارا نعت اے
غیراں دا میں محتاج نہیں	میرا سہارا نعت اے
رب بھیجے سوہنے تے درود	ایہہ وی تے یارا نعت اے

ایہہ ازلی تے ابدی صداقت اے پئی نعت عین عبادت تے رب محمد
دی عنایت اے۔ ایس گل دا تصور کر کے رونگٹے کھڑے ہو جان دے نیں پئی
میں اوس دی نعت کہہ رہیا واں جیدا ثنا خواں رب تعالیٰ تے جیدی

توصیف کرن والے فرشتے نیں۔ حضور ﷺ دی بارگاہ اوہ اُچا درباراے
جتھے فرشتے وی دم بخود حاضری دیندے نیں۔ جتھے جنیدؒ تے بایزیدؒ جیسے
اولیاء اللہ ساہ روک کے اوندے نیں۔ ایہہ اوہ اُچی ہستی اے جیدی یاد وچ
محفل سجان والیاں دے سٹے ہوئے نصیب جاگ پیندے نیں۔

سلطانِ مدینہ ﷺ دی عظمت دا تصور کر کے شاعر آپوں آپ ای نعت
دے تقدس نوں مد نظر رکھن لگ پیندا اے۔ شاعر جان دا اے کہ جیکر نعت
وچ تقدس تے خیالات دی پاکیزگی نہیں ہووے گی تے نعت محض الفاظ دا
گلدستہ بن کے رہ جائے گی۔ ایسا گلدستہ جیہڑا حقیقی خوشبو توں محروم ہوندا
اے۔ نازش قادری دی نعت نگاری وچ تقدس، پاکیزگی تے فکر و نظر دی
طہارت دا جذبہ خوب خوب پایا جاندا اے۔ ملاحظہ ہووے۔

عید میلاد منوندے نیں نصیباں والے
محفلِ نعت سجوندے نیں نصیباں والے

بے مراداں نوں کوئی سار نہیں نعتاں دی
نعت سُن دے تے سنوندے نیں نصیباں والے

باوضو ہو کے تے منہ کر کے مدینے وگے
نام سوہنے دا پکوندے نیں نصیباں والے

ذکر کر دے نیں تے سُن دے نیں عرب دے چن دا
رانج نصیباں نوں جگوندے نیں نصیباں والے

محمد حنیف نازش قادری دی نعت وچ تقدس دی مہکار دا ذکر چھڑیا
 اے تے ایس حوالے نوں مزید معتبر بنان خاطر اسیں ایہناں دی اک ہور
 نعت دے کجھ اشعار پیش کرنے آں۔ ایہہ نعت اپنی جگہ تے بڑی مکمل تے
 جامع اے۔ ایہدے وچ تاثر دی گہرائی تے روحانی واردات دی گیرائی
 پائی جاندی اے۔ ایہہ نعت وی اے تے حضور دے عاشقاں لئی پھل
 کھلاردی ہوئی سوغات وی۔ ایہہ محض چند شعراں دا مجموعہ نہیں بلکہ عشق
 تے عقیدت دی صدیاں تے پھیلی داستان دا نور برسان والا ورق وی
 اے۔ ایس نعت وچ ایہناں دی آرزو اپنی معراج نوں چھو ہندی ہوئی
 محسوس ہندی اے۔ انج لگدا اے پئی شاعر اپنے قلم نوں محبت تے چاہت
 دی نورانی روشنائی وچ ڈبو کے تے عشق نوں اپنا رہبر بنا کے عظمتِ رسولؐ
 دی خوشبو نال مہکن والے کاغذ تے اپنے جذبات دے ستارے اتار رہیا
 اے۔ ایس نعت وچ کمال دا سوز تے غنائیت اے۔ محسوس ہوندا اے کہ
 شاعر حضور ﷺ دے تصور وچے اینا گوڈب چکيا اے پئی اوہنوں اپنے
 محبوب دے علاوہ کسے ہور دا خیال امی نہیں۔ دنیا دیاں رنگینیاں وٹوں منہ
 موڑ کے نازش قادری ہوریں محبوب کائنات ﷺ دے جلویاں وچ گم ہو
 کے ایس نویکلی نعت وچ جس بلندی تے نظر آؤندے نیں اوہدی اک
 جھلک پیش اے۔

یادِ نبیؐ وچ رو لیناواں، نعت توں پہلاں نعت توں بعد
 جام اکھیاں دے دھو لیناواں نعت توں پہلاں نعت توں بعد

اللہ دے محبوب دے سوہنے درتے نذر گزارن لئی
ہنجو ہار پرولیناواں، نعت توں پہلاں نعت توں بعد

بھیجناواں دو جگ دے سرورنوں سوغات دروداں دی
انج دے ڈھوئے ڈھولیناواں نعت توں پہلاں نعت توں بعد

عطر گلاب نوں سنگھدیاں ہو یاں اپنے سوہنے آقا دے
مڑھکے دی خوشبو لیناواں نعت توں پہلاں نعت توں بعد

بھیک توفیق نویں مدحت لئی پاک نبیؐ دے درائے
جھولی اڈکھولیناواں نعت توں پہلاں نعت توں بعد

ایس نعتیہ مجموعے داسرناواں "حدوں ودھ درود نبیؐ تے" اپنی

جگہ حاصل دیوان نظر آؤندا اے تے ایہہ سلطان العارفين حضرت سلطان

باہودے مشہور مصرعے "حدوں بے حد درود نبیؐ تے جس دا ایڈ پسارا ہو"

توں لیا گیا اے۔ بے شک حضور پر نور ﷺ دی ذات ای اوہ ذات اے

جسدے پاروں ہر شے دی تخلیق ہوئی۔ عرش فرش، زمین آسمان، بلندی پستی،

چن سورج ستارے، بحر و بر، شمس و قمر، جن و بشر تے شجر و حجر سمیت ہر شے

ایس خاطر بنائی گئی کہ اللہ نے اپنے محبوب ﷺ نوں اپنے نور دا مظہر بنا

کے ایس کائنات دی راہنمائی واسطے بھیجنا سی۔ آپ توں پہلوں تشریف

لیان والے سارے رسولؐ تے پیغمبرؐ آپ دیاں شانناں بیان کر کے آپ دے آؤن

دی بشارت دیندے رہے۔ دنیا دی تخلیق تے اک پاسے، جیکر حضور ﷺ نوں

رب نے اقوام دار ہبر بنا کے دنیا وچ بھیجنا نہ ہوندا تے رب اپنا رب ہونا
وی ظاہر نہ کردا۔ عاشق ایس گل نوں چنگی طراں سمجھدے نیں۔ حضرت
مجدد الف ثانی رحمت اللہ علیہ دے بقول "میں رب نوں ایس واسطے اپنا
رب من داہاں کہ اوہ میرے محمدؐ دارب اے" ایہہ سب توں وڈی سچائی
اے کہ سارا پسا را نبی پاک ﷺ دے وجود پاک دی طفیل ای اے۔

محمد حنیف نازش قادری ہو ریں اپنے آقا تے مولاً دے مقام
تے مرتبے توں ٹھیک ٹھیک آگاہ نیں۔ اوہ بجا طور تے سمجھدے نیں کہ
عالماں دی دانائی، کجکلا ہاں دی شان دارائی، ادیباں دے قلم دی برنائی،
باغ بہاراں دا حسن تے آفتاب و ماہتاب دی تب و تاب سبھ کجھ حضور علیہ
الصلوٰۃ والسلام دی محبوبیت دے پاروں اے۔ نازش قادری نوں تھاں
تھاں تے خدا دے محبوب دے جلوے کھلرے نظر اوندے نیں۔ اوہ
لکھدے نیں۔

کئی سوہنی اکھ سوہنے دی
دکھنیاں چوں دکھ سوہنے دی

اک لکھ کئی ہزار دے وچوں
شان دے پئی دکھ سوہنے دی

دل وچ چائن ہو جاوے گا
صورت سامنے رکھ سوہنے دی

چن توں سوہنیاں تلیاں جتھے پاک نبیؐ نے لایاں
کیہڑے رستے اوہناں کرماں والیاں راہواں ورگے

شان بیان کرے کنج کوئی پاک نبیؐ سرور دی
چہتاں نوں رب کئی ناں بخشے اپنے نانواں ورگے

کیہڑا چکے مااوتے دا رازاں والا پردہ
ہوئے سن کجھ سخن ضروری خاص صلاحواں ورگے

جس دی انگلی چن پئی توڑے سورج پئی پرتاوے
کسدے بازو اوہدیاں معجزے والیاں باہواں ورگے

حضور نبی کریم ﷺ ایمان دی جان نہیں تے قرآن پاک دیاں
عظمتاں داعنوان نہیں۔ اللہ تعالیٰ نے مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ
فرما کے زمانے والیاں نوں دس دیتا پئی میرے محبوب ﷺ دی محبت میری
محبت تے میرے محبوب دی اطاعت میری اطاعت اے۔ ایس پاروں
حضور ایمان وی نہیں تے ایمان دی جان وی۔ ایمان دا خلاصہ حضور ﷺ
دی محبت تے آپ دی خوشنودی اے۔ کیوں پئی رب وی اپنے محبوب دی
رضا چاہندا اے۔ ساری کائنات نوں خالق دی رضا مطلوب اے تے
خالق محمد مصطفیٰ دی مرضی تے منشا دے مطابق فیصلے کر رہیا اے۔ رب نوں
کسے نہیں ڈٹھا۔ ایسے پاروں اسیں جیہڑے خدائے واحددا کلمہ پڑھدے

ہاں اوہدا پتہ سانوں پیارے رسول ﷺ نے ای دسیا اے۔ ساڈے ایمان، ساریاں عبادتاں، نفل، روزے تے نمازاں سب دی تفصیل حضورؐ نے ای دسی اے۔ حضور ﷺ نوں "قرآنِ ناطق" کہیا جاندا اے۔ یعنی ایسا بولدا ہو یا قرآن جس دی اک اک ادا اللہ دی وحی دی ترجمان اے تے جسدے کردار دی اک اک جھلک قرآن دے جمال دی تصویر اے۔

نازش قادری علم تے حکمت نال گہری آشنائی رکھدے نیں۔ آپ نوں حج بیت اللہ تے روضہ رسول ﷺ تے کئی واری حاضری دی سعادت حاصل ہو چکی اے۔ آپ دامطالعہ وسیع تے روحانی مشاہدہ بڑا دل کشا اے۔ ایس پاروں ایہناں نوں پورا پورا احساس اے کہ ساڈے آقائے مولا ﷺ ایمان دی اصل نیں، دین دی بنیاد نیں، ایقان دا وقار نیں تے خدا شناسی دیاں منزلاں دے راز دار نیں۔ ایہہ جان دے نیں پئی محبت رسول ﷺ دا ای دوجاناں ایمان اے۔ ایس حوالے نال ایہناں دے کجھ اشعار درج نیں۔

ایمان دی اوہ جان نیں سانوں کہیا قرآن نے
بخشش لئی رکھ سامنے اک اک ادا سرکار دی

موسم کہدے، چائن کہدے، سبزہ کہدا، گلشن کہدے
نوکر ایہہ چن، گولی کرن، باندی ہوا سرکار دی

جبریل تے خیرالورائے، سدرہ تے جا ہو گئے جدا
ایہہ انتہا جبریل دی، پرابندا سرکار دی

اوہ جگ تے آئے تے اکھ فلک دی نے اک نواں انقلاب ڈٹھا
سلا می دیندے درخت ڈٹھے تے سایہ کردا سحاب ڈٹھا

اوہناں دے دنداں دی لشک منگن لئی بجلیاں نے سوال کیتا
ذرا جے مڑھکے دی بھیک لبھدا اوہناں دے درتے گلاب ڈٹھا

نثار اوہناں دے ساتھیاں توں تے صدقے اوہناں دے بخت اتوں
جتہاں نے سوہنے دا بچپنا تے شفاف شیشہ شباب ڈٹھا

حضور صلی اللہ علیہ وآلہ واصحابہ وسلم اللہ دے محبوب تے کائنات
دے مطلوب نیں۔ آپ دے خالق نے آپ نوں بے شمار خصائل تے
خصائص نال نوازیا۔ ایہہ حقیقت اے پئی آپ دا وال وال معجزہ اے۔
آپ دی اک اک ادا معجزہ اے تے آپ داسب توں وڈا معجزہ آپ دا
لیاندا ہوا یا روحانی انقلاب اے جہنہ عرب دے بدوواں نوں قیصر تے کسریٰ
دے مقدر داما لک بنا دتا ایس انقلاب دی اصل قوت آپ دالافانی کردار
سی۔ اوہ کردار جسدی عظمت تے ہمیشگی بارے خدا نے "لَقَدْ كَانَ لَكُمْ
فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ" فرما کے ایس نوں رہندی دنیا تک لئی
ہدایت دا مینارہ نور بنا دتا۔ ایہہ آپ دے کردار دی عظمت سی کہ مے خوار حق
دے پرستار بن گئے تے بیٹھار بیٹیاں اگے سجدے کرن والے اک ان ڈٹھے خدا
دی پوجا کرن لگ پئے۔

ایہو جیہا انقلاب زمانے دی اکھ نے کدی وی نہیں سی ویکھیا۔
 ایہہ انقلاب عرب دی سر زمین اُتے رونما ہو یا تے فیر ایس دی ہمہ گیری
 تے جامعیت نے پوری کائنات نوں اپنی بُوکل وچ لے لیا۔ چوداں
 صدیاں لنگھ گئیاں نیں پراج وی آپ دے برپا کیتے ہوئے انقلاب دی
 عظمت دے سامنے زمانے دی پیشانی خم اے۔ آپ نے پیماں بے
 سہاریاں تے دُکھ درد دے ماریاں نوں زندگی دا حوصلہ دتا۔ غماں تے
 دُکھاں دے سمندر وچ ڈُب دیاں ہو یاں نوں سلامتی دا ساحل عطا کیتا تے
 خون دیاں ندیاں وگان والیاں نوں انسانی جان دی قدر و قیمت نال آشنا
 کیتا۔ آپ دے ایس انقلاب پاروں دلاں دے مرجھائے ہوئے پھل
 کھڑ پئے تے زندگی دے بنجر صحراواں وچ بہا آ گئی۔

محمد حنیف نازش قادری نے حضورؐ دے ایس انقلاب نوں جی
 کھول کے محبت دا خراج ادا کیتا اے۔ ایہدے نال ای اوہ ایس حقیقت دا
 اعلان وی کر دے نیں کہ ایہہ انقلاب موجودہ زمانے دا وی اعزاز اے۔
 ضرورت فقط ایس امر دی اے کہ ایس انقلاب دی روشنی نال اپنے دل و جان
 وچ اُجالا کیتا جائے۔ حضور علیہ الصلوٰۃ والسلام دے انقلاب دیاں نورانی
 جھلکیاں ایہناں دیاں مختلف نعتاں وچ بڑے واضح طور تے ملدیاں نیں
 ایس اسلامی تے مصطفویٰ انقلاب دیاں کجھ جھلکیاں نازش ہوراں دے قلم
 چوں ایمان دیاں کرناں بنکے انج طلوع ہون دیاں نیں۔

اُمت دے آکے بھاگ جگائے حضورؐ نے
 وگڑے ہوئے سی کاج، بنائے حضورؐ نے

تعلیم دے کے عدل و مساوات و خلق دی
بُت اونچ اونچ والے گرائے حضورؐ نے

دریا اے رحمتاں دا پیا ٹھاٹھاں ماردا
گل نال لائے اپنے پرانے حضورؐ نے

آپؐ دی رحمت نے اوڑاں نوں گھٹاواں بخشیاں
پینڈیاں مارے سے نوں سکھ سراواں بخشیاں

بے نواواں نوں نوا بخشی مری سرکارؐ نے
گونگیاں نوں جیھہ بخشی تے صداواں بخشیاں

آپؐ دی رحمت نے صرصر دے تھپڑے روک لئے
غنجیاں دی سوہل جنڈری نوں صباواں بخشیاں

حضور پاک ﷺ دے لافانی انقلاب تے ظلمتاں وچ اُبھرن والی نورانی
سوردا ذکر کر دیاں ہوئیاں شاعر دا قلم نعت گوئی دے حوالے نال اپنے آقاؐ
دی فیاضی دے گن گان لگ پیا۔

کون دیندا اے کسے نوں کیہ کسے توں منگئے
آپؐ نے تے مدح خواناں نوں یرداواں بخشیاں

حضور سلطانِ مدینہ صلی اللہ علیہ وسلم دی رحمتہ اللعالمینیہ دا تصور
 نعت گو شاعراں دا ہمیش توں بڑا پیارا موضوع بن دا رہیا اے۔ خدائے
 کریم نے اپنے محبوب نوں تمام جہاناں لئی ہمیش واسطے رحمت بنا کے گھلایا
 اے۔ ایس پاروں آپؐ دی رحمت کسے اک دور تے کسے اک زمانے لئی
 خاص نہیں۔ ہر دور دے انسان تے ہر زمانے دے دکھیا رے آپؐ دی
 رحمت دے سہارے باوقار زندگی دی سوغات حاصل کر دے رہے نیں۔
 آپؐ دی رحمت دا بدل اپنیاں تے بیگانیاں سبھناں تے اکوجیہی شان نال
 وسدا اے۔ آپؐ دی رحمت توں کون کون فیضیاب نہیں ہو یا۔ آپؐ نے
 خون دے پیاسیاں نوں قباواں بخشیاں۔ آپؐ نے اپنی جان دے دشمنان
 نوں رحمت دیاں چادران عطا کیتیاں۔ آپؐ نے اپنی راہ وچ کنڈے
 کھلارن والیاں نوں جنت دے پھلاں دا پروانہ عطا کیتا۔ آپؐ نے غم
 دے طوفاناں وچ گھری ہوئی مخلوق نوں خوشیاں تے راحتاں دے سامان
 عطا کیتے۔ دنیا توں لے کے قبر تیکر تے قبر توں لے کے حشر تیکر آپؐ دی
 رحمت قدم قدم تے گنہگاراں لئی بخشش دا وسیلہ بن دی تے دوزخ دے
 حقداراں لئی جنت دے بوہے کھولدی نظر آؤندی اے۔ آپؐ دی رحمت
 فقط آپؐ دی ظاہری حیاتی تیک ای محدود نہیں سی۔ بلکہ آپؐ دے وصال انور
 توں لے کے اج تیکر آپؐ دی رحمت عام دا پرچم ویلے دی بلندی تے لہرا
 رہیا اے تے آپؐ دی رحمت ابدی شام دا اجالا بن کے تاریک دلاں نوں
 امید دا چانن عطا کردی رہے گی۔ آپؐ بندہ نوازاں لئی خطا پوش وی نیں۔
 آپؐ لطف تے کرم دا مظہر ای نیں جو دعو عطا دا محور وی نیں۔

نازش قادری دی نعت نگاری سرکارِ دو عالم صلی اللہ علیہ وسلم دی
 بے کراں رحمتاں نوں آواز دین دا بہانہ اے۔ کیوں پئی ایہہ جان دے
 نہیں کہ سرکارِ دو عالم نوں آقا دا قرب عطا کردی اے تے قرب
 جس قدر وی زیادہ ہووے گا، رحمتِ مصطفیٰؐ اوس قدر ای زیادہ جوش تے
 آکے ایہناں دے مقدر نوں سنوارن دا اہتمام کرے گی۔ نبی کریم ﷺ

دی رحمت دا تذکرہ ایہناں دیاں بہت ساریاں نعتاں وچ مل دا اے
 تے بعض تھاواں تے ایہناں دے قلم چوں سرکارِ دو عالم ﷺ دی رحمت
 دے ذکر دی لاٹ ایس طراں پھٹی اے کہ پڑھدیاں ہو یاں دل نوں
 اک وجد تے روحانی کیفیت دی پھووار پیندی نظر اوندی اے۔ اسی
 ایہدے کجھ پہلو پیش کرنے آں تاں پئی اندازہ ہو سکے کہ نازش قادری
 نے حضور علیہ الصلوٰۃ والسلام دی رحمت دے تصور ناں اپنے قلب و جان
 دیاں خلوتاں نوں کس طرح آباد کیتا اے

آقا سوچ نوں لودیندے نہیں

جو وی منگئے اوہ دیندے نہیں

روشن رکھدے نہیں عالم نوں

پھلاں نوں خوشبو دیندے نہیں

جے نہ سرکار کی رحمت دا سہارا ہووے

قسم اللہ دی گھڑی پل نہ گزارا ہووے

رحمتاں ربدیاں ٹر پندیاں او سے پاسے
چہڑے پاسے مرے آقا دا اشارہ ہووے

ٹر گئے نیں منہ چھپا کے ہنیرے فریب دے
وٹیا مدینے والے نے چانن گلی گلی

رحمت دا فیض پہنچا ہر شہر ہر گراں
آئے حضورؐ نعمتاں وٹن گلی گلی

کوئی نہ دردی پاک حبیبؐ پیارے وانگوں
کیہڑا ہور سہارا ایس سہارے وانگوں

بھیک دے نال دُعاواں وی جس درتوں لبھن
ہور نہ کوئی دوارہ ایس دوارے وانگوں

اوہناں نے زخماں تے پیار دا مرہم رکھیا
ایہہ دنیا سی ہنجوواں بھرے پٹارے وانگوں

حضور سلطانِ مدینہ دی رحمت دا ذکر کردیاں ہویاں شاعر آپؐ
دی سیرت نوں محبتاں دا خراج پیش کرن تے عقیدت دے ہنجونڈر کرن
لگ پیدا اے۔ شاعر نوں احساس اے کہ نبی پاکؐ دی رحمت آپؐ دی
سیرت داروشن ترین پہلو اے۔ آپؐ دی رحمت عام نے ای آپؐ دی

سیرت دے گلشن نوں سدا بہار بنایا ہو یا اے۔ ایس حوالے نال کجھ شعر نذر
نیں۔

ونڈی نبیؐ نے آکے محبت گلی گلی
چھائی ہوئی اے آپؐ دی رحمت گلی گلی

کیتی اے تھوڑے وقت وچ تبلیغ اسطرح
وسدی اے شہر شہر چ امت گلی گلی

دیا صحابیائؓ نوں ستارے حضورؐ نے
ورتائی چھتاں دین دی دولت گلی گلی

آپؐ آئے تے زمانے تے بھلایاں آئیاں
پیار آیا ، امن آیا ، تے سچایاں آئیاں

اک حلیمہؓ دی حلیمی نے سعادت پائی
کز و فر والیاں اُنج چوکھیاں دایاں آئیاں

آئے سرکارؐ بہشتاں دی بشارت لے کے
نوع انساں دے لئی اگ توں رہایاں آئیاں

اس طراں ونڈے اوہناں علم تے حکمت دے گلاب
گو ننگے بول اٹھے ، نداناں نوں دنایاں آئیاں

مدینہ طیبہ اوہ عظیم شہراے جس دے تصور نال ای غلامانِ مصطفیٰ ﷺ
 دیاں اکھاں چوں عقیدت بھرے، بنجواں دیاں ندیاں وگ پندیاں نیں
 ایس عظیم شہر دی زیارت لئی عاشقاں دے دل مچلدے تے غلاماں دے
 جذبے اپنی انتہا نوں چھون لگ پندے نیں۔ جہناں ایس شہرنوں اک
 واروی نیں ڈٹھا اوہ ہجرتے فراق دی لذت نال ہمکنار ہو کے نبی پاکؐ
 دے شہر دی دیدی دُعا منگدے نیں۔ پر جہیڑے اک واری چھوڑ کئی
 واری مدینہ طیبہ دی زیارت نال اپنیاں اکھیاں دی پیاس بجھا چکے نیں
 اوہ فیرتوں مدینہ طیبہ دی حاضری لئی تڑپن لگ پندے نیں۔ ایس توں
 اندازہ ہوندا اے کہ نبی پاکؐ دے پاک شہر دا نظارہ کنا کو بلند مقام رکھدا
 اے۔ جس شہر دے طواف لئی ہر ویلے فرشتے اتر دے ہون، جس شہر دی
 خاک پاک نے کئی ورھے مسلسل حضور صلی اللہ علیہ وسلم دے قدماں نوں
 بوسہ دتا ہووے۔ جس شہرنوں حضور ﷺ دی میزبانی دا شرف حاصل
 ہو یا ہووے۔ جس شہر دی دیدی ہر پاسیوں عاشقاں دے قافلے قطار در
 قطار آؤندے ہون تے انج وی آقا علیہ الصلوٰۃ والسلام او سے شہر نور
 دے گنبدِ خضریٰ وچ آرام فرما کے اپنی اُمت دے درود سماعت فرما رہے
 ہون تے آپ دے لبیاں چوں نکلی ہوئی "مَنْ زَارَ قَبْرِي وَ جَبَّتْ
 لَهُ شَفَاعَتِي" دی صدا مدینہ طیبہ دی زیارت لئی آؤن والیاں نوں
 مسلسل شفاعت دی خوشخبری سنارہی ہووے۔ اوس شہر محبوب دی عظمت
 تے سرفرازی وچ کہتوں کلام ہو سکدا اے۔ ایسے پاروں مدینہ طیبہ نوں
 اپنی عقیدت دامنڈھ بنا کے ایہدے تے لکھنا نعت گو شاعروں دا خاص

امتیازاے۔

ایہہ ای خاص امتیاز حاجی محمد حنیف نازش قادری دے فکر و نظر دا اعزازاے۔ اج توں نہیں مُدتاں توں نازش قادری ہو ریں بار بار روضہ رسول دی زیارت نال اپنیاں اکھیاں نوں راحت پہنچان دا اہتمام کردے رہندے نیں۔ مدینہ طیبہ ہر عاشق دے دل وچ وسدا اے پر عشق دے بر ملاتے خوبصورت اظہار و اسلیقہ کسے کسے نوں ای عطا ہوندا اے۔ نازش قادری نوں رب تعالیٰ نے محبت رسول ﷺ دے صدقے وچ نعت گوئی وی عطا کیتی اے تے ایہدے نال نال نعت گوئی دے پاکیزہ آداب وی ایہناں دے قلم دا اعزاز بنا چھڈے نیں۔ مدینہ طیبہ دا مقام کیہ اے؟ کتاباں دا مطالعہ اپنی جگہ پر ویکھن والیاں دی اکھ نال ایس عظیم شہر نوں ویکھنا ہو رای مقام رکھدا اے۔ نازش قادری دا دل ہر ویلے مدینہ طیبہ دی یاد وچ تڑندا اے تے ایس مقدس شہر دا ذکر چھیڑ دیاں ای ایہناں دیاں اکھیاں ہنجواں دے ہار پروں لگ پندیاں نیں۔ نازش قادری دی پاکیزہ فکراں دی اڑان، فن دی بلندی تے عقیدت دا والہانہ پن مدینہ طیبہ دے تصوّر نال کیویں جگمگ جگمگ کردے نیں ایہدے اندازہ ایہناں چند شعراں توں بخوبی ہو جاندا اے۔

کرم دا خزینہ مدینہ مدینہ
عطا دا گنجینہ مدینہ مدینہ

انگوٹھی جے آکھاں میں سارے جہاں نوں
تے اس دا نگینہ مدینہ مدینہ

جند ہووے خوشحال مدینے
مک جاندے جنجال مدینے

اتھرو دین سلامی اوندے
پہنچدا جدوں خیال مدینے

جہتوں چاہوں سو سو واری
سدے نیں لچپال مدینے

سرکارِ مدینہ ساڈا وی ترے شہر چ آون نوں جی کردائے
ترے دردی خاک دے سرے نوں اکھیا نوچ پون نوں جی کردائے

اللہ کرم سلطانِ عرب، رنگ دینا کرم تھیں میری طلب
ہن فیر سنہری جالی نوں آگھیاں تے لون نوں جی کردائے
نازش قادری دیاں دُعاواں رب دی بارگاہ وچ بار بار قبولیت دا شرف
حاصل کردیاں نیں پر شہرِ مدینہ ویکھن دی طلب چ کمی نہیں آؤندی۔
کمی کیوں آوے؟ مدینہ شہر جنت دا نگینہ اے۔ رحمت دا سفینہ

اے۔ ایہدی دید خدادے کرم دا خزینہ اے تے ایہدی اک اک جھلک
 عشق و عقیدت دا قرینہ اے۔ مدینہ طیبہ دے گلی کوچے تے بازاراں
 چوں خدا دیاں رحمتاں تے نبی کریم ﷺ دے انوار دیاں ریشماں
 ابھر دیاں نظر آؤندیاں نیں۔ نازش قادری ہوراں دا دل اک عام
 زائر دا دل تے ایہناں دی اکھ اک عام مسافرِ مدینہ دی اکھ نہیں۔
 ایہناں دا دل عشقِ مصطفیٰؐ نال شاد تے اکھ تھو راتِ مدینہ نال آباد
 اے۔ ایسے واسطے ایہہ مدینہ جا کے وی فیرتوں جان دے اسباب
 ڈھونڈن لگ پیندے نیں۔ بے قراری شدت نوں چھون لگ پیندی
 اے تے ہنجواں دے قطرے موتیاں وچ تبدیل ہون لگ پیندے نیں۔
 ایہناں دا قلم مدینہ طیبہ دی حاضری لئی فیرتوں موتی سجان لگ پیندا اے۔
 ایس حوالے نال ایہناں دے شعراں وچوں پھٹ دی ہوئی کسک خاص
 طور تے مدینہ دی زیارت دا جذبہ رکھن والیاں دی نذر اے۔

منگدے پئے نیں طالب دیدار حاضری

اے انبیاء دے قافلہ سالار! حاضری

لُوں لُوں نے رات دن ایہہ وظیفہ بنا لیا

سرکار حاضری، مرے سرکار حاضری

پلکاں دے نال درتے کراں میں بہاریاں

بخشو کدی جے سید ابرار حاضری

رَب نے چاہیا تے مدینے دی نضا ویکھاں گے
فیر سرکار دے دربار نوں جا ویکھاں گے

سبز گنبد دیاں چھاواں چج کراں گے سجدے
بادب کس طراں چلدی اے ہوا ویکھاں گے

تے ایس نعت دا ایہہ شعر کئے حسین انداز نال مدینے دی یاد وچ تڑپن
والے زائر دے احساسات دی ترجمانی کر رہیا اے۔

آس رکھنے آں مُرُ آوے گا بلاوا نازش
سامنے جالی دے مُرُ نعت سنا ویکھاں گے

پیارے مصطفیٰ علیہ التحیۃ والثناء نے اپنی حیات پاک وچ انسانی کردار
تے سیرت دا جہیز اعلیٰ نمونہ پیش کیتا اے۔ زمانہ اوہدی مثال پیش کرن
توں قاصر اے۔ تاریخ گواہ اے پئی زمانے وچ بڑے بڑے مصلحین
آئے، نویاں تہذیبیاں دے علمبردار آئے، حالات بدلن دا دعوائے کرن
والے مبلغین آئے، تاریخ تے عقابى نظر رکھن والے سیاستدان
آئے، وقت نوں اپنی گرفت وچ کر لین دا دعوائے کرن والے رہبر تے
رہنما آئے، زمانے دے دکھاں دی مسیحاى دا اعلان کرن والے نام

نہاد پیشواتے مقتدا آئے، انسانی کھوپڑیاں دے مینار تعمیر کرن والے
 فاتحین تے کشور کشا آئے، تے انساناں دی زندگی وچ دائمی انقلاب دا
 پرچم لہران والے نعرہ بازوی آئے پر اوہناں دے نعریاں دی صدائے
 بازگشت وی پوری طراں گونج نہیں سی پائی کہ اوہ تے اوہناں دے
 انقلابات، دعوے، رہبری دے چرچے تے رہنمائی دے اعلانات
 ویلے دے صحرا وچ ہمیش لئی گم ہو گئے۔ تاریخ دے افق تے اگوائی مصلح
 اعظم ﷺ دا کردار جگمگا رہیا اے جہنے دکھاں دے سمندر وچ ڈبے
 ہوئے بیکس انساناں نوں ابدی خوشحالی نال سرفراز کردتا۔ ایہہ سب
 سلطانِ مدینہ ﷺ دے لازوال کردار دا فیضان سی۔ چوداں صدیاں
 گزرن توں بعد وی ایس کردار دی جگمگاہٹ وچ کوئی کمی نہیں آئی۔

عاشق اوہ ای سچا اے جیہڑا اپنے محبوب دیاں اداواں توں
 زندگی دا حسن کشید کردا اے۔ حاجی محمد حنیف نازش قادری نوں عشقِ
 رسول ﷺ دی دولت قدرت دی فیاضی نال کجھ ایس طراں عطا ہوئی
 اے پئی ایہہ ہر گھڑی تے ہر آن اپنے آقا دی سوہنی سیرت تے نورانی
 کردار دے تذکرے کر دے نہیں تھکدے۔ صرف تذکرے ای نہیں
 کردے، سگوں سرکارِ دو عالم ﷺ دی سیرت نوں اپنے عمل دا نمونہ
 بنان داعزم وی رکھدے نیں۔

غریباں دکھیاں دی غم گساری نبیؐ نے کیتی اسیں وی کریئے
 تے روگیاں دی تہمار داری، نبیؐ نے کیتی اسیں وی کریئے

اسیں وی ظالم دے ہتھ نوں پھڑ کے جے روک سکنے آں روک لیئے
تے راتیں یادِ خدا چ زاری، نبیؐ نے کیتی اسیں وی کریئے

غلاماں تے نوکراں دے کولوں خطا جے ہووے معاف کریئے
کہ عفو و بخشش دی رسم جاری نبیؐ نے کیتی اسیں وی کریئے

محمد حنیف نازش قادری دی نظر قرآن تے وی اے تے حدیث تے وی۔
تاریخ دا اک اک ورق ایہناں دیاں نظراں نوں چانن عطا کر دا اے۔
ایہہ جان دے نیں پئی قرآن مجید صفاتِ مصطفوی ﷺ دا ایمان بخش
نمونہ اے قرآن حکیم دے تمام پارے تے سورتاں حضور علیہ الصلوٰۃ
والسلام دے نورانی خصائص تے روحانی کمالات دی گواہی دے رہے
نیں۔ قرآن حکیم دا مطالعہ کر دے رہیے تے صاحبِ قرآن ﷺ دا
نورانی سراپا نظراں دے سامنے اُبھر دا اے۔ آپ دا نورانی چہرہ،
چہرے دے نورانی جلوے، وائیل زلفاں، والشمس مُتھا، خدائے کُم یزِلْ
دے انعامات ونڈ دے ہوئے ہتھ، الم نشرح لک صدرک دا مصداق
سینہ، مازاغ دے سُرے والیاں اکھیاں، ما یَنطِقُ دی تفسیر زبانِ مبارک،
وَمَا رَمِیْتَ اِذْ رَمِیْتَ دی قوت والے بازو، غرضیکہ قرآن سارا
ای حضور دا سراپا اے۔ نازش قادری قرآن پاک دے قلزمِ نور دی
غواصی کر دے نیں تے سرکارِ دو عالم ﷺ دے نورانی خصائص تے

جمالِ جہاں آراویاں لاٹاں نظراں نوں آباد کرن لگ پندیاں نیں۔ ایہہ
 ای نورانی کرناں تے جاودانی لاٹاں جدوں اک نورانی وجود وچ
 ڈھلایاں نیں تے محمد مصطفیٰ ﷺ دامبارک سراپا تختلات دے نور کدے
 چوں ابھرن لگ پندیاں۔ ایہہ اوہ ای نورانی سراپائے مصطفیٰ اے
 جیہدیاں شانناں نوں اپنی سوچ دا محور بنا کے ایہناں اپنے ایس نعتیہ
 مجموعے داناں "حدوں ودھ درود نبیؐ تے" رکھیا اے۔ نازش قادری
 دے قلم چوں محبوبِ خدا ﷺ دے نورانی پیکردی جلوہ کاری دا اک نمونہ
 پیش خدمت اے۔

دے تے کون دے سراپا حضورؐ دا
 وایل زلف والضحیٰ چہرہ حضورؐ دا

ایس دندان اٹوں ستارے پے صدقے جان
 والفجر لاٹاں مار دا متھا حضورؐ دا

تیرے دندان دی چمک توں میں ستارے واراں
 خوشبوواں نوں ترے سینے دا پسینہ آکھاں

نور ڈہکاں مار دا اے میم دی بنگل دے وچ
 جسطراں بجلی چمکدی رات نوں بدل دے وچ

والضحیٰ چہرے دے اندر لکھاں سورج چمکدے
لکھاں راتاں سوندیاں وائل دے کنڈل دے وچ

کون لکھ سکدا اے لفظاں وچ کہ کتنا حُسن سی
قدرتی لگتے ہوئے ما زانغ دے کجبل دے وچ

بن سکے نہ پاسکو وی مصطفیٰؐ دے رنگ دا
بھاویاں لکھ سندھور نوں گھولے کوئی صندل دے وچ

نازش قادری بہت اچھے نعت گو شاعر ای نہیں، بڑے باکمال نعت خواں
وی نہیں۔ خدائے بزرگ و برتر نے ایہناں نوں نعت مصطفیٰؐ ادا ہر انداز
عطا کیتا اے۔ عشق و عقیدت دی بارات سجا کے نعت لکھدے نہیں تے
اکھاں وچ ہنجواں دی سوغات سجا کے نعت سناندے نہیں۔ خوبصورت
آواز نوں نعت خوانی دا وسیلہ بنان پاروں ایہہ شاعری وچ مترنم بحراں
تے موسیقیت نال بھر پور اوزان پیش کرن دا ہنر وی جان دے نہیں۔
ایہناں دیاں بہت ساریاں نعتاں وچ نعت دے قدرتی لوچ، نغمگی تے
خدا دے ترنم دا احساس ہوندا اے۔ ایہہ نغمگی تے ترنم ریزی ایہناں دی
شعوری کاوش دا حصہ نہیں بلکہ ایہہ تے آپوں آپ ای ایہناں دے کلام
چوں انج پھل دی اے جیویں پھل چوں خوشبو تے خوشبودے پھل چوں

پھٹن نوں تحریر دا موضوع تے بنایا جاسکدا اے پر ایس بے ساختگی نوں
کے خود ساختگی نال تعبیر نہیں کیتا جاسکدا۔

نازش ہوراں دے ایس نعتیہ مجموعے "حدوں ودھ درود نبیؐ"
تے "وچ مختلف بحراں وچ لکھیاں گیاں نعتاں دے علاوہ نعتیہ ماہیے
تے نعتیہ مرزاوی شامل نیں تے کافی تعداد وچ حمدیہ تے وڈی تعداد
وچ نعتیہ تے حسیہ چومصرے وی شامل نیں۔ ایہناں دے نعتیہ چو
مصرعیاں وچ مدوح تے اکوای ذات والا صفات اے پر مضامین دی
ہمہ رنگی ایہناں چومصرعیاں نوں بہت جلد خاصاں دے نال نال عامان
دے ذہناں تیکر پہچان دا باعث بنے گی۔ تبرک دے طور تے اک
چومصرے دی اٹھان ویکھو۔

جہڑی رات دا ذکر و انجم وچ اے، شب قدر کتھے تے اوہ رات کتھے
ساڈی سوچ محدود تے فکر نیویں اسی کتھے تے اوہ ملاقات کتھے
ساڈے لفظ کتھے اوہدی ذات کتھے ساڈے مونہہ کتھے اوہدی بات کتھے
قلم رکھدے نازش و چاریا اوئے توں کتھے حضورؐ دی نعت کتھے

بعض احباب دا کہنا اے پئی نعت نوں فنی ریاضت دے معیار نال نہیں
جانچنا چاہیدا، ایہہ تے محض عقیدت دے جذبیاں دا اظہار اے۔ ایہہ
گل صرف آکھن دی حد تیکر اے ورنہ اوہ نعت ای آفاقی بلندی نوں
چھو ہندی اے جہڑی جذبات دے خلوص، عشق دی صداقت، محبت دی

نیاز مندی تے عقیدت دی سرفرازی دے نال نال فنی نقد و نظر دی میزان تے وی پوری اُتر دی ہووے۔ نازش قادری ہوراں دی نعت نگاری فنی لوازم تے عقیدت دی جاودانی بہار دے امتزاج داناں اے۔ ایہناں دیاں نعتاں وچ خوبصورت تشبیہاں تے دلکش استعاریاں دی جلوہ گری پڑھن والے دے استحسانی ذوق نوں اپنی گرفت وچ لیندی محسوس ہوندی اے۔ ایمان افروز مفاہیم دل نوں موہ لین والے مضامین تے پُر نور ترکیباں دی بہار سامانی وی خوب خوب نظر آوندی اے۔ ایہدے نال نال حُسنِ تغزل دے فکر افروز نمونے وی نعت دی حلاوت تے جاذبیت نوں چارچن لگاؤندے دکھالی دیندے نیں۔ نعت وچ حُسنِ تغزل دی بہار وکھانا غزل دی نسبت بہت مشکل اے۔ غزل وچ محبوب مجازی دی شان وچ جو چاہو کہہ لو وکوئی اعتراض نہیں کردا۔ پر نعت وچ معمولی جہی ادبی شوخی تے فکری لغزش وی محبوبِ دو عالم ﷺ دی بارگاہ وچ ناپسندیدہ تے ایمان دے رستے توں بھٹکن دا باعث بن دی اے۔ ایسے پاروں نعت لکھن نوں تلوار دی دھارتے چلن نال تعبیر کیتا گیا اے۔

مبارک باد دے مستحق نیں محمد حنیف نازش قادری، جہناں عشق دیاں بلندیاں تے فنی لوازم دے توازن نال ایہہ نعت کدہ آباد کیتا۔ ایہہ محض جذباتیت دے اسیر نہیں ہوئے کیوں پئی ایہناں دی نظر نعت دے حقیقی ماخذاں قرآن، احادیث تے سیرتِ رسولؐ دیاں تذکریاں تے براہِ راست رہی اے۔ اردو نعت لکھدیاں ہوئیاں ایہناں پنجابی نعت دا گلزار وی بڑی شان نال مہکایا اے تے دوناں زبانوں وچ عشق

رسول ﷺ دی جلوہ گری دا اہتمام کر کے ثابت کیتا اے کہ محبوب خدا نال
محبت تے عقیدت دارشتہ والہانہ ہووے تے فیر خدا دی توفیق دے
سہارے کسے زبان نوں نٹائے رسول ﷺ دا ذریعہ بنان توں دریغ نہیں
کرنا چاہیدا۔

ساڈی دُعا اے پئی نازش قادری دی نعت گوئی دی بہار انج
ای بے خزاں رہوے تے ہر آؤن والادین ایہناں دی فکرنوں ہو رچختگی،
قلم نوں ہو ر جولانی، طبع نوں ہو ر روانی تے جذبات نوں اظہار لئی کدی
نہ فنا ہون والی شوکت عطا کردار ہوے۔ ایہہ زندگی دے اخیر ی ساہ تیکر
انج ای نعتاں دے گلاب مہکاندے رہن تے ایہناں دی نعتاں دی
مہکار زمانے دے مادی ماحول دیاں کشافتاں نوں لطافت آشنا کر کے
سرکارِ دو عالم ﷺ اللہ علیہ وآلہ واصحابہ وسلم دے عاشقاں دے دلاں نوں
محبتِ رسولؐ دے حقیقی آداب عطا کردی رہوے۔
آمین بحرمتہ سید المرسلین۔

پروفیسر محمد اکرم رضا

۱۶ فروری ۲۰۰۳ء

پنجابی نعت دامن۔۔۔ حنیف نازش قادری تحریر۔ پروفیسر ڈاکٹر عصمت اللہ زاہد

اللہ تعالیٰ نے قرآن مجید فرقان حمید و بیچ ارشاد فرمایا اے۔
وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ یعنی اے نبی ﷺ اسماں تہاڈے ذکر نوں اچھا
کردتا اے۔

علماء کرام تے مفسرین نے اتھے ڈاہڈی سوہنی گل آکھی اے۔ پئی اللہ تعالیٰ
دے پاک کلام دا اک اک حرف تے اک اک لفظ اپنے اندر معنی دا وسیع
جہان رکھدا اے۔ ہر لفظ اپنے اندر اینا کھلارتے پساتے سمندر دی اتھاہ
ڈونگھائی رکھدا اے پئی اوس نوں بیان لئی کئی زمانے تے دفتر درکار نہیں۔

اللہ تعالیٰ نے اتھے لفظ "ذکرک" ورتیا اے "اسمک" نہیں فرمایا۔ کیوں
جے جیہڑی وسعت تے ڈونگھائی "ذکرک" وچ اے اوہ "اسمک" وچ نہیں
"ذکرک" دے مقابلے وچ "اسمک" رنگا تے محدود لفظ اے۔ کیوں جے
دنیا وچ بہت سارے بادشاہاں، سیاست دانان، ادیبان، شاعران تے
سائنسدانان دے ناں مشہور تے اچے نہیں۔ جیویں ارسطو، افلاطون،
شیکسپیئر، بلٹن، شیلے، ہارن، کیٹس، ارنسٹ ہمینگوے، میر تقی میر، مرزا
غالب، علامہ اقبال، قائد اعظم، سید وارث شاہ، سید قلم شاہ، حضرت
سلطان باہوتے خواجہ غلام فرید نوں کون نہیں جان دا۔

بھانویں ایہناں بزرگاں دے ناں اچے نیں پر ایہناں دا ذکر اچا نہیں۔
ایہناں دا ذکر صرف اوس ویلے کیتا جاندا اے جدوں ایہناں نوں پڑھیا یا
پڑھایا جاندا اے۔ یا کوئی حوالہ دیتا جاندا اے۔ اوہناں دے مقابلے وچ
سوہنے نبی ﷺ دا ذکر دن رات ہر ویلے ہوندا اے۔

پنج ویلے مسیت دی بانگ وچ آپ دا ذکر ہوندا اے فیر نماز وچ آپ اُتے
درود گھلایا جاندا اے۔ عاشق لوک درود پاک دا وردتے و وظیفہ کردے نیں۔
ایس توں اڈ دنیا وچ ہر ویلے آپ دا ذکر ایس طرح ہوندا رہندا اے پئی
جس سے پاکستان وچ فجر دی بانگ تے نماز وچ آپ اُتے درود پڑھیا
جاندا اے۔ اوس ویلے مشرق بعید دے مُلکاں وچ ظہر دی نماز وچ آپ دا
ذکر ہو رہیا ہوندا اے۔ ایسے طرحاں دنیا دے مختلف مُلکاں وچ رات دن ہر
ویلے بانگاں تے نمازاں ہوندیاں رہندیاں نیں تے ہر ویلے نبی پاک ﷺ
دے ذکر تے درود اسلسلہ جاری رہندا اے۔ ایسے لئی اللہ تعالیٰ نے فرمایا۔

وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ تے ایہہ فرمان صرف اکو پاک ذات، نور
مجسم، سرکارِ دو عالم، امیرِ حرم تے غایتِ تخلیق بنی آدم نوں پھبدا تے سچ دا اے
وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ کے چمکتے خورشید

لامکاں تک ہیں اُجالے تری زیبائی کے
عالم الغیب نے ہر غیب سے آگاہ کیا
صدقے اس شان کی بینائی و دانائی کے

اتھے ایہہ گل گوہ گوچری اے پئی جس پاک ہستی دی تعریف تے تو صیف
ایس کائنات دے خالق تے مالک نے آپ کیتی اے۔ اوہدی اک حقیر
مخلوق اک کم علم تے معمولی بندے دی رکیہ مجال پئی تعریف کر سکے یا نعت لکھ

سکے۔ ایس لئی میاں محمد بخشؒ نے فرمایا۔

دلبر دے در جانہ سکہ دے حور ملک اسمانی
کیہ مجال سلام کرن دی مثل کنگال اساڈے
اک بندے وچ اینا وی شعور نہیں پئی آپ دیاں خوبیاں تے صفتاں دا
ادراک کر سکے۔ آپ دی نعت لکھنا تے بہت دُور دی گل اے۔ بندے دی
ایس بے بضاعتی تے کم مائیگی دا اعتراف سانوں نازش ہوراں دیاں نعتاں
وچ مل دا اے۔

نازش حق ادا نہیں ہوندا
نعت لکھے کوئی لکھ سوئے دی

نعت گوئی اصل وچ رب دے فیضان دا اوہ عطیہ اے جیہڑا خاص خاص
بندیاں دیاں طبیعتاں نوں ودیعت کیتا جاندا اے۔ ایہہ ضروری نہیں پئی
جیہڑا بندہ طبیعت دی موزونی، فطری شعری ذوق، اوزان تے بحراں دا ماہر
ہووے اوہ نعت گوئی دا حق ادا کرن اُتے وی قادر ہووے۔ کجھ شاعر ساری
حیاتی غزلاں تے نظماں تخلیق کردے رہندے نیں پر اوہناں نوں اک وی
نعتیہ شعر لکھن دی توفیق نہیں ہوندی۔ کیوں جے نعت لکھن لئی رسول مقبول
ﷺ نال والہانہ محبت تے عقیدت ضروری اے۔ عشق رسول ﷺ نعت
دی تخلیق دا اصل محرک اے۔ جس شاعر نوں ایہہ لازوال دولت حاصل
اے اوہ ہوسچا نعت گو اے جدوں کہ قرآن پاک، احادیث تے عمرانی علوم دا
مطالعہ نعت دے موتی نوں ودھیری چمک دمک بخشدا اے۔

جس طرح نبی پاک ﷺ اُتے درود تے سلام گھلنا ہر رنگ وچ

قبولیت حاصل کر دا اے۔ ایسے طرحاں نعت گوئی دی راہ اُتے تڑن والے پاندھی وی فیوض تے برکات دے جواہرات نال جھولیاں بھر دے نہیں۔ فیر وی جیہڑی نعت نبی پاک دی محبت تے عقیدت دے سمندر وچ ڈُب کے، جذبیاں دی شدت نال بھر کے تے فن دیاں باریکیاں تے پابندیاں نال پھبا کے لکھی جاندی اے اوہ نہ صرف لوکائی وچ مقبول ہو جاندی اے سگوں اگلے جہان وچ نجات تے بخشش دی سفارش بن جاندی اے۔ نعت گوئی دیاں ایہہ خوبیاں سانوں نازش ہو راں دیاں کئی نعتاں وچ لشکارے مار دیاں دکھالی دیندیاں نہیں۔ جیویں اوہنا نعتی نعت اے۔

ساحل تے سفینہ دسد اے خواہاں وچ مدینہ دسد اے
ہُن جیہڑا مہینہ چڑھدا اے سانوں حج دا مہینہ دسد اے
چا چڑھ جاندے نہیں چاواں نوں آوندے نہیں سرور ہو واں نوں
جی کر دائے چمئے راہواں نوں جدوں دُوروں مدینہ دسد اے
فنی اعتبار نال ایس نعت دی سب توں وڈی خوبی ایہہ وے پئی نعت گوئے
کمال فنکاری نال ہر شعروچ ٹھکواں قافیہ ورتیا اے۔ جس پاروں نعت
دے فنی سہین وچ وادھا ہو یا اے نالے موسیقی دا پکھ اُگھڑیا اے۔ جس نے
نعت دے تاثر نوں دگنا کر دتا اے۔ ایس توں اڈ نعت گوئے فکری سطح اُتے
عام نعتیہ مضمون نوں نویکلا تے من کھبواں رنگ تے ڈھنگ عطا کیتا اے
تے اوہدے وچ عقیدت تے عشق دی چاشنی بھردتی اے۔ ایس لئی ایہہ
آکھنا غلط نہ ہووے گا پئی پنجابی نعت گوئی دے میدان وچ نازش دی آواز
اک نویکلی آواز اے جیدے وچ کلاسیکی رنگ دے نال نال جدید رنگ

دے جھلکارے وی دکھالی دیندے نیں جیہڑی ماضی تے حال داسلکھنا سنگم اے کیوں بے نازش نوں اپنے شاندار ماضی نال محبت اے تے اپنے حال نال پیارا اے اوہ آکھدے نیں۔

عمر بتی اے وچ ہجر دے روندیاں، شیشے اگھیاں دے دیدار لئی دھوندیاں پردہ و الفجر مکھ توں ہٹاؤ کدی، کد تیکر سوہنیا آہ و زاری کراں روواں نازش مدینے دی میں یاد وچ، کاش ہووے اثر میری فریاد وچ سارا دن ہجر وچ اشک باری کراں، تے میں راتاں نوں اختر شماری کراں ایس نعت وچ صرف بیان دی خوبی، رنگ ڈھنگ دی جدت تے سپن ای نہیں سگوں پتھر دل نوں موم کرن والی کیفیت، وچھوڑے دا سوز تے گداز، آہ تے زاری، ہجر دی اشک باری، جدائی دی بے قراری، راتاں دی اختر شماری، عقیدت تے ارادت دی خماری، دنیا تے دنیا داری توں بیزاری سبھے کجھ موجوداے۔

نعت گو اگھیاں دے شیشے ایس لئی دھوندا اے پئی اوہناں وچ رسول کریم ﷺ دے پاک جمال دے نظاریاں دا نزول ہونا اے۔ متاں مٹی دا کوئی ذرہ اگھیاں وچ رہ جاوے۔ اگھیاں دی پوری طرح صفائی نہ ہو سکے تے پاک جمال دے نظارے دی شان تے عظمت وچ بے ادبی دا کوئی پہلو نکل آوے۔ جو یں کسے پروہنے دے آؤن توں پہلاں گھر دی صفائی کیتی جاندی اے۔ سبھے چیزاں نوں جھاڑیا تے پونجھیا جاند اے تے اوہناں نوں تھاں ٹھکانے رکھیا جاند اے۔ پروہنے دی عزت تے آدھر بھاء لئی ایہہ سب کجھ کیتا جاند اے۔ ایسے طرح نعت گو اپنیاں اگھیاں دے شیشے

دھوندا اے تے صاف کر دا اے۔ کیوں جے اوہناں وچ اوس عظیم ترین ہستی، جیدے برأتے لولاک لمادا تاج سجد اے، جس نوں سرور کونین تے فاتح بدر و حنین دا لقب پھدا اے، جس دے حُسن تے جمال دے عکس نال چہچھکلتے سورج جگدا اے اوہدے پاک حُسن تے جمال دے نظاریاں نے نازل ہونا اے۔

لہندے دا جن اے یا کوئی چڑھدے دا آفتاب
منگتا مرے حضور دا شرق و غرب دا نور
جن تارے بجلی کہکشاں ہووے یاں آفتاب
آقا دے نور سامنے پھٹکا اے سب دا نور
چم لئو قدم پروہنے دے جیونا اے جے ہمیش
کہندا سی تاریاں نوں ایہہ اصرارے دی شب دا نور

سی حرنی پنجابی ادب دی خالص صنف اے۔ جید اسبھا پنجاب دیاں رسماں ریتاں، وسیب تے ثقافت نال رل دا اے۔ ایس لئی حضرت سلطان باہو، میاں محمد بخش، میاں ہدایت اللہ، بردا پشاوری، احمد علی سائیاں تے فضل شاہ نواں کوئی نے ایس صنف وچ اپنے وچاراں تے جذبیاں دا بھرواں تے ڈھکواں اظہار کیتا اے۔ نویں دور وچ شاعر غزل، معرا نظم، آزاد نظم تے نثری نظم دے چکر وچ اجیہے پھسے پئی اپنی روایت سی حرنی نال ناتا توڑ بیٹھے۔ حالاں کہ ساڈی رہتل بہتل، جذبیاں، سوچاں تے سدھراں دے سچے اظہار لئی سی حرنی دی صنف سب توں مناسب تے ودھیا اے۔

نازش ہوراں نے ایس صنف وچ نعت لکھ کے نہ صرف سی حرنی دی صنف

نوں نویں حیاتی بخششی اے سگوں اپنے ورثے نوں مان جوگ سمجھیا اے تے
 اوہدے وچ نبی اکرم ﷺ نال اپنی انتاں دی محبت، عقیدت تے ارادت
 نوں سوہنے ڈھنگ نال بیان کیتا اے۔ ونگی دے طور تے اک بندو کھو
 و، دکھرار ہوویں نہ نبیؐ نالوں قبر حشر وچ راحت بے چا ہونا ایں
 سارے حکم سرکار دے یاد رکھیں جہاں باہجھ نہ کسے کم آونا ایں
 اوہو سوہریاں گھریں آرام پاسن جہاں کت کے دا ج بناونا ایں
 نازش حکم عدولی سرکار والی جہناں کیتی اوہناں پچھو تاونا ایں
 نازش ہوراں دی نعت وچ فکر دی ڈونگھائی، فن دی اُچائی، جذبیاں دی
 حدت، عقیدیاں دی شدت، رسول کریم ﷺ نال محبت، مدینہ پاک نال
 اُلفت تے دین اسلام دی خدمت سبھے کجھ موجوداے۔

پروفیسر ڈاکٹر عصمت اللہ زاہد
 صدر شعبہ پنجابی، پنجاب یونیورسٹی لاہور

حدوں ودھ درود نبیؐ تے

﴿ حمداں تے مناجاتاں ﴾

جَبَلِ الْجَلَالِہ

سب دا مالک سوہنا اللہ
یکتا ، واحد، اک، اکلا

جد اوہ نگہ کرم دی کردا
ہو جاوے ہر کم سولّا

ساریاں سمٹاں اوہدیاں چا کر
سجا ، کھتا ، اُتا ، تھلا

چاہوے تے بھارا کر چھڈے
ہولا نیکیاں والا پتا

اوہدا ذکر کریں ہر ویلے
سدا جہاویں اوہنوں مَلا

انج پکاریں ناں سائیں دا
لوکی تینوں آکھن جھلا

خالی دم نہ بھریئے نازش
کر دے ریئے اللہ اللہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

تَجَلَّالاً

اپنے فضل کرم تمہیں دیوے اللہ سوہنا
پتراں ورگے مٹھے میوے اللہ سوہنا

صدیاں دے اکلاپے راہے پئے جانڈے نیں
سنگ میلے جد بھلے بھلیوے اللہ سوہنا

ورد مٹاوے آتے نشان نہ چھڈے باقی
انج غماں دے چھالے مہیوے اللہ سوہنا

چاروں پاسے رُوحاں اندر لو ہو جاوے
جدوں کھراوے دلاں دے پیوے اللہ سوہنا

آفاقی مُندری نوں چکاون دی خاطر
چن سورج دے بالے تھیوے اللہ سوہنا

نازق ورگیاں ناداناں دی عزت خاطر
سج کر چھڈے جھوٹے ٹیوے اللہ سوہنا

وَرَفَعْنَا لَكَ

جَلِيلٌ

اپنے در توں نہ کر پچھانہہ مولا
ماف کر دے مرے گناہہہ مولا

توں غفورٌ الرحيم ایں میرا
تیری بخشش مری پناہہہ مولا

دیکھ کے میرے بھڑے دسباں نوں
سارے ہو گئے پرانہہہ پرانہہہ مولا

توڑ دتا میں روز توبہ نوں
روز ملیا جِرا سناہہہہ مولا !

کیہ دواں دوش میں کسے تائیں
کیجا اپنا میں خود وناہہہہ مولا

شرمساری دے بھار دے پاروں
مونہہہ نہیں ہندا مرا اتانہہہہ مولا

ایہو جھورا لئی دئی جانداے
کیہ کراں گامیں جا کے گانہہہہ مولا

وَرَفَعْنَا لَكَ

دل دی کھیتی چ بیٹھاواں
میں وڈانک دی تھاں روانہہ مولا
پار لنگھ سکدائے ترا نازش
تیری رحمت دی پھڑ کے بانہہ مولا

جناب اللہ

تیری کریمی دا میرے مولا لیاوے کتھوں جواب کوئی
گناہ گاراں تے اپنی رحمت کہ لائے سکے حساب کوئی

ہر اک جگہ اے نظارا تیرا، کدی نہ ڈھکے دوارہ تیرا
جری جناب اوہ لے جس توں ودھکے نہ ہو پائی جناب کوئی

یہ کھرے سکاتے کھرے ڈھا کرشمے میں تیری قدرتیں دے
کتے شرابور ہون تھل پئے تے سنگی رہ جائے چناب کوئی

جے توں لکھاویں میں حمد لکھاں جے تو کہلویں میں نعت آکھاں
جرے کرم نال لہدا اے جری ثنا دا گلاب کوئی

طواف کعبے دا وید طیبہ دی کردے نازش دے لیکھاں اند
وسیلہ پاناں نبیؐ دا یارب بنا وسیلہ شتاب کوئی

وَرَفَعْنَا لَكَ

جَنَابِ

غم دی چڑھی چناب اے مولا
تھاں تھاں اک گرداب اے مولا

بیڑی میری بے لادے
تیری بڑی جناب اے مولا

رحمت توں مایوس نہ ہوئیو
کہندی جری کتاب اے مولا

مہر محبت چوکی کر دے
اجکل ایہہ نایاب اے مولا

سُولاں جودیاں حدّوں ودھکے
زخمو زخم گلاب اے مولا

توں بناویں تے بن سکدائے
نہیں تے کم خراب اے مولا

کم لویں اوہ نازش کولوں
چوکھا چہدا ثواب اے مولا

وَرَفَعْنَا لَكَ

جَنَابِ اللَّهِ

تُوں ایں میرا سائیں ، سائیاں
میں تے کرم کمائیں ، سائیاں

تُوں رُسیوں تے مر جاواں گا
متھے وٹ نہ پائیں ، سائیاں

سب تے فضل دی برکھا وے
سب دی آس پچائیں سائیاں

تیری یاد ہووے پندھ میرا
پینڈا انج مکائیں ، سائیاں

دبیں نہ بلے دے تھلے
آس دی کندھ نہ ڈھائیں سائیاں

اتھے اوتھے عزت رکھیں
وگڑے کاج بنائیں سائیاں

حشر دھاڑے نازش نوں وی
اپنی دید کرائیں سائیاں

جَنَابِ اللَّهِ

ہری بھری کر آس دی کھیتی ، سوہنیا ربّا !
پھل پھل ویکھ لوواں میں چھیتی ، سوہنیا ربّا !

چونہہ بگے لکھاں دی رکھیں لاج خدایا
آ ڈھکی اے عمر چھیتی ، سوہنیا ربّا

برکت پادے پچھلی عمر دی واہی دے وچ
ماری گئی اے فصل اگیتی ، سوہنیا ربّا

سینے روشن کر دے ، لاه دے زنگ دلاں دے
پھیر ایسی رحمت دی ریتی ، سوہنیا ربّا

خوشبو جسدی جاوے توڑ قیامت تیکر
مُخناں دی مہکا دے کھیتی ، سوہنیا ربّا

آپے توں ایمان مرے دی کریں حفاظت
مارے نہ شیطان ڈکیتی ، سوہنیا ربّا

تُوں نازش دے حال دا محرم ، راحم ، ارحم
تُوں ساڈے لُوں لُوں دا بھیتی سوہنیا ربّا

وَرَفَعْنَا لَكَ

حدوں ودھ درود نبیؐ تے

﴿نعتاں﴾

ایہہ نورا اے خزینہ یارو، درود پڑھ لئو سلام پڑھ لئو
دعا دا ہے ایہہ قرینہ یارو، درود پڑھ لئو سلام پڑھ لئو

پڑھن نبی دے غلام لگھاں، درود لگھاں سلام لگھاں
جے ویکھنا اے مدینہ یارو، درود پڑھ لئو، سلام پڑھ لئو

غماں دے ات ڈوہنگے بحر وچوں ستم دی منہ پائی لہر وچوں
بچونا اے جے سفینہ یارو، درود پڑھ لئو، سلام پڑھ لئو

درود پڑھ لئو امر رہو گے، تے قبر وچ باخبر ہوو گے
جے مر کے چوہندے اوجینا یارو درود پڑھ لئو سلام پڑھ لئو

پڑھن ملائک تے انبیاء وی وظیفہ رکھدے نیں اولیاء وی
ایہہ بھٹھلیو جے کدی نہ یارو، درود پڑھ لئو سلام پڑھ لئو

صفر ہووے بھادریں ہووے رمضان رجب محرم تے بھادریں شعبان
کوئی وی ہووے مہینہ یارو، درود پڑھ لئو سلام پڑھ لئو

کڈورتاں دا حساب ممگے غماں دا نازش عذاب ممگے
جے صاف رکھنا اے سینہ یارو، درود پڑھ لئو سلام پڑھ لئو

وَرَفَعْنَا لَكَ

حضور آئے تے اکھ فلک دی نے اک نواں انقلاب ڈٹھا
سلامی دیندے درخت ڈٹھے تے سایہ کردا سحاب ڈٹھا

نثار اوہناں دے ساتھیان توں تے صدقے اوہناں دے بخت اتوں
جہناں نے سوہنے دا بچپنا تے شفاف شیشہ شاب ڈٹھا

اوہناں دے دنداں دی لشک منکن لئی بجلیاں نے سوال کینا
ذرا جے مڑا ہلکے دی بھیکھ لبھدا اوہناں دے درتے گلاب ڈٹھا

ستارے آپس چ کہندے پئے سن، عرب دے لٹاڑے توں صدقے جاپے
دو کھن ہو کے زمیں تے جھکدا جدوں اوہناں ماہتاب ڈٹھا

کیہ اوس منظر دا نقشہ کھچے چدوں اوہناں دے صحابیاں نے
غروب ہو کے طلوع ہندا اشارے تھیں آفتاب ڈٹھا

میں اوہناں اکھیاں نوں نور آکھاں ، وَا طَغَا وَظَهَرَ آکھاں

دنے دی منزل تے چہناں نازش جمالِ حق بے حجاب ڈٹھا
وَرَفَعْنَا لَكَ

عشق دی پوڑی چڑھنا واں جد نعت آہناں
سوچ مدینے کھڑنا واں جد نعت آہناں

کہہ کے بسم اللہ الرحمن الرحیم
فیر درود میں پڑھنا واں جد نعت آہناں

سانبھ کے رکھناں نقش نبی دے ناں والا
دل شیشے وچ مڑھنا واں جد نعت آہناں

غیر شرع مصرعے توں رہناں پنج پنج کے
شرع دا پلا پھڑنا واں جد نعت آہناں

بعد خدا دے اُچی ذات نبی دی اے
ایس اصول تے اڑنا واں جد نعت آہناں

کدی تے وصل دا لہجہ اوندائے شعراں وچ
کدی فراق وچ سڑنا واں جد نعت آہناں

نازش میں تبلیغ دے پد دا غازی آں
گستاخاں سنگ لڑنا واں جد نعت آہناں

وَرَفَعْنَا لَكَ

یادِ نبی وِچ رو لینا واں، نعت توں پہلوں نعت دے بعد
جام اکھیاں دے دھو لینا واں، نعت توں پہلوں نعت دے بعد

اللہ دے محبوب دے سوہنے در تے نذر گزارن لئی
ہنجو ہار پرو لینا واں، نعت توں پہلوں نعت دے بعد

دو چار اتھرو سٹ کے ایس تے نعت دی شکل بناون لئی
دل دی مٹی گولینا واں، نعت توں پہلوں نعت دے بعد

بھیجنا واں دو جگ دے سرور نوں سوغات دروداں دی
انج دے ڈھوئے ڈھولینا واں نعت توں پہلوں نعت دے بعد

عطر گلاب نوں سنگھدیاں ہوئیاں اپنے سوہنے آقا دے
مڑ ہکے دی خوشبو لینا واں، نعت توں پہلوں نعت دے بعد

بھیک توفیق نوں مدحت لئی پاک نبی دے در اُتے
جھولی اڈکھلو لینا واں، نعت توں پہلوں نعت دے بعد

نازش نوں مڑ سدو آقا اپنے سوہنے روضے تے
ایہہ قصے وی چھو لینا واں نعت توں پہلوں نعت دے بعد

وَرَفَعْنَا لَكَ

مٹھری مٹھری جس دی بولی صلی اللہ علیہ وسلم
چنڈری پاک نبی توں گھولی صلی اللہ علیہ وسلم

آؤ سارے رل مل بہے پاک نبی دیاں نعتاں کہتے
نالے آکھئے سب ہمجولی، صلی اللہ علیہ وسلم

صورت آپدی پیاری پیاری سیرت آپدی نیاری نیاری
گفتگو آپ دی بھولی بھولی صلی اللہ علیہ وسلم

ہراک دا دکھ ونڈن والے ٹٹے دل نوں گنڈھن والے
کیوں نہ پڑھئے بنھ کے ٹولی صلی اللہ علیہ وسلم

سعدیہ دی ککھاں دی گلی وچ پائی برکت ان مٹی
رحمت آپ دی ہے ان تولی صلی اللہ علیہ وسلم

نازیش جو آوے لیجاوے مونہوں منگیا مقصد پاوے
بھر دے نیں اوہ سب دی جھولی صلی اللہ علیہ وسلم

ورفعنا لک

جند ہووے خوشحال مدینے
مک جاندے جنجال مدینے

اتھرو دین سلامی آوندے
پہنچدا جدوں خیال مدینے

رون دی قیمت پئے جاندی اے
ہنجو بن دے لال مدینے

جہتوں چاہوں سو سو واری
سد دے نیں لچپال مدینے

عملاں وتوں شرم آوندی لے
لے چلے کوئی نال مدینے

دے تے پہنچ لوواں اک واری
جا دساں گا حال مدینے

جسدا جی چاہوے ازماوے
پورے ہون سوال مدینے

نازش نیویاں رکھیں اکھیاں
رکھیں چال مدینے

وَرَفَعْنَا لَكَ

لگ پئی نبیؐ دے نور تھیں چمکن گلی گلی
آپؐ آگئے تے ہو گئی روشن گلی گلی

لائے نیں رُکھ حضورؐ نے نیکی دے اس طرح
سوہنے عمل دا مہکیا گلشن گلی گلی

تھاں تھاں کھڑے گلاب درود و سلام دے
وسیا نبیؐ دی نعت دا ساون گلی گلی

ٹڑ گئے نیں مونہہ چھپا کے ہنیرے فریب دے
ونڈیا مدینے والے نے چانن گلی گلی

رحمت دا فیض پہنچیا ہر شہر ہر گراں
آئے حضور ﷺ نعمتاں ونڈن گلی گلی

میں جہے گناہگار بچے اگ دے سیک توں
دیندائے پناہ آقاؐ دا دامن گلی گلی

نازش دکھاوے مولا مدینے دے رات دن
بنکے پھراں نبیؐ دی میں جوگن گلی گلی

وَرَفَعْنَا لَكَ

پئی جاگ اج تیری قسمت حلیمہ !
توں گودی چ لے لئی اے رحمت حلیمہ !

غریباں دے غمخوار لہچاں تائیں
پسند آگئی تیری غربت حلیمہ !

میں قربان تیرے نصیباں توں جاواں
میلی تینوں دو جگ دی دولت حلیمہ !

توں سوہنے نون گھٹ گھٹ کے لونی این سینے
بڑی اے بڑی ایہہ سعادت حلیمہ !

امیراں دے رنگاں محلاں دے نالوں
ودھی تیرے ڈھارے دی عزت حلیمہ !

توں جس نون پئی ننھے حضورؐ آکھنی این
ہوئی ختم اس تے نبوت حلیمہ !

وچھاوے گا محبوب چادر ترے لئی
کیہ نازش لکھے تیری عظمت حلیمہ !

وَرَفَعْنَا لَكَ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

جد کدی نعت تری شاہِ مدینہ! آکھاں
درِ نوں جنت ترے گنبدِ نوں گنبنہ آکھاں

تیرے دندانِ دی چمک توں میں ستارے واراں
خوشبوواں نوں ترے سینے دا پسینہ آکھاں

تیریاں شانناں خدا دَسدا اے قرآنِ دیوچ
شانِ تیری چج بھلا میں کہیہ کمینہ آکھاں

جو ترے قدماں چج آئے اوہ گئے جنتِ وچ
کیوں نہ چوکھٹ نوں تری خلدِ دازینہ آکھاں

رات ہووے تے تری نعت ہووے میں ہوواں
انجِ دن نکلے تے اِسنووں میں شبینہ آکھاں

توں وساوں دے لئی بستی اِس اُجڑے دلِ دی
جیکر آجاویں تے میں دلِ نوں مدینہ آکھاں

توں بلا لکھیں جے مدینے چج گدی نازشِ نوں
ہُن مدینے چوں میں جانا اے، گدی نہ آکھاں

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

آگے دو جگ دے سرور آگے
صاحب محراب و منبر آگے

ماند پے گئی چانی مہتاب دی
نور دے اوہ بنکے پیکر آگے

عرشاں فرشاں تے نداواں گونجیاں
آگے، محبوب داور آگے

آپ دا والفجر مٹھا ویکھ کے
وجد وچ مکے دے پتھر آگے

آپ جد آئے تے دھرتی واسطے
سوہنیاں پھلاں دے زیور آگے

دین تے دنیا سنوارن واسطے
دین تے دنیا دے رہبر آگے

عرش تاہنگے جسدے جوڑے نازشا
شان والے اوہ پیمبر ﷺ آگے

وَرَفَعْنَا لَكَ

جگاں واسطے رحمت بنکے ساتیؐ کوثر آئے نہیں
سیس نووندے نہیں چن تارے ماہ منور آئے نہیں

فرشاں توں اسماناں وتے لاٹ نورانی جاندی اے
ملک اسمانوں دین مبارک آمنہ دے گھر آئے نہیں

جھکھڑ جھلدے سن بدیاں دے، گلشناں وچ ویرانی سی
آپ آئے تے پھل کلیاں لئی نور دے زیور آئے نہیں

ناں اوہناں دا توڑ قیامت تیکر گونجدا رہنا ایں
نبی رسولاں نبیاں دے تے دین دے رہبر آئے نہیں

آدم، نوح، ایوب تے یوسف، موسیٰ، عیسیٰ تے داؤد
جو پیغمبر پہلاں گزرے سب دے پیمبر آئے نہیں

حشر دھاڑے نازش ساری خلقت ایہو آکھے گی
پہن کے تاج شفاعت والا شافع محشر آئے نہیں

وَرَفَعْنَا لَكَ

نہ ہووے جے کدی تیرا وسیلہ یارسول اللہ
تے ہو جاوے حیاتی تیلہ تیلہ یارسول اللہ

ترے وَالْفَجْر مٹھے نے ہنیرے دُور کیتے نہیں
تے کھنڈیا ہر طرف چانن نشیلا یارسول اللہ

تری سیرت تھیں مہک اٹھے ورق تاریخ دے سارے
کرے لوواں تری صورت جمیلہ یارسول اللہ

مرے ماں باپ تیری آن توں قربان سوواری
ترے صدقے ہووے میرا قبیلہ یارسول اللہ

مقدس ذات تیری بے شبہ جُربان خالق دی
میں بے سمجھا، بے متا، بے دلیلہ یارسول اللہ

کدی گہڑے پچ جدوی اوند اے، ناں تیرالیندا اے
ایہہ میری جان دا چرخہ رنگیلا یارسول اللہ

قلم نازش دا تیری رحمت آکے ٹور دیندی اے
جدوں میں نعت دا کرنا واں جیلہ یارسول اللہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

بارہویں دی فجر ہوئی تے نظارے مہک گئے
آمنہ دے چن دی آمد نال تارے مہک گئے

سارے بوٹے، سارے غنچے، ساری کلیاں، سارے پھل
گلشناں وچ پا کے رحمت دے اشارے مہک گئے

غفلتاں دی اوڑ تھیں گملا گئے سی جہڑے دل
مینہ کرم دا پئے گیا سارے دے سارے مہک گئے

حضرت صدیق و فاروق و علیؑ تے ذوالنورینؑ
چہتاں چہتاں تن من اوہدے ناں توں وارے مہک گئے

گوڑہ ، اجمیر ، کلیر ، پاکپتن ، شرقپور
خیر لے کے اوس درتوں سب دوارے مہک گئے

چہتاں در ڈٹھا نبیؐ دا رنگ دتے سرکارؐ نے
کچھ دہاڑے چہتاں قدماں وچ گزارے مہک گئے

لیکے نازش جد گئی دائی حلیمہؑ آپؐ نوں
آپؐ دی خوشبو تھیں سب ککھاں دے ڈھارے مہک گئے

وَرَفَعْنَا لَكَ

مڈھ قدیموں نورحوالہ، کملی والا کملی والا
کرن آیا تھاں تھاں تے اجالا کملی والا کملی والا

سوہنا جدوں جرا توں آیا، ربا پاک کلام لیا
موہڈے مڑل دو شالہ، کملی والا کملی والا

آگیا نور خدا دا بنکے، چھا گیا نور خدا دا بنکے
رشناون لئی آل دووالا، کملی والا کملی والا

یاد کرن اوہنوں چن تارے اوہدا ذکر کریندے سارے
پھیر دے سب اس ناں دی مالا کملی والا کملی والا

چار چوہیرے ڈنکے وج گئے ستر ساہی پی پی رجگئے
انج ودھا وے شیر دا پیالہ، کملی والا کملی والا

اوس دے درتے حشر دھاڑے پہنچن گے سب تگڑے ماڑے
عاصی امت دا رکھوالا کملی والا کملی والا

جا کے نازش مُشکر مناواں دردی خاک اگھیاں تے لاواں
قداں وچ بلاوے شالا، کملی والا کملی والا

وَرَفَعْنَا لَكَ

سوہنے دا میلاد منائیے
زلِ میل گیت نبیؐ دے گائیے

نوری دین مبارک آکے
انجِ نعتاں دی بزمِ سجائیے

آئے نیں دو جگ دے والی
اکھیاں رستیاں وچ وچھائیے

خوشی اے آقاؐ دے آون دی
روشنی کریے ، نگر سجائیے

دیتا جو پیغام نبیؐ نے
تھاں تھاں اوہ پیغام چُپچائیے

اوہ نہ ہندے کجھ نہ ہندا
بے سمجھاں نوں ایہہ سمجھائیے

لکھے تازہ نعت نبیؐ دی
نازِش اپنے لیکھ جگائیے

ورفعناک انکس

نہ کیوں چُمنے ترا اسمِ گرامی یا رسولُ اللہ
ہے ٹھنڈا آگھیاں دی تیرا نامِ نامی یا رسولُ اللہ

ایہہ جن سورج ستارے نور دی خیرات منگن لئی
تری چوکھٹ تے دیندے نیں سلامی یا رسولُ اللہ

کسے نے نیہیں پروئے اک لڑی اندر سوا تیرے
حجازی، ترک، ہندی، رومی، شامی یا رسولُ اللہ

قسم جنت دے مالک دی اوہ جنت وچ چلا جاسی
شفاعت تیری ہوئی جسدی حامی یا رسولُ اللہ

خدا دے واسطے محشر چ میری لاج رکھ لینا
چھپا لینا مرے عملاں دی حامی یا رسولُ اللہ

اخیری ساہ تک میں نعت تیری آکھنا چاہناں
عطا ہو جاوے مینوں سوزِ جامی یا رسولُ اللہ

کدی اُس درتے مُردے و خدا را اپنے نازش نوں
کرن قدسی وی جس دردی غلامی یا رسولُ اللہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

میری زباں کیہ کر سکے صفت و ثنا سرکارِ دی
توصیفِ جدِ قرآن وچ کردا خدا سرکارِ دی

خیر البشر، ارقم دے گھر، سن جلوہ گر، آگئے عمر
ہتھ چکدیاں منی گئی، ویکھو دُعا سرکارِ دی

جبریلؑ تے خیر الوراے، سدرہ تے جا، ہو گئے جدا
ایہہ انتہا جبریلؑ دی، پر ابتدا سرکارِ دی

ایہہ خشک وتر، ایہہ بحر و بر، شمس و قمر، جن و بشر
سارا کرم سرکارِ دا، ساری عطا سرکارِ دی

ایمان دی اوہ جان نیں، سانوں کہیا قرآن نے
بخشش لئی رکھ سامنے اک اک ادا سرکارِ دی

موسم کہدے؟ چائن کہدے؟ سبزہ کہدے؟ گلشن کہدے؟
نوکر ایہہ چن، گولی کرن، باندی ہوا، سرکارِ دی

اٹھ نازشا، قسمت بنا، کاغذ اٹھا لکھ دے ثناء
تعریف توں کردا رہویں صبح و مسا سرکارِ دی

وَرَفَعْنَا لَكَ

آس پُچاون والے آئے
تھوڑ مکاون والے آئے

غم دریاؤں بیڑی ساڈی
کنڈھے لاون والے آئے

سدھی پدھری سچی سچی
راہ دکھاون والے آئے

رستیاں دیوچ لطف و عطا دے
ویپ جگاؤن والے آئے

سچی خوشی عطا فرما کے
رنج مٹاون والے آئے

کوثر دے جام اُمّیاں نوں
آپ پلاون والے آئے

بھارے بھار دا غم کیہہ نازش
بھار اٹھاون والے آئے

وَرَوَعَالِ الْكَافِرِينَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ

کتی سوہنی آکھ سوہنے دی
وگھ نبیاں چوں دکھ سوہنے دی

اک لکھ کئی ہزار دے وپچوں
شان دے پئی وگھ سوہنے دی

ہر دم اُمت ول رہندی اے
رحمتاں والی آکھ سوہنے دی

دل وچ چانن ہو جاوے گا
صورت سامنے زگھ سوہنے دی

آن چھنا آتا، موٹی روٹی
کدی خوراک تے چکھ سوہنے دی

حشر دھاڑے اُمتیاں نوں
کم دیوے گی پگھ سوہنے دی

نازیش حق ادا نہیں ہندا
نعت لکھے کوئی لگھ سوہنے دی

وَرَفَعْنَا لَكَ

فُریا جِرا دے غار چوں ماہِ عرب دا نور
بنکے گھٹاواں چھا گیا جگاں تے رب دا نور

لہندے دا چن اے یا کوئی چڑھدے دا آفتاب
منگتا مرے حضورؐ دا شرق و غرب دا نور

چن تارے بجلی کہکشاں ہووے یاں آفتاب
آقاؐ دے نور سامنے پھکا اے سب دا نور

دربار اوہ نبیؐ دا اے جتھوں جہان نوں
حکمت دی روشنی ملی، علم و ادب دا نور

چم لو قدم پروہنے دے جیونا اے جے ہمیش
کہندا اسی تاریاں نوں ایہہ اسراے دی شب دا نور

خُوراں نے آکھیا سی اوہدا روپ ویکھ کے
سوہنا نبیؐ دے مکھ تے ہے اڑ یونی پھبدا نور

نازِش میں منگدا ہاں نبیؐ توں نبیؐ دا پیار
کنا سلاہن جوگ اے میری طلب دا نور

وَرَفَعْنَا لَكَ

آپؐ دی رحمت نے اوڑاں وچ گھٹاواں بخشیاں
پینڈیاں مارے سے نوں سکھ سراواں بخشیاں

بے نواواں نوں نوا بخشی مری سرکارؐ نے
گونگیاں نوں جیہہ بخشی تے صداواں بخشیاں

ناں لیا سوہنے دا گلشن نے تے کلیاں کھڑ پیاں
موسماں نوں اوہناں من بھائیاں اداواں بخشیاں

آپؐ دی رحمت نے صرصر دے تھپیڑے روک لئے
غنجیاں دی سوہل جندڑی نوں صباواں بخشیاں

آپؐ دے صدقے خدا نے نعمتاں دتیاں ہزار
ایہہ ہوا پانی ایہہ ڈھپاں تے ایہہ چھانواں بخشیاں

کون دیندا اے کسے نوں، کیوں کسے توں منگئے
آپؐ نے تے مدح خواناں نوں رداواں بخشیاں

میرا جی کر دا اے نازش و نڈ دواں یاراں دیوچ
یاد سرورؐ دی نے جو ٹھنڈیاں ہواواں بخشیاں

وَرَفَعْنَا لَكَ

سب توں اُچی ذات نبی دی
پچی پچی بات نبی دی

حوراں نور دی چھوٹ سی کیتی
عرشیں گئی بارات نبی دی

کہن اَبیٹ عِنْدَ رِپِی
انج لنگھ دی سی رات نبی دی

تھاں تھاں نعمتاں رب ورتائیاں
ونڈی گئی خیرات نبی دی

کردے رہیے ذکر نبی دا
پڑھدے رہیے نعت نبی دی

ٹھوڈی اُتے سہرا لائے
ایہہ وی اے سوغات نبی دی

نازش بیڑا پار ہووے گا
پے گئی جے اک جہات نبی دی

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

پاک نبیؐ دی شان اُچیری
اوبداً ذکر عبادت میری

اسم اعظم اے ناں سوہنے دا
تھوڑ مکاوے میری تیری

میرے گرد حصار اے اوبداً
چڑھے پئی غم دی لال ہنیری

اوتھوں ٹریا نبیؐ سی کلا
جھٹے سردہ والی بیری

مٹھا مٹھا نام محمد ﷺ
دل نوں دیوے خوب دلیری

میری گلھی نوں رنگ لگن
ہووے جے سرکار دی پھیری

آویں سوہنیا انارش وے
مکے غم دی گھسن گھیری

وَرَفَعْنَا لَكَ

قرآن سارا نعت اے
اک اک سپارہ نعت اے

سیراب رُوحاں نوں کرے
رحمت دا دھارا نعت اے

دستے سدا منزل دی راہ
چانن منارا نعت اے

آیت رَفَعْنَا والی دا
واضح اشارہ نعت اے

ہر دم خدا بھیجے درود
ایہہ وی تے یار نعت اے

تمہید اے توجید دی
ہو دا ہلارا نعت اے

مرہم اے دل دے زخم دا
روگاں دا چارہ نعت اے

وَرَفَعْنَا لَكَ

کم سب توں چنگا اے درود
کم سب توں پیارا نعت اے

دن رات سانوں ایہو آہر
ساڈا گزارہ نعت اے

غیراں دا میں محتاج نہیں
میرا سہارا نعت اے

نازشِ اسماں دے واسطے
بختاں دا تارا نعت اے

﴿دو شعر﴾

تڑپ رہیاواں شہِ مدینہ بڑے دناں توں
جدائی تھیں سڑ رہیا اے سینہ بڑے دناں توں

اڈیکدا اے ترا بلاوا ، تری اجازت
ایہہ تیرا نازش ، ترا کمینہ بڑے دناں توں

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

آقا! ذکر اُچیرا ترا
سب تے فیض ودھیرا تیرا

رحمت کل جہاناں دے لئی
کسدا لقب اے، تیرا تیرا

بے سایہ ایں پر جگاں تے
سایہ بڑا گھنیرا تیرا

شہراں وچوں شہر مدینہ
لگ گیا جتھے ڈیرا تیرا

عرشاں فرشاں اُتے شاہا
جھولے پیا پھیرا تیرا

کالیاں راناں لگ چھپ گیاں
چمکیا جدوں سویرا تیرا

میں ہاں منگتا توں ایں داتا
ایہہ ناتا اے میرا تیرا

وَرَفَعْنَا لَكَ

خیرت وچ سن رُکھ طائف دے
وکیھ کے سوہنیا جیرا تیرا

جنت تیرے گھر دی سَر دِل
عرشوں تانہہ بنیرا تیرا

ظلم دی آگ دا ڈر کی مینوں
میرے گرداے گھیرا تیرا

میری کُلی محلوں ودھ جائے
ہووے جے اک پھیرا تیرا

نازش نوں وی کھی رکھ لے
وٹے چار چو فیرا تیرا

﴿دو شعر﴾

پڑھو درود نبی تے نازش شام دوپہرے فجرے
ہنجو لڑی پرو کے بھیجو آقا نوں ایہہ گجرے

ساوے گنبد دی ہریالی وچ خیال وساؤ
کھرن گے دل دی کھیتی دے وچ نعتاں دے پھل سجرے

وَرَفَعْنَا لَكَ

سوہنے دی گل بات نہ مئے
نعتاں والی رات نہ مئے

لکھدا جاواں شان نبیؐ دی
شالا قلم دوات نہ مئے

سجدے پئے کے جلوے ویکھاں
ساری عمر رکات نہ مئے

روضے تے جاڈ کھڑے پھولاں
ساہ ممکن، پر بات نہ مئے

سبز گنبدنوں ویکھی جاواں
جلویاں دی بارات نہ مئے

رورو پڑھاں سلام نبیؐ تے
ہنجواں دی برسات نہ مئے

ایہو جی کردا اے نازش
پڑھدا جاواں نعت نہ مئے

وَرُوْعًا لِّلنَّبِيِّ

دل دی نگری نوں مرے آقا و سون آئے نہیں
نال خالق دے اوہ خلقت نوں ملون آئے نہیں

صرف اینا نہیں کہ اوہ راہ و کھون آئے نہیں
بلکہ راہیاں نوں اوہ منزل تے پچون آئے نہیں

نال لے آئے اوہ بخشش دی گھٹا دا موسم
بیج توحید دے ہر دل بیج اگون آئے نہیں

دین لئی آئے نہیں جنت اوہ بنی آدم نوں
نوع انساں نوں جہنم توں پچون آئے نہیں

جا کے باگاں بیج ایہہ کہندی سی صبا کلیاں نوں
کھول کے اکھیاں ذرا ویکھو کہ گون آئے نہیں

رات معراج دی حوراں نوں ملک آکھدے سن
بات اُمت دی نبی ویکھو بنون آئے نہیں

اُٹھکے قدماں اُتے سر رکھدے کہ آقا تیرے
رنگ نازش تری گلی نوں چڑھون آئے نہیں

وَرَفَعْنَا لَكَ

یا نبیؐ، سید سادات، مدینے والے
و یکھ آکے مرے حالات، مدینے والے

تیری رحمت دے بنا کون اے دردی میرا
کون سمجھے مرے جذبات، مدینے والے

رب دے سدن تے توں عرشاں دا پروہنا بنیا
کیہ لکھاں تیرے کمالات، مدینے والے

کنج پہنچاں گا مدینے تے کدوں پہنچاں گا
ڈنگدے نہیں ایہہ سوالات، مدینے والے

ہن تے سرکار کدی وصل دا سورج نکلے
ہجر دی ختم کرو رات مدینے والے

لیکے بیٹھا ہاں ایہناں نیئاں دے خالی کا سے
پا دیو دید دی خیرات مدینے والے

جے کرم ہووے تے توفیق ملے نازش نوں
عمر بھر آکھے تری نعت مدینے والے

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

نوری تیرے نوکر چاکر، صلی اللہ علیک وسلم
 امتی تیرے سب پیغمبر، صلی اللہ علیک وسلم

تیرے دردی شان نرالی، گنبد سبز سنہری جالی
 کہکے دوے سلامی امبر، صلی اللہ علیک وسلم

سورج چن ستارے سارے، منگتے بن دے ترے دوارے
 جگ دے حاتم ترے گداگر، صلی اللہ علیک وسلم

کس توں ہووے مدحت خوانی، جبرائیل کرے دربانی
 تیرے بردے جگ دے افسر، صلی اللہ علیک وسلم

موہڈے اُتے کملی پھبے نور برسدا بے کھتے
 ذکر اے تیرا چین سراسر، صلی اللہ علیک وسلم

نت نازش تے کرم کمائیں، مینوں خیر جنابوں پائیں
 آ دیکھاں میں مُر تیرا در، صلی اللہ علیک وسلم

وَرَفَعْنَا لَكَ

مِل گئی خیرات، صدقہ آپؐ دا
بنگنی ہر بات، صدقہ آپؐ دا

ماہِ رمضان آپؐ دے صدقے حضورؐ!
قدر والی رات، صدقہ آپؐ دا

چن ستارے سب نظارے آپؐ تمہیں
رحمتاں دی جہات، صدقہ آپؐ دا

خشک لگراں تائیں پھل پھل دین لئی
فضل دی برسات، صدقہ آپؐ دا

وَن سوئے میوے ہر موسم دیوچ
مِلدی ہر سوغات، صدقہ آپؐ دا

ساریاں گلاں توں ودھکے نازشا
پائی ربدی ذات، صدقہ آپؐ دا

وَرَفَعْنَا لَكَ

سدن گے سرکارِ مدینے
جاواں گے سب یارِ مدینے

دل کہندا اے سب کچھ چھڈ کے
اٹھ اڈاری مارِ مدینے

آواں نہ طیبہ نوں چھڈ کے
جاواں جے اک وارِ مدینے

بنا علاجوں ، بن پرہیزوں
ول ہندے بیمارِ مدینے

کدی نہ اکاں نت دے سفروں
پر جاواں ہروارِ مدینے

روح دی کالک ڈھپ جاندی اے
برسن انج انوارِ مدینے

ہنجوہار پرو کے نازش
ہو بہیا اے تیارِ مدینے

ورفعنا لک

کوئی کر توت نہیں نازش دے پتے یارسول اللہ
تے خالی نیکیاں والے میں پتے یارسول اللہ

جدوں ماضی دے میں ورقے نہیں تھلے یارسول اللہ
ہو گیاں شرم تھیں اکھیاں نہیں تھلے یارسول اللہ

پے زلدے ترے کملے تے جھلے یارسول اللہ
ترے باہجوں ایہناں نوں کون جھلے یارسول اللہ

اُداسی اوندی اے کر کر کے ہلے یارسول اللہ
مدینے نوں سفینہ ہن تے ہلے یارسول اللہ

ترے روضے تے بختاں والے چلے یارسول اللہ
مقدر تے نہ میرا زور چلے یارسول اللہ

نہ جان دے ہجر اندر ہنجو تھلے یارسول اللہ
ہوا دے ہتھ بڑے پیغام گھلے یارسول اللہ

رسولاں دی شب اسری امامت تیرا حصہ سی
تری جگاں چج ہو گئی بے بے یارسول اللہ

وَرُوْعًا لِّلرَّسُوْلِ

قمر نے تاریاں نے، کہکشاں نے حوراں ملکاں نے
ترے دیدار لئی رستے سی ملے یا رسول اللہ

سوا تیرے بھلا کونین وچ کس نوں عطا ہوئے
نظر مازاغ دی، وائیل چھلے یا رسول اللہ

قیامت نوں شفاعت دا تری بس آسرا مینوں
کوئی کر توت نہیں نازش دے پلے یا رسول اللہ

﴿دو شعر﴾

پاک نبیؐ دی رحمت آ کے لے لیندی اے باہواں وچ
جند نمائی پھسدی اے جد اچیاں نیویاں راہواں وچ

اوہدے صدقے چنگا آسی آخری ساہ وی نازش دا
جسدیاں نعتاں دی خوشبوئی رچی ہوئی اے ساہوواں وچ

وَرَفَعْنَا لَكَ

کرماں والا شہر مدینہ
شہر انوکھا شہر مدینہ

باغ بہشت دا چھاں روئے دی
کتا پیارا شہر مدینہ

جتنے رحمت ربدی سستی
جگ وچ کلا شہر مدینہ

لذت نویں ملی ہر واری
جدوی تکیا شہر مدینہ

خوشبوآں دا مرکز پچھو
میں آکھاں گا شہر مدینہ

گو کے میرے دل دی دھڑکن
شہر مدینہ ، شہر مدینہ

تکدا نہیں اوہ غیراں وئے
چہنے تکیا شہر مدینہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

جہتوں آوے اذن حضوروں
 اوہ تک لیندا شہر مدینہ
 روندے جاؤ، ہسدے آؤ
 خوشیاں ونڈدا شہر مدینہ
 فضل تھیں بختاں وچ نازش دے
 کر دے مولا، شہر مدینہ

نعتیہ چومصرے

اکو کرم دی نگہ دے نال سب دا غم تھیں پار سفینہ حضورؐ کیتا
 ٹھیکر نالوں نکما سی دل جہڑا، سُچا صاف نگینہ حضورؐ کیتا
 رب سورت مژمل وچ ذکر کردا ایہو جہیا شبینہ حضورؐ کیتا
 چن توں سوہنیاں تلیاں دے نال نازش یثرب تائیں مدینہ حضورؐ کیتا

اوہدے پاروں جہان دے واسیاں نوں ربد اپاک کلام قرآن بلیا
 شب قدر آئی جہڑے ماہ اندر صدقہ جوڑیاں دا اوہ رمضان بلیا
 ملی زندگی سانوں ہنڈون خاطر، زندگانی دا سارا سامان بلیا
 نازش سب توں وڈی عطا دساں آپؐ ملے تے رب رحمان بلیا

وَرَفَعْنَا لَكَ

غماں فکراں دی نہیری فیر جھٹی یارسول اللہ
بچا لینا مری آساں دی کٹی یارسول اللہ

مری جند پھس کے دُنیا بکھیریں آکھدی پئی اے
میں بھٹی یارسول اللہ ، میں بھٹی یارسول اللہ

سنوارو آپ ایہناں نوں نکھارو آپ ایہناں نوں
نہ لگ جاوے مرے بختاں نوں اُلی یارسول اللہ

تری سیرت دا ہر ورقا زمانے واسطے رہبر
تری ہر ساہ جواہر نال تئی یارسول اللہ

سمائی واپشنا سارے جہاں وچ خیر و خوبی دی
تری وائیل دی جد زلف گھٹی یارسول اللہ

تری رحمت نے آکے مان رکھیا میں نماںے دا
غموں اُتھر جدوں اکھیاں چوں ڈہٹی یارسول اللہ

مدینے پاک دے صدقے مرے بختاں دے وچ رکھنا
مدینے دی ہوا ، پانی تے گئی یارسول اللہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

کرم فرماون تے دید دی خیرات دے جانا
جدوں سرہیوں مری اگھیاں چ پھٹلی یارسول اللہ

قیامت تیک دی نیندر جدوں سونوے ترانازش
بقیج دی خاک دی مل جائے جلی یارسول اللہ

﴿دوشعر﴾

حجاں دا پراگانہ زکاتاں دا پراگانہ
صوماں دا پراگانہ صلاتاں دا پراگانہ

بن حُتِ نبیؐ کجھ وی نہیں کم آوندانازش
خیراتاں دا انبار، رکاتاں دا پراگانہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

مُونہوں جدوں وی نام محمدؐ دا بولینے
پڑھکے درود پاک گرہ دل دی کھولینے

دوئیں جہانیں ساڈا نبیؐ ساڈا آسرا
غم دے تھیریاں چج اسی کنج ڈولینے

دُکھ درد دیتاں بیتیاں دسیئے حضورؐ نوں
ایہہ پھولنے جہان دے اتے نہ پھولینے

مُل لینے مُونہاں اتے عطا ربدی جان کے
ہنجو نبیؐ دی حُب دے نہ مٹی چج رولینے

ونڈیئے جہان بھر چج محبت حضورؐ دی
نفرت دے کاہنوں پالیئے زہری سپو لینے

رکھنا زبان مٹھی ہے سنت حضورؐ دی
وچ گفتگو دے گوڑ دا موہرا نہ گھولینے

دل عرش ہے خدادا ایہہ رکھے ہمیش یاد
پیراں دے پٹھہ دل نوں نہ اینویں مدھو لینے

وَرَفَعْنَا لَكَ

پر دے دا حکم دیندے نیں رب تے اوہدا رسولؐ
اک دوسرے دے عیب نوں مڑ کیوں پھر و لیئے

دیکھن دے لئی حضورؐ دے اوصاف دا بیان
قرآن کھو لیئے تے حدیثاں نوں پھو لیئے

گنتی چ آ نہ سکدیاں شانناں نبیؐ دیاں
کیوں ایہناں تائیں عقل دی تکرری چ تو لیئے

نازیش نوں ایہہ خطاب اے سب نالوں ودھ پسند
سارے انج آ کھو مینوں "نبیؐ دیئے گولئے"

نعتیہ چومصرعہ

پیدا جیکر نہ نبیؐ کریم ہندے جگ دی کھیڈ نہ ربؐ رچائی ہندی
ایہدن رات ہندے نہ ایہہ چن تارے کدھرے بدلائن جھڑی نہ لائی ہندی
قصے ہندے فراق وصال والے نہ محسباں نے ٹھنڈ پائی ہندی
نازیش جے نہ سوہنے دانور ہندا، رب نے سورج دی بیتی بجھائی ہندی

وَرَفَعْنَا لَكَ

کرم دا خزینہ مدینہ مدینہ
عطا دا گنجینہ مدینہ مدینہ

پہشتاں نوں جاندی اے راہ ایٹھوں سِدھی
ہے جنت دا زینہ مدینہ مدینہ

سکھوندا اے سرکار دے عاشقاں نوں
ادب دا قرینہ مدینہ مدینہ

مری چند مری جاں مرے دلدی دھڑکن
مرا مرنا جینا مدینہ مدینہ

انگٹھی جے آکھاں میں سارے جہاں نوں
تے اسدا نگینہ مدینہ مدینہ

وگاڑن گے کیہ غم دے طوفان میرا
ہے میرا سفینہ مدینہ مدینہ

وَرَقْعَةُ الْكَرِيمِ

بے سینے پچ لو ہووے سوہنے دے ناں دی
 تے بن جاوے سینہ، مدینہ مدینہ
 بے سد لین سرکار اک وار درتے
 تے چھڈاں کدی نہ مدینہ مدینہ
 ہے کوئی کسے دا تے کوئی کسے دا
 ہے ساڈا مدینہ، مدینہ، مدینہ
 مرے دن دا ایہو وظیفہ ہے نازش
 تے ورو شبنہ مدینہ مدینہ

لغتیہ چومصرعہ

گل کرے کیہہ اوہدے مقام والی لامکان تے ہو یا قیام جسدا
 لوہدے اسم مقدس توں جان صدقے سارے نانوالتوں پہلوں سی نام جسدا
 کوئی پڑھے تے توڑ پچاؤنے لئی چک لیندے فرشتے سلام جسدا
 نازش اوس دا کیہہ مقام دتے، کوئی سمجھ نہ سکیا مقام جسدا
 وَرَفَعْنَا لَكَ

منگدے پئے نین طالب دیدار حاضری
اے انبیاءؑ دے قافلہ سالارؑ ، حاضری

لُوں لُوں نے رات دن ایہہ وظیفہ بنا لیا
سرکارؑ حاضری ، مرے سرکارؑ حاضری

دیدار بن علاج نہ دکھیاں دے روگ دا
چوہندے نین تیرے ہجر دے بیمار حاضری

آواں نہ چھڈ کے تیرے مدینے نوں چیندے جی
ہووے عطا ہے احمد مختار علیہ السلام حاضری

پلکاں دے نال درتے کراں میں بہاریاں
بخشو کدی ہے سیدؑ ابرار حاضری

اوہو نشہ پلاؤ بلا کے مرے حضورؐ
بختاں بچ ہووے آقاؐ فیر اکوار حاضری

ڈرناوی آں، تے رہ وی نہیں سکدا سوال توں
نازش کینے نوں وی اے درکار حاضری

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

کوئی نہ دردی پاک حبیبؐ پیارے وانگوں
کہہڑا ہور سہارا، ایس سہارے وانگوں

بھیک دے نال دعاواں وی جس درتوں لبھن
ہور نہ کوئی دوارہ ایس دوارے وانگوں

اوہناں نے زخماں تے پیار دا مرہم رکھیا
ایہہ دنیا سی ہنجوواں بھرے پٹارے وانگوں

چن توں ودھکے روپ اے سوہنے دی اڈی دا
لاٹ دنداں دی بجلی دے لشکارے وانگوں

آپؐ دے نورنوں چن سورج وانگر کنج لکھنے
کس انصافوں چن نوں آکھئے تارے وانگوں

ریس نہ کوئی مائی حلیمہؓ دی گھٹی دی
کہہڑا محل اے اوس کھجوری ڈھارے وانگوں

نازش چل کے اوتھے دل دیاں گلاں کرے
جس دربار چ کوئی گل نہیں لارے وانگوں

وَرَفَعْنَا لَكَ

لگے نہیں پھل درود دے دل دے درخت نوں
 لوں لوں سلا ہوندا اے مرے اُپتے بخت نوں

ہنجواں دے موتی کر کے دروداں دے سپ بچ بند
 تیار کر رہیا واں مدینے دے رخت نوں

جاواں گا کد مدینے تے آوے گا کد قرار
 دل میرا ایس ہجر نے پھڑیا اے وخت نوں

تُما اے دل جہان توں جُویا نبیؐ دے نال
 چنگا ای آکھو جگ دے رویتے کرخت نوں

اُکھیاں بچ پاک خاک دا سُرْمہ اے نازشا
 تکدا ای نہیں میں تاج نوں، گرسی نوں، تخت نوں

وَرَفَعْنَا لَكَ

آلِ نبیؐ دے جیہڑا سفینے توں دُور نہیں
منزل دا نور اوسدے سینے توں دُور نہیں

جو اوہناں دے غلاماں دا بنیا دِلوں غلام
سمجھو اوہ رحمتاں دے خزینے توں دُور نہیں

چوکھٹ مرے حضورؐ دی جہناں نے مل لئی
خوش بخت اوہ بہشت دے زینے توں دُور نہیں

اک وار جے لگاؤ تے ست پُشتاں مہک جان
ایہہ معجزہ نبیؐ دے پسینے توں دُور نہیں

لگدا اے ختم ہووسی ورہیاں دا انتظار
طیبہ دی دید چند مہینے توں دُور نہیں

بھاویں مدینہ دور اے تیرے توں نازشا
جھلتیا، یقین کر، توں مدینے توں دُور نہیں

وَرَفَعْنَا لَكَ

تیرے دربار دی چاکری دے سوا کوئی شے ہو سرکار درکار نہیں
چھڈ کے تیری غلامی دے اعزازنوں مینوں دولت دے انبار درکار نہیں

نبض چھڈ دے طپپاٹوں لا چار دی، رمز بچھی نہ توں میرے آ زار دی
ایس بیمارنوں ہو کوئی دوا باجوں روضے دے دیدار درکار نہیں

لوہدی قسمت خسارہ سوج دیوچ بلوہنوں سنن گے عمل لوہدے آگ دیوچ
جہنوں آل نبی نال الفت نہیں، جہنوں اصحاب دا پیار درکار نہیں

اوہ گناہگاراں نوں بخشووندے نہیں پئے
دھتپاں چھاواں توں سانوں بچوندے نہیں پئے

ایسی لچپال سرکار دے ہندیاں
ہور کوئی وی سرکار درکار نہیں

نعت سندا رہویں تے سوندا رہویں
نقش آقا دا دل وچ جموندا رہویں

قبر وچ صرف توحید دا نازشا
کامیابی لئی اقرار درکار نہیں

وَرَفَعْتَ الْوَعْدَ الْكَلِيمِ

ایس لئی میں ڈھونڈا رہناں واں حیلے نعت دے
میں کچھ نوں ملی ہر شے وسیلے نعت دے

آپ دی سرکار وچ شاید ایہہ ہو جاؤن قبول
پیش کرنے لئی میں کچھ اکھر دلیلے نعت دے

نال ہنجواں دے میں تر کیتا قلم دی جیہہ نوں
بول تاں نکلے نہیں کچھ ایسے سبیلے نعت دے

نامِ نامی آپ دا جسم لباں تے آوندا
چاروں پاسے کھنڈ دے چان نشیلے نعت دے

ہر جگہ ایہو صدا صلّ علی صلّ علی
گوئج دے میں رات دن نغمے سُریلے نعت دے

میں تصور وچ جدوں دیکھاں مدینے پاک نوں
بول بن دے جان آپے ای وسیلے نعت دے

ہور کچھ نہیں بس ایہہ ہو یا اے کرم سرکار دا
زل گیا نازش وی دیکھو وچ قبیلے نعت دے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

لنگھ جاویگا منجدھار چوں اُمت دا سفینہ
وسدا رہوے سوہنا ترا منٹھار مدینہ

کٹا گو سکوں ہوسی ترے روضے تے آقا
تصویرنوں تکیاں وی جے ٹھر جاندا اے سینہ

گنبد ترا چن تاریاں نوں ونڈے ضیاواں
چوکھٹ تری محبوباً بہشتاں دا اے زینہ

ذرے ترے قدماں تھیں لگے بن گئے ستارے
کستوری توں چنگا ترے مٹھے دا پسینہ

طیبہ دی فضاواں چج میں میلاد مناواں
آوے جے مینوں اوتھے ولادت دا مہینہ

دیندے اوٹھی آپے طلب توں وی ودھیرا
اوندائیں منگتے نوں تے منگن دا قرینہ

نازش نوں عطا کر دیو حسین دا صدقہ
کیوں غیر دے بُو ہے تے ترا جاوے کمینہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

محمدؐ مصطفیٰؐ صلّٰ علیٰ دا فیض جاری اے
ہر اک تھاں تے حبیبؐ کبریا دا فیض جاری اے

صداقت دا پھریرا حشر تک اُچّا ای رہنا ایں
سخی صدیق دے صدق و صفا دا فیض جاری اے

ایہہ گل اپنے تے اپنے، غیر وی تسلیم کردے نیں
عمر دے دبدبے دا، اتقا دا فیض جاری اے

حیا تے حلم و ا لے لوک اتھے سر جھکوندے نیں
غنی عثمانؓ معیارِ حیا دا فیض جاری اے

لگائیے فاتحِ خیبر دا بے نعرہ تے جت ملدی
علیؓ شیرِ خدا، مشکل کُشا دا فیض جاری اے

نجف، قم، پاک پتن، شریپور، بغداد تے کلیر
ہر اک تھاں تے خدا دے اولیاء دا فیض جاری اے

رہوے گا تا ابد چرچا نبیؐ دے فیض دا نازش
ازل توں لے کے محبوبؐ خدا دا فیض جاری اے

وَرَفَعْنَا لَكَ

رات معراج دی آقاؐ دولہا بنے عرشِ اعلیٰ توں ربد ا پیام آ گیا
ہونٹ کا فوری تلیاں تے لاوے پیالیکے درتے براق ا ج غلام آ گیا

اُمّ ہانی دے گھر توں روانہ ہوئے نال نوری ملائک دی بارات سی
دُھماں پیٹیاں نیں بیت المقدس دے وچ انبیاء کھن ساڈا امام آ گیا

ایسی محفل نہ ہوئی نہ ہونی کدی ایسا جلسہ فلک نے نہ مڑ ویکھیا
کیف وچ ساری مسجد سی ڈبی ہوئی دید دیوں نوں ماہ تمام آ گیا

عرش نوں مصطفیٰؐ دی سواری گئی، انبیاء آ کھدے الوداع یا نبیؐ!
ساتھ چھڈ کے تے جبریلؑ رُکدے نیں پئے، سدرۃ الہنتیہ د ا مقام آ گیا

دیکھے بھالے سی محبوبؐ نے راستے آپؐ پئے اگا نہہ دید دے واسطے
اُذُن مِیّی دی آواز اوندی گئی قاب قوسین والا مقام آ گیا

آکھیا اپنے بندے نوں جو آکھیا
سورۃ نجم وچ رب دا ارشاد اے

ناز شاسال اٹھاراں گئے پل دیوچ
دیکھ کے سوہنا سارا نظام آ گیا

وَرَفَعْنَا لَكَ

سوچنا ہاں کہ بڑا چنگا مقدر ہندا
جے میں طیبہ دے کسے چوک دا پتھر ہندا

ہندا عرشاں تے کوئی ہوری وی رب دا مہمان
کوئی رتے بیج جے سوہنے دے برابر ہندا

جے نہ دنیا تے مرے آقا لیوندے تشریف
سوچ لو حال اتھے کتا کو اتر ہندا

جے سکندر نوں پتہ چلدا اوہدے رتے دا
ہندا اوہ گولا اوہدا ، کاہنوں سکندر ہندا!

جے خدا دل دیاں اگھیاں تھیں وکھاوے سانوں
دیکھئے عرش تے وی ذکر پیمبر ﷺ ہندا

کوئی دیوے تے سمندر وی اے قطرہ نازش
جے اوہ دے دین تے قطرہ اے سمندر ہندا

ورفعنا لک

کرماں والا شہر مدینہ
شہر انوکھا شہر مدینہ

باغ بہشتی چھاں روضے دی
کٹا پیارا شہر مدینہ

جٹھے رحمت ربدی سستی
جگ وچ کلا شہر مدینہ

لذت نویں ملی ہرواری
جدوی تکیا شہر مدینہ

ٹو کے میرے دل دی دھڑکن
شہر مدینہ ، شہر مدینہ

تکدا نہیں اوہ غیراں ولے
چہنے تکیا شہر مدینہ

روندے جاؤ ہسدے آؤ
خوشیاں وٹڈا شہر مدینہ

ورفعہ الیٰ تک

جہنوں اذن حضوروں آوے
 اوہ تک سکدا شہر مدینہ
 فضل تھیں بختاں وچ نازش دے
 کر دے ربا ! شہر مدینہ

خوشیاں تھیں مہکاون و بیڑا صفتاں پاک رسولؐ دیاں
 غم دریاؤں کڈھن بیڑا صفتاں پاک رسولؐ دیاں

ایہو مرضی اے مولا دی ، سُنّت ایہہ حسانؑ دی اے
 خوش قسمت اے کر دائے جہڑا صفتاں پاک رسولؐ دیاں

توں وی اُمت میں وی اُمت ، مُور کھا جھگڑا کا ہدا اے
 کریئے چھڈ کے جھگڑا جھیرا صفتاں پاک رسولؐ دیاں

نعتاں والا ، ہر شاعر نوں آپوں نعت سکھوندا اے
 کر سکدا بن اذنوں کیہڑا صفتاں پاک رسولؐ دیاں

توں وی نازش صفت کری جا چمکے تیری قسمت وی
 طیبہ ول لواون گیڑا صفتاں پاک رسولؐ دیاں

وَرَفَعْتَ الْاَنفُسَ الْكَاذِبَةَ

خوش بخت جیہڑے آئے نیں ہو کے مدینیوں
رحمت دے ہار لیائے پرو کے مدینیوں

اکھیاں پچ اج وی اوہناں دی، ساوے نیں اتھرو
آئے جو روضے سانویں کھلو کے مدینیوں

جو با ادب نیں آئے نیں بھر بھر کے جھولیاں
جو بے ادب سی، آئے نیں پھوکے مدینیوں

بیمار ای جے روح تے پنڈے تے پا کے آ
آب شفا دے چار گو بو کے مدینیوں

رحمت دے بوہے گھلے نیں آ جاؤ عاصیو
مِلدے پئے نیں رات دن ہو کے مدینیوں

سب نعمتاں چوں اوہناں دا وکھرا ای سی مزا
افطاری وچ جو کھاہدے نیں ڈو کے مدینیوں

اج سببَس والے کھولدے پئے نیں جو نازشا
اوہ راز کھل مچکے نیں چرو کے مدینیوں

وَرَفَعْنَا لَكَ

مرے نبیؐ دی قیل قال چال ڈھال روشنی
کمال سارے آپؐ وچ تے ہر کمال روشنی

حضورؐ دے لباس دا، حضورؐ دے وجود دا
ہے تار تار معجزہ تے وال وال روشنی

ہدایتاں دے نجم نہیں غلام سارے آپؐ دے
کتے خُیبؐ روشنی ، کتے بلالؓ روشنی

جہان جگمگا رہیا اے ایہناں دی ضیا دے نال
نبیؐ دے یارؓ روشنی، نبیؐ دی آلؓ روشنی

حضورؐ مینوں ہجر دے ہنیریاں چوں کڈھ دیو
حضورؐ اُج دی شام اے مرا سوال روشنی

سدا جو نازش اوہناں تے پڑھے درود تے سڈام
سفر کرے ہمیش اوہدے نال نال روشنی

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلَّىٰ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

اکو گل کرے، کیوں کرے کوتر سو
صَلَّىٰ اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ پڑھدا رو

متھا مارنا چنگا نہیں گستاخاں نال
اٹھے اٹے رونا اے اکھیاں دا گھو

عشق نے ایہہ گل شیخ جنید نوں کہی ہووگی
نبی دی آل دے ہتھوں اج توں جان کے ڈھو

خیراں گھیرے پے کے مانگت منگدے نہیں
وقت دُعا دے توں وی رب دے گھیرے پو

نیکی نیجیں گاتے نیکی وڈھیں گا
کنکوں اوتھے کنک ملے گی جو توں جو

اوہدی یاد دے مستاں نوں تے نہیں رہندا
چاء فیدے دا یا نقصان دا کوئی بھو

زر نوں سانہن والے سانہے جاندے نہیں
ونڈن والے نازش لیندے ستر لو

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ

عاشقاں دا دل مدینہ طیبہ
عشق دی منزل مدینہ طیبہ

آ گیا اوہ رحمتاں دی گود وچ
ہویا جو داخل مدینہ طیبہ

ذرے ذرے وچ ضیا سرکار دی
پیار دے قابل مدینہ طیبہ

ساڈا ماضی وی اے ساڈا حال وی
ساڈا مستقبل مدینہ طیبہ

مشکلاں کیہ مشکلاں دا ذکر کیہ
کٹے ہر مشکل مدینہ طیبہ

رات دن سرکار دے جلوے دے نال
کردا اے جھلمل مدینہ طیبہ

میںوں کیہ طوفان دا غم نازشا
ہے مرا ساحل مدینہ طیبہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

جاندے تیرے دینے نوں سنت قافلے، حکم ہووے تے میں وی تیاری کراں
منگاں دن رات دربار دی حاضری، روز خط لُون وی انتظاری کراں

تیرا روندا اے برودہ کمینہ شہا، لُلّہ ہُن تے دکھاوے مدینہ شہا
تنگاں جالی سنہری تے گنبد ہرا، تیرے قدماں توں چند جان واری کراں

حاضری دا اشارہ ملے یا نبیؐ، پھٹ جدائی دا ہُن تے سلے یا نبیؐ
خاک داسر مہ اکھیاں دے وچ پون لئی، نال پکاں دے درتے بہاری کراں

عمر بتی اے وچ ہجر دے روندیاں
شیشے اکھیاندے دیدار لئی دھوندیاں

پردہ و الفجر مکھ توں ہٹاؤ کدی
گد تیکر سوہنیا! آہ و زاری کراں

روواں نازش مدینے دی میں یاد وچ
کاش ہووے اثر میری فریاد وچ

سارا دن ہجر وچ اشک باری کراں
تے میں راتاں نوں اختر شماری کراں

وَرَفَعْنَا لَكَ

میں وی اک دن مدینے جاواں گا
حال سوہنے نوں جا سناواں گا

جد ٹڑاں گا نبیؐ دے شہر دے ول
خورے کتنا کو چا چڑھاواں گا

دیدے ٹھاراں گا دید پاپا کے
جالیاں سینے نال لاواں گا

پیش کر کے میں پھل دروداں دے
اپنے دل دی مراد پاواں گا

آپ دے دردی خاک ہے اکسیر
سرُمہ اس خاک نوں بناواں گا

فیر نازش میں نال ہنچواں دے
نعت سرکار نوں سناواں گا

ورفعناک

سُن لاں جے سَدّیا اے نبیؐ نے مدینوں
جاواں نہ آواں باراں مہینے مدینوں

حُب دے ادب دے پیار دے الفت دے چاہ دے
سکھتے آساں تے سارے قرینے مدینوں

کردا سی کون جاگ کے راتیں عبادتاں
پہنچے جہان بھر چ شپنے مدینوں

بنکے فرشتے اوندے نیں دن رات ٹولیاں
لگے ہوئے نیں عرش نوں زینے مدینوں

بغداد، لہور، پاکپتن، تونسہ، شرقپور
ونڈے گئے نیں ہر تھاں خزینے مدینوں

اللہ دی شان، پارسا ہندے رہے تیار
ہو کے وی آ گئے میں جہے کمینے مدینوں

نازش نثار اوہناں دے چنگے نصیب توں
لے آئے نیں ڈھوا کے جو سینے مدینوں

وَرَفَعْنَا لَكَ

میل گئی اے جہنوں میرے پیمبرؐ دی گدائی
اوہنوں تے کسے شے دی کدی تھوڑ نہ آئی

لٹھا نہ نشہ اوسدا مرہ مردے دماں تیک
مے اپنی محبت دی جہنوں شاہؐ نے پلائی

حصے بچ جہدے آ گیا غم پیارے نبیؐ دا
میلگئی اے اوہنوں دُنیا دے ہر غم توں رہائی

آقاؐ دی غلامی دا پٹہ پالیا جہنے
اوسے دا خدا ہو گیا ، اوسے دی خدائی

دسیا اے ایہہ صاف آیت "ما اَوْحٰی" نے سانوں
محبوبؐ توں مالک نے کوئی گل نہیں لکائی

رج رج کے لواں پیار تھیں میں جالی دے بوسے
دربارِ مدینہ بچ جے ہو جاوے رسائی

کم سَور گیا حشر دے میدان بچ نازش
سرکار دے ناں دی میں جدوں دِی دُہائی

وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ

آقا سوچ نون لو دیندے نیں
جو وی منگئے سو دیندے نیں

روشن رکھدے نیں عالم نون
پھللاں نون خوشبو دیندے نیں

نال اوہ رحمت دے چھٹیاں دے
کالے دفتر دھو دیندے نیں

محشر نون وی ساتھ نہیں چھٹنے
ایسی لڑی پرو دیندے نیں

چمکدی اے آئینے وانگوں
دل مٹی انج گو دیندے نیں

عیاں دے دفتر اوہ نازش
کمی پٹھ لکو دیندے نیں

وَرَفَعْنَا لَكَ

آپؐ آئے تے زمانے تے بھلائیاں آئیاں
پیار آیا، امن آیا تے سچائیاں آئیاں

دس اے مکے دی زمیں سانوں کہ عبداللہؐ دے گھر
کون آیا اے کہ عرشاں توں ودھائیاں آئیاں

اک حلیمہؓ دی حلیمی نے سعادت پائی
کرو فر والیاں اُنج چوکھیاں دائیاں آئیاں

آئے سرکارؐ بہشتاں دی بشارت لے کے
نوع انساں دے لئی اگ توں رہائیاں آئیاں

منگیاں جد نعمتاں محبوبؐ دے صدقے رب توں
دی ہاتف نے ندا غیبوں کہ آئیاں آئیاں

سبز گنبد دے تصور سچ جدوں پڑھیا درود
موتیاں وانگ دلاں اُتے صفائیاں آئیاں

جے اوہ راضی نہیں غریبی اے امیری نازش
جے اوہ رُس پئے تے کسے کم نہ کمائیاں آئیاں

وَرَفَعْنَا لَكَ

ٹریاں سِیاں مدینے ساریاں
رہ گیاں پچھے نصیباں ہاریاں

منگتیاں نوں سُدلیا سرکار نے
ہو گیاں طیبہ دے ول تیاریاں

ہو گیاں آسان سوہنے دے طفیل
منزلاں جنیاں وی ہسن بھاریاں

حاجیاں دے ویہڑے خوشیاں آگیاں
دُور ہوئیاں ساریاں دشواریاں

ساڈے لئی کرنا دعاواں، حاجیو!
دید نال اکھیاں تساں جد ٹھاریاں

جالیاں دے کول بہہ کے ادب تھیں
عرض کرنا مشکلاں ایہہ ساریاں

آکھنا، وائل زلفاں والیا
سُن لوئیں بے زردیاں وی زاریاں

وَرَفَعْنَا لَكَ

آ کھنا، مازاغ نیناں والیا
 روندیاں نے سدھراں بیچاریاں
 آ کھنا ، والفجر متھے والیا
 شان تیری توں میں صدقے واریاں
 آ کھنا ، والشمس چہرے والیا
 پھبدياں تینوں نیں سب سرداریاں
 آ کھنا، نازش نوں وی سد لو حضور
 ایہدیاں متاں وچھوڑے ماریاں

﴿دوشعر﴾

ہر حالت وچ شکر خدا دا کر دے رہیے
 چارہ ہر دم نیک دعا دا کر دے رہیے

لے جا میرے ہنجو واں نوں سرکار دے درتے
 نازش ترلا انج ہوا دا کر دے رہیے

وَرَفَعْنَا لَكَ

تھاں نہیں کوئی طیبہ شہر دے سوہنے تھاواں ورگے
نہیں نظارے کدھرے اوہناں مست فضاواں ورگے

چن توں سوہنیاں تلیاں جتھے پاک نبیؐ نے لائیاں
کہڑے رستے اوہناں کرماں والیاں راہواں ورگے

شان بیان کرے کج کوئی پاک نبیؐ سروردی
جہناں نوں رب کئی ناں بخشے اپنے نانواں ورگے

کہیرا چکے ما اؤٹے دا رازاں والا پردہ
ہوئے سن کجھ سخن ضروری خاص صلاحواں ورگے

جسدی انگلی چن پئی توڑے، سورج پئی پرتاوے
کتھے بازو اوہدیاں معجزے والیاں باہواں ورگے

پاک نبیؐ تے نال محبت بھیج درود دی ڈالی
نال درود دے ٹل جان دے نیں وقت بلاواں ورگے

چل نازش گنبد دی چھانویں ٹھنڈ کلیجے پائیے
کتے نہ دو جگ اندر سائے اوہناں چھانواں ورگے

وَرَفَعْنَا لَكَ

آئے نیں زائرِ مرے سرکارؐ، دُوروں نیڑیوں
دیکھنے لئی آپؐ دا دربار، دُوروں نیڑیوں

میرے آقاؐ، ساریاں دی حاضری ہووے قبول
جو دروداں دے لیائے ہار، دُوروں نیڑیوں

کر دیو داڑو غماں دا، دے دیو سب نوں شفا
روگ لے کے آئے نیں بیمار، دُوروں نیڑیوں

دُوروں تکدا اے کوئی گنبد، کوئی چُمد اے تھم
جذب کر دے پئے نیں سب انوار، دُوروں نیڑیوں

جتھوں جتھوں آپؐ لنگھے اوہ چرا اے یاں قبا
اوندی پئی اے انج وی مہکار دُوروں نیڑیوں

فارسوں سلمانؐ، نازشؐ، رُوموں آئے سن صہیبؐ
حق دا ہوکا سُنکے آئے یار دُوروں نیڑیوں

وَرَفَعْنَا لَكَ

عاصیاں دے بیڑے کیچے پار کملی والےؑ نے
دُبدے سفینے وِ تے تار کملیؑ والے نے

کمی کہڑی رہن وِتی آقاؑ نے عطاواں وِج
رحمتاں دے وِٹے نیں بھنڈار کملیؑ والےؑ نے

سجناں دے نال پیار ہر کوئی کردائے
وِریاں دے نال کیجا پیار کملیؑ والےؑ نے

طالِخ لئیؑ والی باہواں نوں کھلار کے
مُل لئی سارے گنہ گار، کملیؑ والےؑ نے

جِتا کرم چاہو نے تو حشر وِج عاصیو !
کھولیا شفاعت دا بازار کملیؑ والےؑ نے

ہولے مَٹل ہو گئے گنہ گار ویکھ نازِشا
لاہ چھڈے سِراں اٹوں بھار کملیؑ والےؑ نے

وَرَفَعْنَا لَكَ

برسا دیو کرم دا ساون مدینے والے !
آساں دا مہک جاوے گلشن مدینے والے

تاریکیاں مٹاؤ ، دیدار بخش جاؤ
ہو جاوے میرے گھروں چانن مدینے والے

بن جاوے حاضری دا مڑ کے کوئی بہانہ
سلجھاؤ ہن تے میری الجھن مدینے والے

گنبدنوں روز ویکھاں جالی نوں روز چٹماں
بن جاوے جے مدینہ مسکن مدینے والے

رحمت دی آس ہر دم رحمت دی پیاس ہر دم
ٹٹ جاوے ایہہ غماں دا بندھن مدینے والے

میری تے ایہہ دُعا اے، بس ایہو دُعا اے
روضے گواہنڈ ہووے مدفن مدینے والے

منگدا پیا اے نازش دیدار والی دولت
پھیلا کے اکھیاں دے دامن مدینے والے

وَرَفَعْنَا لَكَ

چھانویں گنبد دی جدوں جا کے مسافر بہہ گئے
انج لگا جسراں کہ عمر اں دے تھکیویں لہہ گئے

جالیاں دے سامنے اک کمنی جہی آئی جدوں
نوریاں دے پر میں جاتا نال میرے کھہہ گئے

منگتیاں دی موج ہو گئی، جو مراداں منگیاں
پوریاں ہوئیاں نبیؐ دے درتے جسم ڈھہہ گئے

آئے او بخشش دی تھاں تے سارے بخشے جاؤ گے
جان دے جان دے انج فرشتے زائراں نوں کہہ گئے

جالی روضے دی اسی اک وار چٹمن واسطے
آپ دے دربان دے سب بول ہنس کے سہہ گئے

واپس آ کے سچ کہیا نازش سفردے ساتھیاں
خیر نال آئے تے ہاں پر دل مدینے رہ گئے

وَرَفَعْنَا لَكَ

جدوں روند اے دل فرقت بچ کلا یارسول اللہ
تری یاد آکے دیندی اے تسلا یارسول اللہ

ہری رکھی اے میرے دل دی کھیتی تیرے گنبد نے
قسم کھانا واں تیرے رب دی، واللہ، یارسول اللہ

ترے قدماں دی برکت نال رکھ سجدے بچ پیندے رے
سنایا چتھراں وی اللہ اللہ، یارسول اللہ

اوہ تھاں ہندی گئی عظمت بچ ودھ سارے جہاناں چوں
وچھایا جتھے جتھے توں مُصلے یارسول اللہ

خدا خود تیریاں نعتاں کہوے قرآن دے اندر
کہوے کیہ نعت میرے ورگا جھلا یارسول اللہ

اٹھاوے آکے عزرائیل مینوں فیر اٹھاں میں
تری چوکھٹ تے ماراں انج چتھلا یارسول اللہ

اجازت دے دیوتے آکے دل دے پھٹ دکھا جاوے
بھرے میلے دے وچ نازش اے کلا یارسول اللہ

ورفعناک

دے تے کون دے سراپا حضورؐ دا
 وائیل زلف ، واضح چہرہ حضورؐ دا

یسین دنداں اتوں ستارے پئے صدقے ہون
 وائفجر لاناں ماردا متھا حضورؐ دا

یوئے دے لب بنائے تے ما زاغ اکھیاں
 کھچیا جدوں خدا نے سی نقشہ حضورؐ دا

ایہہ ناں ہمیش رہنا اے خالق دے ناں دے ناں
 ہندا رہوے گا دائی چرچا حضورؐ دا

دو بونداں لالووتے کئی پختاں مہک جان
 کستوریاں دی جان اے پسینہ حضورؐ دا

چاہووتے چارے کوٹاں زمانے دیاں پھرو
 شہراں دے وچوں شہراے مدینہ حضورؐ دا

ودھ گئے نصیب اوہناں دے جگ دے نصیب توں
 نازش جہناں نے پایا زمانہ حضورؐ دا

وَرَفَعْنَا لَكَ

گھر نمانے دے پھیرا پا جاؤ
اے خدا دے حبیب آ جاؤ

آس رکھنا واں دیدی ہر دم
آس میری نوں رنگ چڑھا جاؤ

روشنی دے دیو ہنیرے نوں
میری گئی نوں بھاگ لا جاؤ

دل دی کھیتی مہک مہک جاوے
اپنی رحمت دا مینہ ورھا جاؤ

فیر نہ سون حشر تیک کدی
بختاں ستیاں نوں انج جگا جاؤ

ختم ہو جاوے رت و چھوڑے دی
جھوک اُجڑی ہوئی وسا جاؤ

دید دا دان دے کے نازش نوں
ایہدے چاواں نوں چا چڑھا جاؤ

وَرَفَعْنَا لَكَ

فیر جے بنے میرے طیبہ جان دی صورت
روندیاں نکل آوے مُسکران دی صورت

آپؐ نے نکھاری اے، آپؐ اُتوں واری اے
اس جہان دی صورت، اُس جہان دی صورت

در تے آگیا اے بڑاق، دیدی خدا مشتاق
کس نے آپؐ بن ویکھی لامکان دی صورت

نورِ مصطفیٰؐ لنگھیا چیر کے جدوں امبر
اودوں ویکھن آلی سی آسمان دی صورت

مَاطِغے دا سُرمہ سی، لامکان دی تنہائی
ویکھی سی پروہنے نے میزبان دی صورت

مہربان آقاؐ دے سارے رُخ مثالی نہیں
مہربانؐ دی سیرت، مہربانؐ دی صورت

رکھیو اپنے نازش نوں دُور ابتلاواں توں
ویکھاں نہ کدی آقاؐ امتحان دی صورت

وَرَفَعْتَ الْكَوْكَبَازَ

صلی اللہ علیہ وسلم

دل دا نگر وساؤ، آقا مدینے والے
دیدار بخش جاؤ، آقا مدینے والے

اک رات توں کراں میں قربان زندگانی
سُفنے دے وچ جے آؤ، آقا مدینے والے

لنگر، سفینہ، ساحل، سب کچھ تُسی او میرا
طوفان توں بچاؤ، آقا مدینے والے

رت نے مہار جگ دی دتی اے ہتھ تساڈے
بگڑی مری بناؤ، آقا مدینے والے

کُلی مری دی قسمت محلاں توں ودھ کے چمکے
پھیرا کدی جے پاؤ، آقا مدینے والے

لکھاں نوں دید بخشی، سچ مُج دی عید بخشی
میںوں وی بھاگ لاؤ، آقا مدینے والے

نازش گدا اے دروا، جی حاضری نوں کردا
اک وار مُر بلاؤ، آقا مدینے والے

ورفعنا لکھنک

سرکارِ مدینہ، ساڈا وی
ترے شہرِ پیچ اُون نوں جی کردائے

ترے دردی خاک دے سرُ مے نوں
اکھیاں وچ پُون نوں جی کردائے

اللہ کرم سلطانِ عرب، رنگ دینا کرم تھیں میری طلب
ہُن فیر سنہری جالی نوں اکھیاں تے لُون نوں جی کردائے

ہووے اک رات مدینے وی، ہووے گل بات مدینے وی
اک محفل سوہنیا نعتاں وی، تیری کول سچون نوں جی کردائے

معراج سخن نوں مل جاوے، پا فیر مُراد نوں دل جاوے
مرا تیرے درتے آکے تے اک نعت سنون نوں جی کردائے

کدی سَد لِنُو اُو گنہارے نوں
دُکھتاں درداں دے مارے نوں

جالی دے سامنے نازش دا
دُکھ درد سنون نوں جی کردائے

وَرَفَعْنَا لَكَ

تُسی اتھرو پوُنجھنے جان دے او مینوں آقا رُون دی جاچ وی نہیں
مینوں دفتر سوہنیا بدیاں دے ہنجوواں تھیں دھون دی جاچ وی نہیں

میں غفلت دا ونجارا ہاں، کُل اُمت وچ نکارا ہاں
اڈھی رات نوں اٹھ دروداں دے مینوں ہار پروں دی جاچ وی نہیں

کہنا تے آں کول بلا مینوں، کہنا تے آں نہ تڑپا مینوں
پر جالیاں سامنے محبوباً! مینوں تے کھلون دی جاچ وی نہیں

کنج سوہنیا تیری بات لکھاں
کہیڑے ہتھ نال آقا نعت لکھاں

مینوں شوق دا قلم محبت دے
ہنجوواں پچ ڈبون دی جاچ وی نہیں

جیویں آقا کرم کموندے نہیں
عیباں تے پردے پوندے نہیں

کسے ہور نوں نازش ماڑیاں دے
انج عیب لکون دی جاچ وی نہیں

ورفعناک عنک

عید میلاد منوندے نیں نصیباں والے
نعت دی بزم سچوندے نیں نصیباں والے

با وضو ہو کے تے مونہہ کر کے مدینے و تے
نام سوہنے دا پکوندے نیں نصیباں والے

ذکر کردے نیں تے سوندے نیں عرب دے چن دا
انج نصیباں نوں جگوندے نیں نصیباں والے

بے مراداں نوں کوئی سار نہیں نعتاں دی
نعت سوندے تے سوندے نیں نصیباں والے

ہر بہانے مرے سرکار دا ناں لے لے کے
دل دی دنیا نوں وسوندے نیں نصیباں والے

ریس کر سکا اے کون ایساں خوش بختاندی
گیت میلاد دے گوندے نیں نصیباں والے

ہائے مجبوری، ہری واری نہ آوے نازش
دل دے پھٹ جا کے دکھوندے نیں نصیباں والے

وَرَفَعْنَا لَكَ

اُمت دے بھاگ آ کے جگائے حضورؐ نے
وگرے ہوئے سی کاج، بنائے حضورؐ نے

تعلیم دیکے عدل دی الفت دی خلق دی
بُت اونچ نیچ والے گرائے حضورؐ نے

چادر چ رکھ کے کعبے دا پتھر اُٹھالیا
جھگڑے قبیلیاں دے مکائے حضورؐ نے

يُعْطِيكَ رَبُّنَا آكْهِيَا، تَرَضُّوْا آكْهِيَا
جد عاصیاں لئی ہتھ سی اُٹھائے حضورؐ نے

قدسی پئے تاہنگدے نیں مدینے نوں دُوجی وار
منگتے تے بار بار بلائے حضورؐ نے

دریا اے رحمتاں دا پیا ٹھاٹھاں ماردا
گل نال لائے اپنے پرانے حضورؐ نے

مَنْ زَارَ قَبْرِيْ آكْهِيَا كَيْ دِيْتَا اے آسرا
نازش جہیاں دے رنج مٹائے حضورؐ نے

وَرَفَعْنَا لَكَ

نور ڈہلکاں مار دا اے میم دی بنگل دیوچ
جس طرح بجلی چمکدی رات نوں بدل دیوچ

اللہ اللہ نور دے پیکر دی تشریف آوری
آکے رُشَنایا اوہناں ماحول نوں اک پل دیوچ

والضحیٰ چہرے دے اندر لکھاں سورج چمکدے
لکھاں راتاں سوندیاں وایل دے گنڈل دیوچ

کون لکھ سکدا اے لفظاں وچ کہ کتنا حسن سی
قدرتی لگے ہوئے مازاغ دے کجھل دیوچ

بن سکے نہ پاسکو وی مصطفیٰ دے رنگ دا
بھاویں لکھ سنڈھورنوں گھولے کوئی صندل دیوچ

کاش میرے کن دیوچ آکھے کوئی ہولی جہی
آیگا سدا مدینے چوں تینوں اجکل دیوچ

اپنے نازش تے مرے آقا عنایت دی نظر
کد تیکر بھٹکے وچارا ہجر دے جنگل دیوچ

وَرَفَعْنَا لَكَ

ہنجرواں دے دیوے پکاں تے بلدے نیں رات دن
سرکار تیر ہجر دے چلدے نیں رات دن

لمحے جدائیاں دے مرے کملی والیاء صلی اللہ
سینے دے اُتے مونگ پئے دلدے نیں رات دن

سرکار سد لوو تے سنور جان صبح و شام
سرکار ہُن تے ہو کے نکلدے نیں رات دن

ہتھ وچ تساں دے ویلے دی دتی اے رب مہار
بدلاؤ جے تُسی تے بدلدے نیں رات دن

رحمت دامینہہ پوے تے پلٹ آئے مُڑ بہار
رُکھاں دی تھاں تے زخم پئے پھلدے نیں رات دن

مُنعم خدا دی ذات دے قاسم تساڈی شان
سارے جہان ایٹھوں ای پلدے نے رات دن

نازش نوں تاہنگ ہر گھڑی روخے تے اُون دی
ارمان سینے وچ مچلدے نیں رات دن

ورفعناک

ہجر دی واچھڑنے دل کینا اے پھاوا یارسولؐ
کسدن آوے گا مدینے دا بلاوا یارسولؐ

ختم ہووگی کدوں ایہہ رات کالی قہر دی
مڑ کدوں ویکھاں گا گنبد ساوا ساوا یارسولؐ

سوچناواں سر جھکا کے جالیاں دے سامنے
کد چڑھاواں گا میں ہنجواں دا چڑھاوا یارسولؐ

نت جدائی ڈنگدی، تے دل چوں ہو کے نکلدے
اتھروواں دا کس طرح روکاں میں لاوا یارسولؐ

آسرا دے جاندی اے تیری شفاعت آن کے
جد ڈروندا اے گناہواں دا بڈاوا یارسولؐ

واسطہ حسنینؑ دا امداد فرماؤ مری !
بول دیتا غم دے لشکر نے ہے دھاوا یارسولؐ

لیکے کیہ اوند تے دربار وچ نازش ترا
کیہ سی میرے کول ہنجواں دے علاوہ یارسولؐ

وَرَفَعْنَا لَكَ

سرکار کرم ہووے سرکار عطا ہووے
عُمر اں دیاں سِکدیاں نوں دیدار عطا ہووے

سوہنے دے دوارے دی ایہہ ریت پرانی اے
اک دانہ جے منگ لئیے انبار عطا ہووے

بھر دے نیں اوہ اینج جھولی سب تھوڑ مکوندے نیں
جے گل دی طلب کریئے گلزار عطا ہووے

سخیاں دے سخی نیں اوہ نبیاں دے نبی وی نیں
اک تئد دی کرو خواہش دستار عطا ہووے

غم دے صحراواں وچ ڈھپاں دا نہ ڈر مینوں
جے سائے دی لوڑ پوے دیوار عطا ہووے

رب دیندا اے اوہناں نوں اوہ ونڈ دے نیں پئے نازش
سو وار عطا ہووے ، لکھ وار عطا ہووے

وَرَفَعْنَا لَكَ

رب نے چاہیا تے مدینے دی فضا ویکھاں گے
فیر سرکار دے دربار نوں جا ویکھاں گے

سبز گنبد دیاں چھاواں چج کراں گے سجدے
باادب کس طرح چلدی اے ہوا ویکھاں گے

جے کرم ہو یا تے چٹماں گے سنہری جالی
نال ہنجوواں دے اسی کر کے دُعا ویکھاں گے

خاک گلیاں دی بناواں گے نظر دا سُرمہ
ڈرے طیبہ دے اسی سرتے سجا ویکھاں گے

اوس چوکھٹ تے جہدی شان اے عرشوں ودھکے
کس طرح شاہ وی بن دے نیں گدا ویکھاں گے

آس رکھنے آں مُڑ آوے گا بلاوا نازش
سامنے جالی دے مُڑ نعت سنا ویکھاں گے

وَرَفَعْنَا لَكَ

جے نعت سُندیاں اکھیاں دا وی وضو ہووے
تے دل دی بستی نہ کیوں فیر مشکبو ہووے

زبان پلے خدایا تے ناں نبی دا لوے
پوے جو کتھیں اوہ سوہنے دی گفتگو ہووے

پکارے نام ترا یا نبی ﷺ مرا لوں لوں
نظر جے چٹکاں، ترا شہر رو برو ہووے

میں سر دا تاج بناواں گا خاک طیبہ دی
مدینے جان دی پوری جے آرزو ہووے

خیال کر لیں کہ کہیہ مصطفیٰ دی مرضی اے
خدا دی مرضی دی تینوں جے جستجو ہووے

رہویں جے گولا توں اپنے نبی دا اے نازش
عہ تے تاجداراں توں ودھ تیری آبرو ہووے

وَرَفَعْنَا لَكَ

سوہنا سوہنا نام نبیؐ دا
چرچا ہر تھاں عام نبیؐ دا

شان نبیؐ دی سب تھیں اچی
جبرائیلؑ غلام نبیؐ دا

دلوں جو پڑھے درود نبیؐ تے
سُن سی کدی سلام نبیؐ دا

بِن وحیوں بولے نہ سوہنا
ربِ دی بات کلام نبیؐ دا

قَابِ قَوْسِینِ اُو اَدْنِی
دَسے کون مقام نبیؐ دا

بِناں حسابوں جنت جاسی
جو وی اے ہم نام نبیؐ دا

نازشِ اُسدی گلنِ خدائی
جو بندہ بے دام نبیؐ دا

وَرَفَعْنَا لَكَ

پیا ترے ترے در دا کمینہ یارسول اللہ
میں ویکھاں گا کدوں تیرا مدینہ یارسول اللہ

طیباً جگ دیا ہن تے دوا دیدار وی دیدے
جُدائی دے غموں ڈھنڈا اے سینہ یا رسول اللہ

بنا پانی دی مچھی وانگ ترپاں در تے آون لئی
جدوں وی آوندا حج دا مہینہ یارسول اللہ

تسی اُپے تساں دی شان اُچی نعت وی اُچی
تساں دی عرشاں فرشاں تے کبینہ یارسول اللہ

کرم دی ایسی واچھڈو کہ ایہہ ساحل تے لگ جاوے
غماں وچ ڈولداے دل دا سفینہ یارسول اللہ

غماں دے بوجھ پاروں کچھ دناں توں تیرے نازش دا
ہے کرچی کرچی دل دا آگینہ یارسول اللہ

ورفعناک

کملیٰ والے دا نگر وسدا رہوے
اوہ ہرا گنبد، اوہ دروسدا رہوے

ٹھر دیاں رہن اکھیاں دیدار نال
روضہ خیرالبشر وسدا رہوے

چھاں مدینے دی رہوے محشر تک
کھجیاں دا ہر شجر وسدا رہوے

کا ہدا غم مینوں غماندی بھیر دا
در ترا اے چارہ گر وسدا رہوے

آپ دے اک اتھرو دا مل نہیں
عمر بھروی مینہہ اگر وسدا رہوے

ہتھ نبی دے رونقاں آبادیاں
جس تے ہووے اک نظر وسدا رہوے

جھولی بھر کے آکھیا سرکار نے
نازِ شا! جا، تیرا گھر وسدا رہوے

وَرَوَعْتَ الْاَنْجَلِ

طیبہ دی جے وَا نہ ہووے
پھلّ نہ ہون ، صبا نہ ہووے

چن سورج بے نور نیں جیکر
نبیؐ دی وِچ ضیا نہ ہووے

ہون نہ جے لولاک دے مالک
اسود ، شور ، حرا نہ ہووے

ہووے نہ جو پاک نبیؐ دا
اوپدا کدی خدا نہ ہووے

صدقے اوسدے ہونٹاں اتوں
جسدی ردّ دُعا نہ ہووے

بن وصلوں ہجراں مارے دی
نازّش ہور دوا نہ ہووے

وَرَفَعْنَا لَكَ

آگیا دنیا تے اج سوہنا نبیؐ
اوہ نبیؐ، میرا نبیؐ، تیرا نبیؐ

چوداں طبقاں تے حکومت ہے جہدی
آمنہ دے ویہڑے اوہ آیا نبیؐ

آخری پیغام رب دا دین لئی
آیا نبیاں دا نبیؐ، پیارا نبیؐ

اوہ نبیؐ، لاڈا اے جو معراج دا
حوراں ملکاں دا اے جو آقا نبیؐ

مسجد اقصیٰ پچ نبیاں جد صفاں
ویکھیا نبیاں نے نبیاں دا نبیؐ

رہ گیا جبریلؑ سدرہ تے کھڑا
آخری حد تک گیا کلا نبیؐ

چہڑی تھاں نازش کوئی تھاں وی نہیں
اوتھوں تیکر پہنچیا ساڈا نبیؐ

ورفعنا لکھ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

کُلُّ عَالَمٍ دے سِرْوَرُ آئے
رَب دے خَاصِ پِیْمِرُ آئے

پِیَاسِ بَجْهَآونِ لئی عَمْرَاں دِی
وَنڈنِ پِیَارِدَا کُوثرُ آئے

بُھلِیَاں تَا مِیں رَاہِ پَاوَنِ لئی
ہَادِیُّ آئے ، رِہِیْرُ آئے

غَم دے مَارے مَظْلُومَاں دَا
اُچَا کَرنِ مَقْدَرُ آئے

آقَا اودھِرِ پُھلُّ سُدے رِہے
جَدھِرُوں جَدھِرُوں پُتھِرُ آئے

نَازِشِ وُدھِکے چُم لے جُوڑے
وِکھِ آقَا تِیرے گھر آئے

وَرَفَعْنَا لَكَ

جگایا آن کے سٹے ہوئے زمانے نوں
سلام پنچے حسینؑ و حسنؑ دے نانے نوں

میں اوہدی شان جے دستاں تے کسٹراں دستاں
جہدے لئی گیٹریا قدرت نے کارخانے نوں

ایہہ جن ستارے فلک کہکشاں خلا و ملا
سلائی دیندے نہیں سوہنے دے آستانے نوں

ہزاراں قدسی دے راتیں در تے آ آ کے
دروود پاک دے پڑھدے نہیں پئے ترانے نوں

ہمیش رہندی اے گھروچ سلامتی دی بہار
سلام بھیجو جے سرکار دے گھرانے نوں

بلایا ایس نکتے نوں در تے آقا نے
ٹھکانہ مل گیا میرے جے بے ٹھکانے نوں

نبیؐ دی نعت بہانہ اے میری بخشش دا
میں چھڈاں کسٹراں بخشش دے اس بہانے نوں

وَرَفَعْنَا لَكَ

میں تاہنگناں واں ہمیش اوس درنون اے نازش
حضورؐ دیندے نیں جس درتوں گل زمانے نوں

غریباں دکھیاں دی عمگساری نبیؐ نے کیتی اسی وی کریئے
تے روگیاں دی تہمار داری، نبیؐ نے کیتی اسی وی کریئے

اسی وی ظالم دے ہتھ نوں پھڑکے جے روک سکے آں، روک لیئے
تے ماڑے لوکاں دی طرفداری، نبیؐ تے کیتی اسی وی کریئے

غلاماں تے نوکراں دے کولوں خطا جے ہووے، معاف کریئے
کہ عفو و بخشش دی رسم جاری، نبیؐ نے کیتی اسی وی کریئے

سناوے کوئی جے اپنا دکھڑا تے اوہنوں سُنئے دِلوں بجانوں
تے رقتِ انجِ دل دے اُتے طاری نبیؐ نے کیتی اسی وی کریئے

جے نعت سُنئے، جے نعت لکھئے تے نازش آقا دی گل وی منیئے
اطاعت اپنے خدا دی ساری، نبیؐ نے کیتی اسی وی کریئے

وَرَفَعْنَا لَكَ

جگاں اُتے رحمتاں دے تمبو تانن والیا
نور دی خیرات دیدے نور چانن والیا

جاننا ایں میں نکارے دیاں سمھے خامیاں
کیہ لکاواں تیرے کولوں غیب جانن والیا

میں نمانے تے نکلے نوں کرم دی خیر پا
ماڑیاں تے ہیریاں تائیں پچھانن والیا

اوس ربی دید دا صدقہ اسانوں دید بخش
لامکاں وچ دید دیاں موجاں مانن والیا

تیرے بولاں دے سہین توں کراں جنڈری نڈر
موتیاں توں قیمتی گلاں بیانن والیا

لوڑ کرنازش دی پوری تے مکا دے تھوڑ نوں
میریاں لوڑاں تے تھوڑاں نوں سہیانن والیا

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

اندردی آکھنوں کر کے سجا کھی درود نال
کریا کر اپنے آپ دی راکھی، درود نال

طاقت دوئی مٹان دی بخشے نبیؐ داناں
بھن چھوڑ غیر والی بسا کھی درود نال

اینویں مٹھاس ایہدی گووندی نہیں تن دے سوگ
کردی اے مٹھا شہد نون ما کھی درود نال

مرشد نون پچھیا کج مٹاواں میں دل دے داغ
مرشد نے اکوں ایہو گل آ کھی، درود نال

دو جگ تیری شان ودھا ویگا ایہو ورد
لیتھے گاتینوں تک لویں پاکھی، درود نال

گزرے جے سارا چیت مدینے چ آید کیں
لاواں میں چت نون بھل کے وسا کھی، درود نال

نازش جے چاہویں آل دوالے دی روشنی
روشن کری جا دل دی دوا کھی درود نال

وَرَفَعْنَا لَكَ

مگہ پاک، مدینہ پاک
کردیندے نیں سینہ پاک

کھجیاں زمزم طیبہ دے
کھانا پاک تے پینا پاک

دھوتا جدوں دروداں نال
ہویا قلب گمگینہ پاک

ہوجاندا اے طیبہ وچ
مرنا پاک تے جینا پاک

میرے آقا وٹ دے نیں
پھلاں وچ پسینہ پاک

کیجا اوہناں نظراں نال
میرے جہیا کمینہ پاک

آوے طیبہ نازش نوں
مڑ رمضان مہینہ پاک

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

چل اٹھ چلے دِلا! سوہنے دے در تے
تے جادیئے صدا، سوہنے دے در تے

ہر اک نعمت ملکی تینوں ایتھوں
ذرا جھولی وچھا، سوہنے دے در تے

جرے ہنڈوای تیرے ترجمان ہون
لباں نوں سی کے آ، سوہنے دے در تے

گنہ گاراں نوں مانی دین دے لئی
پیا بھیجے خدا سوہنے دے در تے

توں جا کے یاد تھیں منگیں اے زائر
مُردآون دی دعا سوہنے دے در تے

دروِ پاک پڑھ نال اتھروواں دے
چڑھاوا ایہہ چڑھا سوہنے دے در تے

کراں ایہہ زندگی قربان نازش
جے آجاوے قضا سوہنے دے در تے

وَرَفَعْتَ الْوَعْدَ الْكَلِيمَ

ساحل تے سفینہ وسدااے خواہاں پچ مدینہ وسدااے
ہُن جہڑا مہینہ چڑھدااے اوہ حج دا مہینہ وسدااے

چا چڑھ جانڈے نیں چاواں ٹوں اوندے نیں سُردر ہواواں ٹوں
جی کردائے چمئے راہواں ٹوں جدوں دُوروں مدینہ وسدااے

باپ جبریل دے کول جدوں دو عاشق پیار تھیں ملدے نیں
سینے نال سینہ لگدااے، سینے چوں سینہ وسدااے

سرکار دا قلب آئینہ اے وحدت دا نور خزینہ اے
ایہدے وچ اکھیاں والیاں ٹوں اک ہور آئینہ وسدااے

سدو درتے دکھیارے ٹوں چین آوے او گنہارے ٹوں
ہُن جینا اوکھا ہجر اندر یا شاہ مدینہ وسدااے

جدوں پہلی نظر مدینے تے پندی اے حاجی دی نازش
گنبد انج نظر اوند اے جویں مُندری پچ نگینہ وسدااے

وَرَفَعْنَا لَكَ

خوشبوواں دے ہلے نیں آقا دے مدینے وچ
واٹھنڈی دے ہلے نیں آقا دے مدینے وچ

رحمت دے بسیرے نیں جتھے سوہنے دے ڈیرے نیں
در فیض دے گھلے نیں آقا دے مدینے وچ

بخشوندے گئے نیں اوہ، میں اپنے گناہواں دے
ورقے جدوں ٹھلے نیں، آقا دے مدینے وچ

سب رنگاں محلاں توں اُچے نیں اوہ شان اندر
کچے جہڑے گلے نیں، آقا دے مدینے وچ

اوہناں دے نصیباں وچ کجھ ہور زیارتاں سن
راہوں جہڑے بھلے نیں، آقا دے مدینے وچ

موتی سی کہ تارے سی، سانوں جان توں پیارے سی
اتھرو جہڑے ڈھلے نیں، آقا دے مدینے وچ

خرچے دا مدینے وچ توں ذکر نہ کر نازش
منظر ان ملے نیں، آقا دے مدینے وچ

وَرَفَعْنَا لَكَ

مَدَنِيَّةُ الْمَدِينَةِ

طیبہ دا جو سگ ہندا اے
پیار دی چھاپ دا نگ ہندا اے

نعت نبیؐ دی پڑھیں تے دیکھیں
دل وچ دیوا جگ ہندا اے

پڑھے درود جو سوئے اُتے
عشق دے سر دی پگ ہندا اے

ہویا جو جگ دے والی دا
اوبدا سارا جگ ہندا اے

دانا اوہ جو شانناں منے
نبیؐ دا منکر ڈگ ہندا اے

ذکرِ نبیؐ توں روکن والا
دین دے شہر دا ٹھگ ہندا اے

نعت تے سب کہندے نیں نازش
تیرا رنگ الگ ہندا اے

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

لحد چ نال لجاویں گلاب نعتاں دے
بڑے زیادہ نہیں اجر و ثواب نعتاں دے

یقین جان لے رب نے نواز دنیا ایں
ہوئے جاں حشر دھاڑے حساب نعتاں دے

جے عرض کرے رسولِ خداوی خدمت وچ
تے شعر دیندے نہیں خود آبختاب نعتاں دے

نویں سویر، نواں چاننا، نویں خوشبو
چمک پے نہیں نویں آفتاب نعتاں دے

خداوی ذات چویں روزے داروی اے جزا
صلہ نہیں آپ رسالت مآب نعتاں دے

خدا دا شکر، چمک آگئی اے چہرے تے
جدوں دے پائے نہیں مونہہ تے نقاب نعتاں دے

جے دل دی پہلی چ وتر ہووے دروداں دا
تے کھرد دے مندے نہیں نازش گلاب نعتاں دے

وَرَفَعْنَا لَكَ

چوکھٹ تے تیری نیوں کے پئے لنگھدے نیں بادشاہ
خیرات تیتھوں سوہنیا منگدے نیں بادشاہ

اینی کو اچی ہوئی ترے منگتیاں دی شان
مانگت ترے بن توں نہ سنگدے نیں بادشاہ

چھڈ چھڈ کے سارا ٹوہر ترے درتے اون لئی
کپڑے فقیراں ورگے پئے رنگدے نیں بادشاہ

اوندے نیں تیرے درتے گداواں دے بھیس وچ
شاہی لباس لاه کے تے ٹنگدے نیں بادشاہ

سر دل تے تیری جہناں جھکایا نہیں اپنا سر
ہوون گے، پر کسے نہ اوہ ڈھنگ دے نیں بادشاہ

"اَلَا تَرَفَعُوا" دی رمز نوں نازش جو پا گئے
اچی نہ اتھے بولدے، کھنگدے نیں بادشاہ

ورفعناک

ﷺ

اُسی ہاں زندگی بھر دے اُداسے یارسولُ اللہ
کدی آکے تے دے جاؤ وِلا سے یارسولُ اللہ

تُسی او ربدیاں سب نعمتاں دے مالک و قاسم
کرم تھیں بھر دیو ساڈے وی کا سے یارسولُ اللہ

تُسی او رحمتِ ربّ جہاناں سب جہاناں لئی
تُسی جملہ خلائق دے خلاصے یارسولُ اللہ

مدینے پاک دی عظمت دے صدقے وچ عطا ہووے
جگہ کوئی حرم دے آسے پاسے یارسولُ اللہ

عطا دے بدلاں چوں رحمتاں دی کر دیو بارش
پئے ساڑن گناہواں دے چما سے یارسولُ اللہ

نوا سے شتیریاں دی جگ توں اُچی شان دے اتوں
ہوون صدقے مرے پوتے نوا سے یارسولُ اللہ

تساڈے ہجر اندر رووندا اے قادری نازش
عطا فرما دیو لہہنوں وی ہاسے یارسولُ اللہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

کوئی نہ لال آمنہ مائی دے لال وانگ
سوہنا اے کون طیبہ دے بدر کمال وانگ

چن تارے آفتاب سواہی حضور دے
دسو جمال کسدا نبی دے جمال وانگ

پچھو نبی دے عشق دی اوہناں نوں چاشنی
ازمانشاں دی آگ چوں جو گزرے بلال وانگ

سمجھو قیام الف، رکوع حے تے سجدہ میم
التحیات جان لو احمد دے دال وانگ

نازیش رہواں میں دور مدینے توں کٹی دیر
پل پل فراق دا اے مینوں سال سال وانگ

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ

عاجزاں دا مَن لے سواں کملی والیا
مُڑ کے مدینہ دے وکھال کملی والیا

اوہناں دے طفیل سانوں ماٹریاں نوں سب لے
پہنچدے نیں جہڑے سالو سال کملی والیا

آوے جے بلاوا تیرے در اُتے جان دا
خوشی نال پاواں میں دھمال کملی والیا

تیرے باہجوں کیمہڑا گنہگاراں نوں سہار دا
سوہنیا ، جیسا ، لچپال ، کملی والیا

قَاب قوسین والے مرتبے نوں پالیا
تیرے کوئی دتے کیہ کمال کملی والیا

کِتا اُچّا رُتبہ اے تیرے صدیق دا
کِتا سوہنا تیرا اے بلا کملی والیا

بخش کے غریب تائیں دید دیاں دولتاں
ناش نوں کر دے مالو مال کملی والیا

وَرَفَعْنَا لَكَ

میرے آقاؐ سوہنے آقاؐ سرورِ گل رسولان
دُخدے پنڈیاں وچوں کڈھیاں تُساں غماندیاں سولان

شان تُساڈی دسن توں نیں عاجزِ علماں والے
اپنے ورگا جان لیا اے بے علماں مجھولاں

تیرے اُچے ذکر نوں تکیاں سوچاں دی پگ ڈٹے
جگ تے رحمت دی چھاں ونڈی تیرے پاکِ اصولان

علم نوں تیری کُنہ نہ لہتھے کافی مغز کھپائیاں
عاجز ہو کے ہتھ چک لیتے سارے عرضاں طولان

رات معراج دی عظمت والی کنج بیانی جائے
وچ امامت تیری آقاؐ پڑھی نماز رسولان

پال رہیا اے دو جگ تائیں جد لولاک دا والی
دس خاں نازش غیر دے در دا ٹکڑا کنج قبولان

وَرَفَعْنَا لَكَ

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ

صُورَتِ پیاری، سیرت پیاری
ناں سوہنے دا رحمت باری

سوہنے رحمتاں دا مینہ پایا
ہسن لگ پئی کیاری کیاری

دس کے سوہنے سدھا رستہ
لئی جنت دی ذمہ داری

رنج تے غم دے شوہ دریاؤں
اُمت دی اُس بیڑی تاری

ذکر اوہدے تھیں اُگاں بُجھیاں
جس دی یاد نے جنڈی ٹھاری

روضہ تکیاں لہہ جاندی اے
پنڈ گناہواں والی بھاری

آقا، اذن دیو نازش نوں
کرے مدینے دی تیتاری

وَرَفَعْنَا لَكَ

بھاویں رُت کوئی وی ہووے، کوئی موسم ہووے
عاشقو! ذکرِ مرے شاہِ دا پیہم ہووے

ایہو اک آس اے میری تے بس ایہو خواہش
کاش میں ہوواں، درِ سیدِ عالم ہووے

سونہہ خدا دی جے کدی ہووے نہ دم سوہنے دا
کوئی مخلوق ہووے، نہ کوئی عالم ہووے

بس چلا جاواں نبی پاک دے روضے تیکر
وار فر موت دا ہووے پیا، جم جم ہووے

لے کے ونڈ دے نیں سخی اوہدے خزانے وچوں
وچ سخاوت دے کوئی کٹا وی حاتم ہووے

آپ سائیاں نے جگائی اے شمع نازش وچ
کسٹراں سینے چوں لو نعت دی مدھم ہووے

وَرَوَعْتَ لَكَ

ونڈی نبیؐ نے آکے محبت گلی گلی
چھائی ہوئی اے آپدی رحمت گلی گلی

کیتی اے تھوڑے وقت چ تبلیغ اسطرح
وسدی اے شہر شہر چ اُمت گلی گلی

دسیا صحابیائؓ نون ستارے حضورؐ نے
ورتائی جہناں دین دی دولت گلی گلی

چند اولیاءؓ دی شان تون واراں ہزار وار
پھیلائی مصطفیٰؐ دی شریعت گلی گلی

چن توڑیا نبیؐ نے اشارے تھیں جس گھڑی
ہوئی سی شرق و غرب چ شہرت گلی گلی

نازش ترے نصیب نون پہنچے کہدا نصیب
کرنا ایں توں حضورؐ دی بدحت گلی گلی

ورفعناک

جے نہ سرکار دی رحمت دا سہارا ہووے
قسم اللہ دی، گھڑی پل نہ گزارہ ہووے

خاک اُس دیس دی چُم لاں گا میں سجدے پئے کے
جے کدی جدّے دے ساحل تے اُتارا ہووے

حاضری ہووے مدینے دی تے قسمت چمکے
ہر گھڑی سامنے روضے دا نظارا ہووے

رحمتاں ربدياں ٹر پندیاں او سے پاسے
تہڑے پاسے مرے آقا دا اشارہ ہووے

اک نظر ویکھئے جالی نوں تے لہہ جاندا اے
بھار کتا وی گناہواں دا جے بھارا ہووے

ہُن تے سرکار کرم کر کے بلا تُو سانوں
ہُن تے سرکار جدائی نہ گوارا ہووے

میرا اک شعروی سوہنے نوں جے بھاوے نازش
عرش تے میرے نصیباں دا ستارہ ہووے

وَرَفَعْنَا لَكَ

مَن مَن جاواں مدینے دی راہواں توں صدقے
جہڑے اوتھے لئے اوہناں ساہواں توں صدقے

جو گھلیاں نیں ہر دم گناہگاراں دے لئی
کرم والیاں اوہناں باہواں توں صدقے

جہڑا پیار دیندے نیں طیبہ دے ساتھی
اوہناں الفتاں اوہناں چاہواں توں صدقے

نگاہواں جو روضے نوں تک تک کے رویاں
نگاہ میری اوہناں نگاہواں توں صدقے

مدینے دی خاطر جہڑے ہوکے مارے
اوہناں ہوکیاں اوہناں باہواں توں صدقے

پناہ دین والے توں وی صدقے نازش
تے جو ملیاں اوہناں پناہواں توں صدقے

وَرَفَعْنَا لَكَ

مہک لیائی جدوں وی ہوا مدینے دی
نظر دے سامنے آئی فضا مدینے دی

خدائے پاک دے انعام اوہنوں لبھدے نیں
کرے ہمیش جو صفت و ثنا مدینے دی

ہے اوہدی گودی چچ جن ایہدی گود وچ اے نبیؐ
کجا فلک دی اے قسمت کجا مدینے دی

دلاں دے باغ ہرے ہو گئے تے مہل کھڑ پئے
برس گئی جدوں آکے گھٹا مدینے دی

قبول ہووے گی اک روز التجا تیری
ادب تھیں کردا رہویں التجا مدینے دی

جدوں کدی وی دعا واسطے میں ہتھ چائے
لباں تے آئی ہمیشہ دعا مدینے دی

جے مینوں خواب وی آوے تے ربا ایہہ آوے
تیاری کردا رہواں میں سدا مدینے دی

وَرَفَعْنَا لَكَ

دعا ایہہ کیتی جدوں میں مدینوں فریا
 زمین فیر دکھاوے خدا مدینے دی
 توں اوتھوں خیر تھیں آجان دی دعا منگیں
 تے میں اڈیکناں نازش قضا مدینے دی

ﷺ

وَحْيِي يُوحِي بُولِ نَبِي دے
 قول میں سب انمول نبی دے

پڑھیں دُرود تے ہنچو واریں
 بہہ کے کول اڈول نبی دے

ہونیں سکدا، پھر دے ہوون
 نوکر ڈانواں ڈول نبی دے

بن منگیاں ای مل جاندا اے
 ساہنے لب نہ کھول نبی دے

دل نوں کر شکول تے نازش
 اچھے کر شکول نبی دے

ورفعنا لکھن

رُوخے دارنگ دل تے چڑھائے تے فیر جا
اگھیاں نوں پہلوں غسل کرائے تے فیر جا

اک عرض میری سُن لے مدینے دے راہیا
دو چار نعتاں سُن لے سنائے تے فیر جا

سارے سفر بچ ایہوای زادِ سفر رہوے
یادِ نبیؐ نوں دل بچ وسائے تے فیر جا

اوتھے تے اُچی ساہ وی لینا نہیں چاہیدا
ہونٹاں تے چُپ دا جندره لائے تے فیر جا

آقا دی بارگاہِ وِج جانا ایں زائرا !
نظراں نوں پہلوں جھکنا سکھائے تے فیر جا

نازِش تُوں کر خیال حقوق العباد دا
رُستے ہونیاں نوں پہلوں منائے تے فیر جا

وَرَفَعْنَا لَكَ

نعتیہ گیت

حدوں و دھ درود نبیؐ تے حدوں و دھ سلام

ﷺ

پاک نبیؐ دا کبھڑا دستے لفظاں نال مقام
مولا آپ تے گل فرشتے بھجدے رہن مدام
خاکی، ناری آبی سارے پڑھدے خاص تے عام
حدوں و دھ درود نبیؐ تے حدوں و دھ سلام

فرض اطاعت جسدی سب تے توڑ قیامت تیک
اک لکھ کئی ہزار نبیؐ نوں اوہدی رہی اڈیک
بنیا جو معراج دی راتیں سب دا پیش امام
حدوں و دھ درود نبیؐ تے حدوں و دھ سلام

اوہدا ذکر اے ٹھنڈا کھیانندی اوہ ازلاں دا چانن
نبیاں قطباں ولیاں اوتا داں دے ولدی دھر کن
غوث ابدال شہید صدیق نبیؐ اوہدے واس تمام
حدوں و دھ درود نبیؐ تے حدوں و دھ سلام

کہکشاواں چن تارے کر دے شاہِ زمن دا ورد
شجر حجر دا ایہو وظیفہ کرن کرن دا ورد
گل وحوش طیوروی پڑھدے، پڑھدے گل انام
حدوں و دھ درود نبیؐ تے حدوں و دھ سلام

ورقہ لکھ

چہڑی راہوں لنگھن، آوے خوشبو بھینی بھینی
 شہدوی مکھی پڑھے درود تے گوڑ بنے شیرینی
 ناں آقا دالیکے بٹھدے پھل پنڈے احرام
 حدوں و ودھ درود نبیؐ تے حدوں و ودھ سلام

کوئی ویلا وقت ہووے تے ہووے کوئی تھاں
 رکھ دعا دے لگے چکھے توں لچپال دا ناں
 ایسے ناں دے صدقے ملدا روگاں توں آرام
 حدوں و ودھ درود نبیؐ تے حدوں و ودھ سلام

جیکر ناں سوئے والیندے رہئے گلے باتے
 منگن دناں دے اندیشے تے راتاں دے جگراتے
 رکھ وظیفہ اپنا نازش ایہو صبح تے شام
 حدوں و ودھ درود نبیؐ تے حدوں و ودھ سلام

وَرَفَعْنَا لَكَ

صفنیاں تیریاں کروا اے رحمان مدینے والے
شان جری وچ بولدا اے قرآن، مدینے والے

پاک متزہ ذات اے تیری اُچی حسبوں نسبوں
جگ تے تساں مثال بنائی اپنے سچے وسبوں
جبرائیل جری در وا دربان، مدینے والے

تیرے ای دروازے اُتے ملن خزانے رب دے
اک خزانہ تیرا اے جو بھرے خزانے سب دے
غوث ولی سب فیض جرا ورتان مدینے والے

میں اُن تارو، بے علما، انجان، نکمنا، جاہل
بے عملاتے بے کر توتا، در تیرے دا سائل
چچ نہیں مینوں لکھاں تیری شان مدینے والے

جگ توں بہتیاں جتھے تیریاں محفلاں بجن آقا
جتھے تیرے ناں دے نعرے نت پئے و بجن آقا
نت خوشحال رہوے ایہہ پاکستان، مدینے والے

وَرَفَعْنَا لَكَ

ہر ساعت گزری ساعت توں تیرا شان سوایا
 عقلاں والے گن گن ہارے تیرا انت نہ پایا
 چاہوے نت نازش تیرا فیضان مدینے والے

اکھیں

جدوں فریے نہ جھاکئے ایدھر او دھر رکھئے رستے دے عین وچکار اکھیں
 راہ چھڈ کے جیکر گُراہ جاون آخر ہندیاں نیں شرمسار اکھیں
 ساری عمر محبت وچ روندیاں نیں کر لین جے جذب انوار اکھیں
 نازش چنگا اے ہنجوواں دے پھل اُگن بنجر اکھیں تے ہین بیکا را کھیں
 وَرَفَعْنَا لَكَ

طیبہ دے والی، طیبہ دے والی
نبیاں دیوچ تیرا رتبہ اے عالی۔ طیبہ دے والی

سدنوں جے آقا تے دربار ویکھاں۔ محراب چٹماں تے مینار ویکھاں
ویکھاں میں روضہ تے چٹماں میں جالی۔ طیبہ دے والی۔۔۔۔۔

اک وار ویکھاں تے من وارد پواں۔ قدماں دے اتوں میں تن وارد پواں
سُفنے دے وچ دیو جیکر وکھالی۔ طیبہ دے والی۔۔

عملاں نون تک تک کے اوندے پسینے عیباں وی گنڈھ کنج لیاواں مدینے
سوچاں نے دن رات جند میری گالی۔ طیبہ دے والی۔۔۔۔۔

موڑو تے سورج پچھاں مُردا آوے۔ سدو تے رُکھ آپے ای مُردا آوے
سمندر بنے پانی دی اک پیالی۔ طیبہ دے والی۔۔۔

ملے خیر صدیق اکبر دا صدقہ۔ عمر نالے عثمان و حیدر دا صدقہ
ملے حُب اویسی تے عشق بلالی۔ طیبہ دے والی۔۔۔

دکھا دے مدینہ تے ٹھہر جاوے سینہ۔ ترے درتے آوے ایہہ نازش کمینہ
میں ہاں تیری چوکھٹ دا ادنیٰ سوالی
طیبہ دے والی۔۔۔۔۔ طیبہ دے والی

وَرَفَعْنَا لَكَ

جالی روضے والی اکھیاں تے لاواں جے کدی سرکارِ سَد لَیْن
خاک طیبہ دی میں ہر تے سجاواں جے کدی سرکارِ سَد لَیْن

گھٹن جے سرکارِ بِلَاوا۔۔۔۔۔ ویکھاں گنبد ساوا ساوا
ذڑے ذڑے اُتوں صدقے جاواں جے کدی سرکارِ سَد لَیْن

کھول کے نین سوالی ویکھاں۔۔۔ روز آقا دی جالی ویکھاں
پھٹ دل اپنے دے دکھاواں جے کدی سرکارِ سَد لَیْن

گنبد نال منارا ویکھاں۔۔۔۔۔ جنتوں ودھ نظارا ویکھاں
دید طیبہ والی رج رج پاواں جے کدی سرکارِ سَد لَیْن

جنت والی کیاری ویکھاں۔۔۔۔۔ چھب اوہ پیاری پیاری ویکھاں
ساوے روضے توں نہ اکھیاں ہٹاواں جے کدی سرکارِ سَد لَیْن

ہووے آس مری جے پوری۔۔۔۔۔ ویکھاں منظر نوری نوری
اوتھے جا کے اک نعت سناواں جے کدی سرکارِ سَد لَیْن

لایاں سوہنے جتھے تلیاں، ویکھ لوواں اوہ سوہنیاں گلیاں
جا کے مُول نہ نازش آواں، جے کدی سرکارِ سَد لَیْن

وَرَفَعْنَا لَكَ

سُن لو عرضاں نبیؐ جی کینے دیاں
دل نوں لگیاں نیں تاہنگاں مدینے دیاں

تیرا دربار سوہنا میں ویکھاں کدی، آکھے میرا جیا
سدے قدموں دیوچ میں آں باندی تری، کملی والے پیا
انتظاراں نیں حج دے مہینے دیاں ہول نوں۔۔۔

منیا کو ہجاوی آں تے نکماوی آں، کج لے پردے مرے
آپدے قدم تھلے نیں ست آسہل ہندی برے ترے
جان دے اوتسی رمزاں سینے دیاں، دل نوں۔۔

ڈرے بخشو کدی اپنے نعلین دے، بدلے حالت مری
اک نظر کر دیو صدقے حسین دے، چمکے قسمت مری
دے دیو چار بونداں پسینے دیاں، دل نوں۔۔۔

مسجد نبویؐ وچ ہوں افطاریاں، من لو جے عرضیاں
حاضری دیے رل کے سیاں ساریاں، ایہو نیں مرضیاں
دیکھینے لذتاں زمزم نوں پینے دیاں، دل نوں۔۔۔

وَرَفَعْنَا لَكَ

آوے نازش نوں وی سدا اور بار دا، یا نبی مصطفیٰؐ
 باج دیدار داڑوئیں بیمار دا، توں سخی میں گدا
 ہون دیدار بہشتاں دے زینے دیاں، دل نوں۔۔۔

فکرِ آخرت

سیٹی موت ہر کلمے نے مد دینی اگلی منزل لئی نوح جد بڑی ہوگئی
 سائیں ٹیشن تے تینوں اُتار لینا گڈی ساہوں واپ جسم کھڑی ہوگئی
 چابی دیکے کسے چلاونی نہیں بند جدوں وجود دی گھڑی ہوگئی
 چل ہُن اگے لئی سوا خرید کر لے خلی سیرتے نازشا بڑی ہوگئی

وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ

رب نے ایہہ دُنیا بنائی تیرے واسطے
اتھے اوتھے ساری رُشنائی تیرے واسطے

روزِ میثاق سد نبیائِ رسولائِ نوں
جلوہ دکھایا تیرا اوہناں مقبولاں نوں

رب نے اوہ محفل وی سجائی تیرے واسطے
رب نے ایہہ دنیا بنائی تیرے واسطے

رب نے زمین اُتے سبزہ چھایا اے
تاریاں دے نال اسمان نوں سجایا اے

پھلّاں وچ خوشبو رچائی تیرے واسطے
رب نے ایہہ دنیا بنائی تیرے واسطے

ماڑیاں نصیباں دیاں جڈیاں وی دایاں سَن
جان کے یتیم آقا تینوں چھڈ آیاں سَن

اُونی سی حلیمہ مائی دائی تیرے واسطے
رب نے ایہہ دنیا بنائی تیرے واسطے

وَرَفَعْنَا لَكَ

آپؐ دی سواری جدوں عرشاں نوں گئی سی
تاریاں دی اکھ وی حیرانی وچ پئی سی

رُک گئی سی ساری ایہہ خدائی تیرے واسطے
رب نے ایہہ دنیا بنائی تیرے واسطے

رب دے انعام رہندے تیرے کھتے سچے نہیں
سوہنیا، توں ماڑیاں دے عیب آکے کتے نہیں

لکھی گئی اے ساری وڈیائی تیرے واسطے
رب نے ایہہ دنیا بنائی تیرے واسطے

لکھنی کیہہ نعت تیری نازش وچارے نے
آقا، تیری نعت اندر تہینے ای سپارے نے

جھڑی جھڑی خوبی آئی، آئی تیرے واسطے
رب نے ایہہ دنیا بنائی تیرے واسطے

ورفعناک عن کل

دلِ میلِ خوشی منائے آقا آگے نہیں
اج گھر بار سجائیے آقا آگے نہیں

آیا سوہنا مالکِ دوہاں جہاناں وا
جلوہ دیکھیے پاکِ نبی دیاں شاناں وا
آ میلاد منائے آقا آگے نہیں
اج گھر بار سجائیے آقا آگے نہیں

ساری دھرتی روشنی وچ نہا گئی اے
بدلی رحمتاں والی آکے چھا گئی اے
کیوں نہ جشن منائیے آقا آگے نہیں
اج گھر بار سجائیے آقا آگے نہیں

چن نوں چانی پھلاں نوں خوشبو لہٹی
جہنوں جہڑی شے دی لوڑ سی اوہ لہٹی
گیت بہار دے گائیے آقا آگے نہیں
اج گھر بار سجائیے آقا آگے نہیں

ورفعناک

بدل دتا ماحول تمام زمانے دا
 ذکر اچیرا حسن حسین دے نانے دا
 صدقے واری جائے آقا آگئے نہیں
 اج گھر بار سجائے آقا آگئے نہیں

نازیش کرئیے ذکر حبیب پیارے دا
 دو جگ دے وچ مان اے ایس سہارے دا
 نعت دی بزم سجائے آقا آگئے نہیں
 اج گھر بار سجائے آقا آگئے نہیں

نعتیہ چومصرعہ

عرش فرش کرسی لوح قلم سب دا اوہدے نور دے وچوں ظہور ہو گیا
 اوہدے نور وچ شک دا ذکر کاہدا، سب توں پہلوں تخلیق جو نور ہو گیا
 دنیا نال گناہواں دے تڑفدی سی آپ آئے تے دکھ سب دور ہو گیا
 نازیش بل جڑ گئے اوہدے نام چیاں اکھاں ہسیاں دل مسرور ہو گیا

وَرَفَعْنَا لَكَ

ہون گیاں آساں کدوں دلاں دیاں پوریاں
سَد لَو مَدینے آقاؐ ، دُور ہون دُوریاں

کیہڑے ویلے آقاؐ مینوں دَر تے بلاؤوگے
کدوں دَر بار مینوں اپنا دکھاؤگے

جند میری کڈھ لئی ایہناں مہجوریاں
سَد لَو مَدینے آقاؐ ، دُور ہون دُوریاں

آوے جے بلاوا ، جند گھول گھماواں میں
دُھوڑ مَدینے دی نوں اکھیاں چ لاواں میں

گٹ گٹ پاواں میں کبوتریاں نوں چوریاں
سَد لَو مَدینے آقاؐ دُور ہون دُوریاں

کیہ کراں میرے توں مَدینہ بڑی دُور اے
بختاں دے ہتھوں ہوئی جند مجبور اے

مینوں مار گھتیا اے ایہناں مجبوریاں
سَد لَو مَدینے آقاؐ ، دُور ہون دُوریاں

وَرُوْعَلَاکَ شَکْرًا

اُون گیتیاں دیدِ دیاں رُتتاں بھاگاں والیاں
چُمتاں گائیں کدوں سوہنے روضے دیاں جالیاں

سیسِ نوائے جتھے آ آ کے نوریوں
سَد لئو مدینے آقاؐ ، دُور ہون دُوریاں

خواباں وچ سدا مینوں تاہنگ اے دیدار دی
اگوں جیویں مرضی اے شاہِ ابرار دی

ہون گیاں نازش دیاں کدوں منظوریاں
سَد لئو مدینے آقاؐ ، دُور ہون دُوریاں

نعتیہ چومصرعہ

کاش ہندا میں آقا دے دور اندر نین دیدِ نبوت تھیں شاد ہندا
گنہ گارا کھیاں نال ویکھدا میں اُجڑے دلاں دے نگر آباد ہندا
بھل جاندا جفاواں پر انیاں نوں سے نویاں وفاواں دے یاد ہندا

نعتِ سکھدا نازشِ حسانِ گولوں میں شاگرد ہندا اوہ استاد ہندا
وَرَفَعْنَا لَكَ

کدوں ویکھاں گے آقاؐ تیرا گنبد نگینہ
سانوں سد لے مدینے، وستی تیرا مدینہ

رہن تیریاں یاداں سدا من وچ میرے
تیرے ناں دی میں تسی پھیراں شام سویرے
ایہو میری عبادت ، ایہو میرا شبینہ

جھنڈے جھلدے نیں تیرے وچ ساریاں جہاناں
آقاؐ، راج اے تیرا اندر زمیں اسماناں
فلکاں فرشاں دے اُتے تیری سوہنیاء ﷺ کاہینہ

نت ایہو ای دعاواں کرے تیرا سوالی
چٹماں اگھیاں دے بٹھاں راہیں سوہنی میں جالی
منگاں ہور نہ دولت ، ایہو منگاں خزینہ

تیری رحمت دے اُتے مینوں مان ودھیرا
میری لکھاندی کُلی اندر ماریں توں پھیرا
تنگے تیریاں راہواں سدا نازش کمینہ
سانوں سد لے مدینے ، وستی تیرا مدینہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

دستِ مصطفیٰ صلی علیہ وسلم

دستِ مصطفیٰ دے کیہہ کمال دستاں صحت بخشی جسدی مشاہو ہوئی
ابو بکرؓ نوں غار وچ ڈنگ لگا ہتھ پھیر دتا وِس دُور ہوئی

ہتھ پھیر یا ٹہنی تلوار بنگئی، ہتھ پھیر دتا چھری نور ہوئی
انگلی نال لعاب لگا دتا، چوئی ہوئی اکھی نور و نور ہوئی

کوئی لیکے تکلیف جے آن پہنچا، ہتھ پھیر یا درد کا نور ہوئی
نال انگلی چن نوں توڑ دتا، ساری بزم صحابہؓ مسرور ہوئی

پنجاں انگلاں چوں چشمے ہوئے جاری رنج پی کے خلقت بھر پور ہوئی
بارش لئی صحابیؓ نے عرض کیتی، ہتھ چائے دھرتی شرابور ہوئی

جہڑے پونے نال آقا نے ہتھ پونجھے اگ نے ساڑیا نہیں میل دور ہوئی
ایہو ہتھ توڑے میوے جنتاں چوں، ہر گل وچ حدیث مذکور ہوئی

دُبا سورج اشارے تھیں موڑ دتا، وقتِ عصر آیا ظلمت دور ہوئی
ایسے ہتھ نے مٹی دی مُٹھ سٹی، ملت کفر دی اگوں بے نور ہوئی

جہڑا ہتھ ید اللہ قرآن آکھے کسے ہور نے اتھے کیہ بولنا ایس

ایسے ہتھ نے محشر دیوچ نازش بند بوہا شفاعت دا کھولنا ایس
وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ

ﷺ

ہسّیاں نیں کھیاں تے پھل مسکرائے
سرکار ﷺ آئے، سرکار ﷺ آئے
نل گئے ہراں توں بلاواں دے سائے
سرکار ﷺ آئے، سرکار ﷺ آئے

ہوا جسم احمد ﷺ نوں جد آکے لگی
گرے کنگرے جداوہ دنیا تے وگی
تے فارس دے بھانبرہ وی اوئے بجھائے
سرکار ﷺ آئے، سرکار ﷺ آئے

ایہہ دھرتی وی دلہن بنائی گئی اے
فضاواں بچ خوشبو رچائی گئی اے
ہواواں نے آمد دے نغمے سنائے
سرکار ﷺ آئے، سرکار ﷺ آئے

اوہ یس طہ سخی بنکے آئے
قیامت دے دن تک نبی ﷺ بنکے آئے
امیں، صادق آہندے نیں اپنے پرانے
سرکار ﷺ آئے، سرکار ﷺ آئے

ورفعناک

صلی اللہ علیہ وسلم

جگ آباد ہو یا تے فگیاں نیں آساں
خوشی کیتی رل مل کے ڈگھیاں اُداساں
مرا داں نے سدھراں دے گلشن سجائے
سرکار علیہ السلام آئے، سرکار علیہ السلام آئے

گھڑی کرماں والی ایہہ مولا نے گھٹی
ہوا پیاری پیاری سعادت دی چلی
نخوست دے بدلاں نے ڈیرے نیں چائے
سرکار علیہ السلام آئے، سرکار علیہ السلام آئے

غریباں دے والی علیہ السلام، پیماں دے حامی
کرن نوری آ آ کے اوہدی غلامی
اوہناں آ کے ویری وی گل نال لائے
سرکار علیہ السلام آئے، سرکار علیہ السلام آئے

اوہ ہر ویلے اُمت دا غم کھان والے
مصیبت پج نازش دے کم آن والے
قدم میرے جدوی کدی ڈمگائے
سرکار علیہ السلام آئے، سرکار علیہ السلام آئے

وَرَفَعْنَا لَكَ

درِ اقدس تے پہنچن ایہہ سواہی یارسولؐ اللہ
گھڑی آوے کدی اوہ کرماں والی یارسولؐ اللہ

بناں بدلاں توں اکھیاں میریاں مینہ دی طرح برسن
تری جالی، ترے گنبد نوں ویکھن واسطے ترسن
کرم تھیں بھر دیو دامن ایہہ خالی یارسولؐ اللہ
درِ اقدس تے پہنچن ایہہ سواہی یارسولؐ اللہ

نقارہ موت دا وجدا ، پتہ نہیں زندگانی دا
بجز دیدار نہیں دارومری اوکڑ پڑانی دا
نہ جاوے پیرِ فرقت دی سنبھالی یارسولؐ اللہ
درِ اقدس تے پہنچن ایہہ سواہی یارسولؐ اللہ

بلاؤ جے درختاں نوں جڑاں پٹ کے ٹڑے آون
ایہہ چن سورج ستارے حکم مٹن توں نہ شرماون
کسے وی شے نے گل تیری نہ ٹالی یارسولؐ اللہ
درِ اقدس تے پہنچن ایہہ سواہی یارسولؐ اللہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

"میں کر پرواز جھاتی مار ڈٹھا چڑھدا لہندا اے
 ترے جیسا نہ ملیا" آپ نوں جبریلؑ کہندا اے
 "زمانے دی میں ہر ہر تھاں کھنگالی" یارسول اللہ
 درِ اقدس تے پہنچن ایہہ سوالی یارسول اللہ

نوازو جے کدی آکے تے میں پلکاں وچھاواں گا
 ترے قدماں دی مٹی چم کے اکھیاں تے لاواں گا
 جے دیو و خواب دے اندر دکھالی یارسول اللہ
 درِ اقدس تے پہنچن ایہہ سوالی یارسول اللہ

ترے نازش دا لیکھاں تے نہ کوئی زور چلدا اے
 ہوا دے ہتھیں ایسے واسطے پیغام گھلدا اے
 دکھاؤ مُر سنہری پاک جالی یارسول اللہ
 درِ اقدس تے پہنچن ایہہ سوالی یارسول اللہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

ﷺ

اوسدے نور تھیں چن ستارے پوندے نیں تنویر
سب توں وکھری جسدی پتھی قدرت نے تصویر
جگ تے آکے جہنے جگ دی بدل دتی تقدیر
نام محمد ﷺ سوہنا لگے اوہ جگاں دا پیر

منج، ناہ، قاسم، احمد، حامد تے محمود
داع، شاف، مہد، ماح، شاہد تے مشہود
کامل، فاح، عاقب، حاشر آتے سراج منیر
نام محمد ﷺ سوہنا لگے، اوہ جگاں دا پیر

طہ، آمر، حافظ، مصباح، عبداللہ، متین
اول، آخر، باطن، ظاہر، صادق، آتے امین
ہادی، امی، نبی، تہامی، ولی، رحیم، بشیر
نام محمد ﷺ سوہنا لگے، اوہ جگاں دا پیر

طیب، خاتم، طاہر، اولی، معلوم، پسین
ہاشمی، صفی، کلیم، حجازی، مامون، طسین
مرز تل، مدثر، عادل، مجتبیٰ، آتے شہیر
نام محمد ﷺ سوہنا لگے، اوہ جگاں دا پیر

ورفعنا لک

ﷺ

حُم ، رسول ، ترازى ، قرشى ، هنى ، كريم
رحمت والا نبى ، مكرم ، مصطفى ا تے حكيم
ربدے ناں دے لاگے ہويا جسدا ناں تحریر
نام محمد ﷺ سوہنا لگے اوہ جگاں دا پیر

ابطحی ، سید ، مرتضیٰ ، ناصر ، زبدا پاک حبیب
اوہ منصور ، خلیل ، مبشر ، اوہ حبیب ، مجیب
حاتم گل جہاناں والے دَر تے رہن فقیر
نام محمد ﷺ سوہنا لگے، اوہ جگاں دا پیر

اوہ رؤف ، نجی ، مصدق ، اوہ شکور ، شہید
حاتم نبیاں ، ا تے محرم ، اوہ جواد ، رشید
حق ، یتیم ، مطاع ، مطہر ، قوی ، قریب ، نذیر
نام محمد ﷺ سوہنا لگے، اوہ جگاں دا پیر

نام مذکر وی اے اوہدا ، مقتصد ا تے مبین
حشرچ ساڈی کرے شفاعت ، سب آکھو آمین
نازش ، چین دلاں دا پاوے ایتھوں ہر دلگیر
نام محمد ﷺ سوہنا لگے، اوہ جگاں دا پیر

وَرَفَعْنَا لَكَ

ٹھنڈیاں نیں جتھے چھاواں، پُر کیف نیں ہواواں
اللہ اوہ دن لیاوے، میں وی مدینے جاواں

مُدّتاں دی تاہنگ دِلوچ، جا ویکھئے مدینہ
لنگھ جاوے بحرِ غم چوں سکھ تھیں مرا سفینہ
چُک چُک کے خاک دردی اکھیاں دے وچ میں لاواں

ہووے جے آس پوری، ہو جاوے دُور دُوری
پاواں کبوتران نوں ہتھیں میں گٹ کے چوری
شرفِ قبول پاون جے میریاں دُعاواں

آکھ میری اوس گھر دا دیدار پہلوں پاوے
پرواہ نیں فیر کوئی، جم جم پئی موت آوے
حسرت اے اپنی دل وچ روضہ میں ویکھ آواں

محراب تے مصلے میں اکھیاں نال ویکھاں
پاواں ہر اک زیارت، مسجد بلال ویکھاں
جٹھوں حضور گزرے، چمّاں اوہ پاک راہواں

وَرَفَعْنَا لَكَ

مکے وچھوڑا نت دا چمکے مرا نصیبہ
 سدیں جے مینوں درتے اللہ دیا جیبا !
 قدماں دیو چ کھلو کے نعتاں پیاسناواں
 نازش ، بلاوے جیکر اوہ اُمتاں دا والی
 ویکھاں میں سبز گنبد نالے سنہری جالی
 بیتی اے جو جو دل تے سرکار نوں سناواں

چین امن وانشہر

جے تُوں چاہویں چین دِلے دائر جا شہر مدینے
 رحمتاں والا چھلاں مارے ہر دم بحر مدینے
 اثر نہیں کردا دِل دے اُتے عم دا زہر مدینے
 کدھرے ٹھہرنا ایں جے نازش جا کے ٹھہر مدینے

ورفعناک عنک

جلوے ترے نورانی
اے کالی کملیٰ والے
کوئی نہیں تیرا ثانی

عرشاں دا تینوں رب نے مہمان ہے بنایا
تیرا نہ دھرتی اُتے ڈٹھا کسے نے سایہ
تعریف کردا مولا، قرآن دی زبانی۔ جلوے ترے

توں نال انگلی دے چن تائیں توڑیا اے
توں چاہیا تے خدا نے سورج نوں موڑیا اے
ہے دو جہاناں اندر تیری ہی حکمرانی۔ جلوے ترے

اگھیاں سچ آپ رب نے مازاغ لائی دھاری
والشمس مکھ بنایا ، وائیل زلف پیاری
سردار انبیاء دا، پگی رتری نشانی ، جلوے ترے

وَرَفَعْنَا لَكَ

دونہاں جہاناں اُتے تیرے کرم و دھیرے
والفجر متھا تیرا، یوٹے دے لب نیں تیرے
ماینطق زبان اے، والفجر اے پیشانی۔ جلوے ترے

ایہہ زندگی دے میلے، رونق جہان والی
میوے طرح طرح دے لٹکے نیں ڈالی ڈالی
سب تیرا ای کرم اے، سب تیری مہربانی۔ جلوے ترے

غم دے سمندراں چوں کر پار ہُن سفینہ
مڈت دی تاہنگ دل نوں ویکھاں ترا مدینہ
پہلوں ای حاضری توں جھگے نہ زندگانی۔ جلوے ترے

نبیائِ دا توں نبیؐ ایں اُمت دا آپ والی
ویکھاں گے آکے آقاؐ کس دن سنہری جالی
نازش دے اُتے ہووے سرکار مہربانی۔ جلوے ترے

وَرَفَعْنَا لَكَ

دل دا چین نظر دی راحت سب نوں ملے مدینے چوں
سارے فیض اٹھوندے ویکھے رحمتاں بھرے خزینے چوں

وڈیاں چھوٹیاں عیداں ایسے عید دے پاروں آئیاں نیں
باراں ربیع الاول صدقے رب عطا فرمائیاں نیں
کھلر یا سارا فیض جہان تے نکل کے ایس مہینے چوں۔ سارے فیض
دُنیا دے شاہ سیس نوا کے ایسھوں لنگھدے ویکھے نیں
باگاں دے پھل غنچے ایسھوں واشنا منگدے ویکھے نیں
خوشبو واں دے ہلے اوندے نبی دے پاک پسینے چوں۔ سارے فیض

حاجیاں کولوں پچھو جیہڑے اوتھوں ہو کے آئے نیں
نور اے کتا اوتھے، جتھے مدنی صلی اللہ علیہ وسلم ڈیرے لائے نیں
دن راتیں لشکارے نکلن گنبد سبز نگینے چوں۔ سارے فیض
عمرت آل " نبی سرور دی بیڑے بنے لوندی اے
غم دریا وچ ڈبیاں تائیں باہوں پکڑ بچوندی اے
ادھ وچکار اوہ ڈبیا جہڑا اتریا ایس سفینے چوں۔ سارے فیض
پاک محمد سرور عالم، مظہر ذات صفاتاں دے
نازش اوہ نیں ونڈن والے نعمتاں تے سوغاتاں دے
دیکھن والیاں نور خدا دا ویکھیا ایس آئینے چوں۔ سارے فیض
ورفعنا لکھنا

آگے آگے ویکھونی سیو آگے سرکار
 کلیاں دی مسکان پئی دتے، پھلاں دی مہکار۔ آگے آگے
 ہسدا اے سرگی دا تارا
 آیا جگ دا راج دُلا راج
 بارہویں دا دن ظاہر ہويا، کر کے ہار شنگھار۔ آگے آگے
 سجدے پئے گئے رُکھ تمامی
 نوری آگے کرن غلامی
 کرن لئی اُمت دی کشتی بحرِ غماں چوں پار۔ آگے آگے
 بدن وچوں خوشبوواں آون
 ویکھن والے صدقے جاون
 نمازغ دے کجلے والی قدرتی اکھ وچ دھار۔ آگے آگے
 بوٹا بوٹا شکر مناوے
 پتہ پتہ جلی پاوے
 پھل کلیاں نوں باگاں دے وچ دسیا آن بہار۔ آگے آگے
 ویلا کھڑ کھڑ ہسن لگا
 جگ دا ویہڑا وسن لگا
 آمنہ بی بی دے گھر نازش لیکے عجب نکھار۔ آگے آگے

ورفعناک

نعت نبیؐ دی آکھاں تے کنج آکھاں کوئی طاقت نہ مینوں گفتار دی اے
جووی آکھیے گھٹ اے فر آکھیے رکیہہ، کوئی واہ نہ لب اظہار دی اے
بلبل پھلاں وچ ٹولے پئی نور اوہدا، کول باگاں اندر و اجاں مار دی اے
چن سورج ستارے روین کلیاں ساری رونق ایہہ میری سرکار دی اے

والشمس رخسارے مازاغ اکھیاں، تاب کہتوں فر اوہدے دیدار دی اے
کن کان کرامت دے موتیاں دی، فطرت خبر خود گوش گزار دی اے
کرن نوری وائیل دے نور والی وال وال وچوں لشکاں مار دی اے
جہڑا تکے فر جائے تے جائے کتھے خوبی ایسی اُس جان بہار دی اے

جیکر ٹرن جبریلؑ نوں ساہ چڑھ جائے کتھوں تیکراں حد رفتار دی اے
سینہ علم مدینہ خزینیاں دا، خوشبو وچ پسینے گلزار دی اے
ہو کے امی استاد زمانیاں دے، جتی گفتگو اسے سینہ ٹھار دی اے
بولی بولن تے بول انمول کڈھن، بولی بولیاں نوں بولی مار دی اے

جہدے مرتبے دا نہ کوئی میچ بنا
اوہدی یاد وچ لمحے گزار لیے
پیش کر کے درود و سلام نازش
لیکھاں اپنیاں تائیں سنوار لیے

وَرَفَعْنَا لَكَ

معجزات حضور دے کنج گننے، چہڑی خوبی اے باہجھ شمار دی اے
 مُسکران تے نور تھیں سوئی لبھے، چمک دنداں وچوں لشکاں مار دی اے
 انگلی نال مہتاب نوں چیر دیون، کوئی تاب نہ اوہنوں انکار دی اے
 ٹٹی ہڈی لعاب تھیں جوڑ دسن ایسی شان مدنی تاجدار دی اے

کھارے گھوہ لعاب تھیں ہون مٹھے دسو کہتوں مجال انکار دی اے
 مگس کرے درود تھیں شہد شیریں نالے وچ شفا اتار دی اے
 کرے اوٹھ شکایت زیادتی دی کئی وسعت اس راج دربار دی اے
 جتھوں لنگھن اوہ مہکاں کھلار جاون خوشبو قدرتی ایسی منٹھار دی اے

ابرو پاک محراباں نیں حرم دیاں چھت کعبے دی سجدے گزار دی اے
 سینہ نوری خزینہ الم شرح تے والفجر خوبی خوش رخسار دی اے
 چن کہکشاں تاریاں سورجاں وچ چمک آپ دے پاک انوار دی اے
 گلشن منگن خیرات نظاریاں دی، ندی اتھے اُلغٹش پکار دی اے

عرش فرش تے جہڑا محبوب سب دا
 اوہدے ذکر تھیں کالجے ٹھار لیئے
 پیش کر کے درود و سلام نازش
 لیکھاں اپنیاں تائیں سنوار لیئے

ورفعنا لکھ

پنچمن پیر مبارک جبریلؑ درگے، راتِ اسراے دی ڈاہڈے اسراروی اے
 عرشِ فرشِ تھلے تے محبوب اُتے ملاقات اج پیارنال پیاروی اے
 رہن سال اٹھاراں معراج اندر، اتھے گھڑی نہ خلقت گزاروی اے
 کہڑی شے رہی غیب حضورؐ کولوں ملی نعمت جد ربی دیداروی اے

عمر پڑھن کلمہ وچ آقداں ذات نبیؐ دی جدوں پکاروی اے
 چاہن جتاتے جہنوں اوہ بخش دیون ساری مرضی رسولِ مختاروی اے
 جہڑی بیڑی دے آپ ملاح ہوئے لوڑا ہنوں نہ کسے پتواروی اے
 ہو یا جہڑا گستاخ بے ادب اتھے قدرت اوسنوں دور دھتکاروی اے

سورج موڑن تے چوئی ہوئی اگھ جوڑن شان کہدے سوچ ایس معیاروی اے
 نبیؐ نبیاں دے آگو پینمبراں دے، ختم مرسلاں خوبی سرکاروی اے
 آو آپ دے دامن تھیں لپٹ جاو رحمت دینے راتیں واجاں ماروی اے
 بارش کرم دی کالک نون دھو چھڈ دی کار چنگی سرکاروی کاروی اے

چل اٹھ سرکار دے کول چلے
 اوس چوکھٹ تے چوکڑی مار لینے
 پیش کر کے درود و سلام نازش
 لیکھاں اپنیاں تائیں سنوار لینے

وَرَفَعْنَا لَكَ

حدوں ودھ درود نبیؐ تے

﴿ حمد یہ چومصرعے ﴾

حمد یہ چومصرعے

اللہ سوہنیا مشکلاں حل کر دے رحمت کُل جہاناں دا واسطہ ای
چہناں پائیاں بشارتاں خلد دیاں اوہناں باایماناں دا واسطہ ای
کر بل وچ جو پسن نثار ہوئے اوہناں شیر جواناں دا واسطہ ای
پریشانیاں نازش دیاں دُور کر دے تینوں تیریاں شاناناں دا واسطہ ای

چہناں غاراں وچ جا کے سرکار روئے اوہناں سوہنیاں غاراں دا واسطہ ای
جہڑیاں مہکیاں سوہنے دی نال خوشبو اوہناں راہگزاراں دا واسطہ ای
ابو بکرؓ فاروقؓ عثمانؓ حیدرؓ سارے نبیؐ دے یاراں دا واسطہ ای
پریشانیاں نازش نوں دور رکھیں ربیع الاول دی باراں دا واسطہ ای

ستیاں پیاں وی جاگدا قلب جسد اوہدے جاگنے سونے دا واسطہ ای
جاگزین جو عاشق دے دل اندر رہتا اوس من موہنے دا واسطہ ای
تیرا عرش تے جو مہمان بنیا، تینوں اوس پروہنے دا واسطہ ای
نازش دیاں خطاواں نوں ماف کر دے رہتا سوہنیا سوہنے دا واسطہ ای

جہدے وچ قرآن اتاریا ای عربی بولی اُس پیاری دا واسطہ ای
دوہاں جگاں دا جہنوں سردار کیتا، رہتا اوہدی سرداری دا واسطہ ای
ساڈے عیباں نوں رحمت تھیں کج رکھیں تینوں تیری ستاری دا واسطہ ای
کرم نازش مجبور تے کریں مولا تینوں تیری مختاری دا واسطہ ای

وَرَفَعْنَا لَكَ

﴿ حمد یہ چومصرے ﴾

اوس خالق دی حمد بیان کر یے جسنے پیدا ایہہ سارا جہان کیتا
 کر یے شکر خدا دا لکھ واری ساڈے جہیاں نوں جہنے انسان کیتا
 ودھ ایس توں ہور کیہہ چاہید اسی سانوں رب سچے مسلمان کیتا
 تے فر کرم اُتے کرم ویکھ نازش کملی والڑے دامدح خوان کیتا

ربا! نازش تیرے درتے آن ڈھٹھا مان ایس نوں کسے وی مان دانئیں
 بخشہار ستار غفار مولا کلا توں ایس تیری کوئی شان دانئیں
 کسے غیر تائیں میں تے جاندا نئیں، کوئی دُجا دروازہ پچھان دانئیں
 ہتھ مچک لیتے، سر سٹ دیتا، اس توں وڈی دعا میں جان دانئیں

مرضاں واسطے نام اکسیر تیرا کسے نام وچ ایسا کمال ای نہیں
 تیری مثل، مماثل، مثیل کوئی نہیں ربا کتے کوئی تیری مثال ای نہیں
 توں خبیر، علیم، کریم، قادر، تیرے جہیا تے کوئی لچپال ای نہیں
 تیوں چھڈ کے غیر ول جاوے نازش پیدا ہندا کوئی ایسا سوال ای نہیں

ربا میریاں جرماں نوں ماف کر دے تیرے باج غفور الرحیم کوئی نہ
 تیرے سامنے کھلی کتاب ہر شے تیرے بنا خبیر، علیم کوئی نہ
 پردہ پوش ایس توں مہربان ربا، ایسا حکمتاں والا حکیم کوئی نہ
 نازش ورگانئیں عیبی جہان اُتے تیرے جہیا ستار کریم کوئی نہ

وَرَفَعْنَا لَكَ

حدوں ودھ درود نبیؐ تے

﴿نعتیہ چومصرے﴾

آپ آئے تے برکتاں نال آئیاں مسئلے چنے وی سن سارے ٹھیک ہو گئے
دلاں اندر محبوبؐ نے گھر کیتا، ویری بجن تے دشمن رفیق ہو گئے
سخت دلاں نوں اوہناں حلیم کیتا، آپس وچ سراپا شفیق ہو گئے
نازیش، آقا معراج دی بات کیتی، کرن والے تصدیق صدیق ہو گئے

الف بے نہ نعت دی بن سکی، حرف لفظ فقرے صفحے مک گئے نہیں
کلمۃ اللہ دی شان نہ گئی لکھی، قلمماں ٹٹ گیاں بحر سک گئے نہیں
گنڈی پلدی کیوں کھلو گئی اے، پانی کہڑے سبب توں رُک گئے نہیں
نازیش چلے سرکار جد عرش و تے مین سچ جہان دا چک گئے نہیں

سورج چن ستارے تے کہکشاواں پر تو سارا اُس بدر الدّجے دا اے
ایہہ ایمان، اسلام، قرآن، حکمت فیض سارا اُس نور ہدا اے دا اے
خشکی تری زمین آسمان سب کجھ صدقہ سوہنے دی اک اک ادا دا اے
بے حجاب دیدارِ خدا نازیش بس ایہہ حصّہ حبیبؐ خدا دا اے

اول نور سرکار تخلیق ہو یا، ذات ظل سبحان حضورؐ دی اے
آپ آئے تے شان دی شان و دھ گئی ایسی شان ذیشان حضورؐ دی اے
ویری دشمن وی آئے تے موم ہو گئے اپنی مٹھی زبان حضورؐ دی اے
نازیش چن نوں سورج نوں تاریاں نوں پئی ہوئی عنان حضورؐ دی اے

وَرَفَعْنَا لَكَ

ربیع الاول دی باراں تے پیر دے دن دھرتی اُجڑی ہوئی آباد ہوئی
 غنچے باگاں اندر کھڑ کھڑ ہسدے سن طبع جہڑی ناشادسی شاد ہوئی
 گل نہمتاں صدقہ حضورؐ دانیں، آپؐ آئے تے ہر شے ایجاد ہوئی
 ودھکے ساریاں عیداں توں اے نازش مسلماناں لئی عید میلاد ہوئی

میرے آقا دی شان نوں اک واری جہنے تگیا اوہو حیران ہویا
 جدوں حیرت سمندر تھیں نکلیا تے مونہوں پڑھ کلمہ مسلمان ہویا
 آپؐ رہے مکے ہمکی سورتاں سن ہمدنی ہوئے تے مدنی قرآن ہویا
 ویکھ ویکھ کے شان محمدیؐ نوں سو جان تھیں نازش قربان ہویا

جہشوں لے تقدیر حجاز آئی، بطحارستے دے ولے ترنڈ دیتا
 دل تے رکھ انگار عقیدتاں دا بانگا مصطفیٰؐ دا عشقے چند دیتا
 اوہے بانگ نہ آکھی تے وقت رُکیا، رب اعتراض دا توڑ گھمنڈ دیتا
 نازش، جہشی بلالؓ دا روپ رب نے تل تل کر کے حسیناں وچ ونڈ دیتا

جہڑی رات دا ذکر و انجم وچ اے، شب قدر کتھے تے اوہ رات کتھے
 ساڈی سوچ محدود تے فکر نیویں، اسی کتھے تے اوہ ملاقات کتھے
 ساڈے لفظ کتھے اوہدی ذات کتھے، ساڈے منہ کتھے اوہدی بات کتھے
 قلم رکھدے نازش و چاریا اوئے، توں کتھے حضورؐ دی نعت کتھے

وَرَفَعْنَا لَكَ

جہڑے میرے حضور دے ہوئے طالب، بنکے دنیا و بیچ اوہو مطلوب چمکے
ایسا رنگ سرکار چڑھا دیتا خوب خوب نکھرے خوب خوب چمکے
ابوبکرؓ، فاروقؓ، عثمانؓ، حیدر کدھرے زیدؓ تے ابو ایوبؓ چمکے
ویہڑے آمنہؓ دے چڑھیا چن نازش شرق غرب شمال جنوب چمکے

ایس جگ دی رونق و دھان خاطر رنگ رنگ دے سب انسان آئے
سِدھی راہ تے رکھن لئی خلق تائیں سوا لکھ رسول سمجھان آئے
آدم، نوح، ایوب، داؤد، یوسف، ابراہیم، موسیٰ، سلیمان آئے
عالم و بیچ انعام و اکرام و نڈن آخر و بیچ خصوصی مہمان آئے

رب نے دنیا تے پھل کھڑا دتے، سبزے والا قالین و چھا دتتا
سائبان آسماناں دا تان دتتا، سورج چن دا بلب جگا دتتا
آون والے سردار نہیں انبیاء دے سارے نبیاں اعلان فرما دتتا
پیشوا جہاناں دے آئے نازش عرشیاں فرشیاں سیس نوا دتتا

صدقے مائی حلیمہؓ دے بخت اتوں لال آمنہؓ دا سینے لالیا اے
بھارجگاں دے جہناں نے چاؤنے نیں باہواں اڈکے لوہناں نوں چالیا اے
سیاں واپسی تے چکھن سعدیہؓ نوں نی توں جانور کتوں وٹالیا اے
دیکھ ننھے حضورؐ ول کہن لگی، ڈاچی نہیں، سوار بدلا لیا اے

وَرَفَعْنَا لَكَ

نور بشر دی آپس وچ ضد کوئی نہیں بے علمی تھیں گل دی لئل بنگلی
رب دی اول تخلیق اے نور احمد، جابرؓ والی حدیث ائل بنگلی
ایہہ حدیث ایمان افروز یارو، منکر واسطے سینے دا سلس بنگلی
نازش شکل انسانی وچ نور آیا، ساری نسل انسانی دی گل بنگلی

کوئی نہ نعت دا حق نبھاسکدا کردا صفت خواہ لگھ حضور دی اے
اک لگھ تے چوی ہزار وچوں شان سبھناں توں وکھ حضور دی اے
والضحیٰ مکھڑا تے وائل گنڈل نمازاغ دی اکھ حضور دی اے
نازش ہون جہان تے لگھ سوہنے پر نو یکلہ وکھ حضور دی اے

اوبدے نال برابری کیویں ہووے جسدے نوکراں جہیا عالیجاہ کوئی نہیں
کنج اوبدی پرواز دی بات کریے جبرائیل دی وی جتھے واہ کوئی نہیں
لوہدے قدماں دیوچ نجات سب دی، اوہنوں جھڈ کے بچن دی راہ کوئی نہیں
جسد اخلق عظیم قرآن، نازش، گل کرن والی اتھے جا کوئی نہیں

اوبدی شان دی کی مثال دیواں لغتاں وچوں الفاظ پئے مکدے نیں
چن سورج پئے اُس توں خیرات منگن، لوہدی نگہ باہجوں پھل سکدے نیں
رکھ اوہنوں سلام پئے آکھدے نیں پتھر پر پھن کلمہ، تارے جھکدے نیں
کر کے نال پرواز جبریل، نازش، سردرہ والے مقام تے رُکدے نیں

وَرَفَعْنَا لَكَ

کہڑی کہڑی مختاری دی بات چھیڑاں لٹا چوڑا نہ مینوں حساب اوندائے
 اینا جاننا واں چن ٹھدا اے، وقتِ عصر اُتے آفتاب اوندائے
 ایدھر آقا دعائی ہتھ چاون، اودھر وچ اثبات جواب اوندائے
 نازش منگن جے عمرنوں رب کولوں خادم بن لئی ابنِ خطاب اوندائے

غم دی واچھڑ تھیں چوڑ، ربخوڑ ہو کے تساں جہیا غمخوار اڈیکنے آں
 ادھی رات نوں خلقت جدسوں جاندی، اسی تہانوں سرکار اڈیکنے آں
 دو جی واری دی جامی نے بات کیتی، اسی پہلا دیدار اڈیکنے آں
 نازش اسی پنجاب دی خزاں اندر طیبہ والی بہار اڈیکنے آں

نگہ کرم دی آقا فرما چھڈو، کدی دید والا سانوں حج ہووے
 ہووے سفر مدینے دے ول آقا بھانویں کل ہووے بھانویں اج ہووے
 گلّی روضے دے آہنڈ گواہنڈ ملجائے تے ایہہ کم میرا کسے تچ ہووے
 ہووے نازش دے لبہاں تے نعت تیری جدوں موت دا گھوڑو وچ ہووے

حرف الف دا بنے قیام اندر میری بات نوں ٹھوک و جا کے ویکھ
 ح بنے جد جھکے رکوع اندر، میم بن جاندی سجدے جا کے ویکھ
 دال بندی اے اتھیاں دے وچ تے ہن چونہاں دا جوڑ لگا کے ویکھ
 چونہ حرکتاں وچ بنیا نام احمد نازش ذرا حساب بنا کے ویکھ

وَرَفَعْنَا لَكَ

حدوں و دھاروں پر

﴿حسینی چومصرے﴾

چڑھیا جن محرم دا نازشا اوئے نال ہنجواں بھری برسات لیکے
 بجھاسال اسلامی دا منڈھ ویکھو آل نبی دے غم دی سوغات لیکے
 اوہدے لبان تیکر گھٹ پہنچیا نہ ندی وگدی سی جسدی خیرات لیکے
 ہن تک لبتھا اے بدل پیاسیاں نوں اپنی جھولی دیوچ فرات لیکے

خیمے آل دے کربل وچ آن لگے قسمت جاگ اٹھی اوس رڑی دی سی
 نہیں سی چا حسین نوں سلطنت دا ساری گل یزید دی اڑی دی سی
 ایدھر حق اتوں جاناں جانیاں سن قیمت پئی کجھ باطل دی تڑھی دی سی
 نازش قدسی حیران سن فلک اُتے تیغاں پٹھ نماز جد پڑھی دی سی

تک کے شان تے عزت حسینیاں دی ملت کفر والی اصلوں شر ہوگئی
 ایسا کینا سی کم یزیدیاں نہیں دوہاں جگاں اندر دُرور ہوگئی
 لگدی تیبہ کیہ مولا دے ساتھیاں نوں نگہ دید دنیاں ای پڑ ہوگئی
 قدمیں لگن شبیر دے خر آیا نازش ویکھ ہر تھاں خر خر ہوگئی

خاص مرتبہ سخی حسین دا اے امتحان وی ایس لئی خاص ہویا
 تیبہ بھکھ پر دیس تے خوف والا ذرا سید نوں نہیں سی احساس ہویا
 ہتھیں ٹور کے ہتھاں دے پالیاں نوں سید ذرا وی نہیں سی اداس ہویا
 آدیکھ نازش پورے نمبراں تھیں سید صبر دے پرچے چوں پاس ہویا

وَرَفَعْنَا لَكَ

ثابت قدم رہنا اودوں بہت مشکل جدوں موت آزمائش لئی کھڑی ہووے
 کوئی سو رما اوہدے تے بٹھ بٹھے نڈی ظلم والی جدوں چڑھی ہووے
 کون نہر فرات ول تکدای کوثر والے نال آگھ جد لڑی ہووے
 نازش ہور حسینؑ دے باہجھ کبھرا خنجر ہیٹھ نماز جس پڑھی ہووے

ڈگے سیدؑ دے خون دے جدوں قطرے آسمان رو یا دھرتی چاک ہوگئی
 اودھر روئی تریل فضا اندر ایہدھر پھلاں دی آگھ نمناک ہوگئی
 زخمو زخم وجود حسینؑ دا سی تار تارسی نوری پوشاک ہوگئی
 جہڑی خاک تے آپؑ شہید ہوئے نازش خاکاں چوں اُچی اوہ خاک ہوگئی

دونویں رگھ زمین تے اُگدے نیں کوئی امب تے کوئی بکین ہندائے
 کوئی مرد زمانے لئی عار ہندائے کوئی زندگی دا نصب العین ہندائے
 منگے دین قربانی تے نازشا اوئے اک مسرور تے اک بے چین ہندائے
 جہڑا تخت بچاوے یزید ہندائے جہڑا دین بچاوے حسینؑ ہندائے

﴿نعتیہ مائے مرزا﴾

ﷺ

نعتیہ مائے

کوئی راہ وچ بیری اے
طیبہ نوں جان والیا، جاگی قسمت تیری اے

☆☆☆

میرا وی پیام آکھیں
راہیا مدینے دیا، نازش دا سلام آکھیں

☆☆☆

کرے فضل خدا سائیں
روضے تے جان والیا، اتھر و میرے لے جائیں

☆☆☆

جو مہنگے اوہ دیندے او
رکھو بھرم آقا، لچپال سدیندے او !

☆☆☆

وَرَفَعْنَا لَكَ

ایمان مدینہ اے
 پچھ لہو عاشقاں نوں، چند جان مدینہ اے

☆☆☆

بدلاں نے چھاں کیتی
 رب دی وی ہاں ہوگئی، جدوں سوہنے نے ہاں کیتی

☆☆☆

کوئی چڑیاں بولدیاں
 تاہنگاں نازش نوں، نت عرب دے ڈھول دیاں

☆☆☆

گل گانی پائی رکھے
 سوہنے دانناں چم کے، اکھیاں تے لائی رکھے

☆☆☆

اک جھولا درزی دا
 خلیہ بنائی رکھے، سرکار دی مرضی دا

☆☆☆

رستہ کٹی نال ٹنگیا کرو
 سوہنے توں سوہنے دا، سدا پیاری ای منگیا کرو

☆☆☆

وَرَفَعْنَا لَكَ

آقا دی مثال نہیں
دنیا تے لکھ سوئے، اپنا کسے دا جمال نہیں

☆☆☆

بس اپنا کرم ہووے
آقا ترے غم دے سوا، مینوں کوئی نہ غم ہووے

☆☆☆

رج ویکھاں ترے درنوں
گٹ گٹ چوریاں پاں، روضے دے کبوترنوں

☆☆☆

مڑ جاواں مدینے نوں
اگھاں نال جا چٹماں، اس شہر نگینے نوں

☆☆☆

کوئی ہتھاں اُتے لیریاں نہیں
عربی ڈھول دیاں، سانوں نت اڈیریاں نہیں

☆☆☆

ایہو تاہنگ کینے دی
رُوح جدوں نکلے مری، جُوہ ہووے مدینے دی

☆☆☆☆☆

وَرَفَعْنَا لَكَ

نعتیہ مرزا

مرے سوہنی کملیٰ والیا! کدی در تے سد بلا
میں حاضر ہوں نون ترسدا کوئی دیو سبب بنا

دن رات میں اٹھدیاں بہندیاں نت منگاں ایہو دُعا
ہووے در دی آقا حاضری نہ ترسیاں نون ترسا

نت کرماں والے جاوندے تیرا روضہ دیکھن جا
تیرے ڈیرے دُور دُراڈڑے کرتوں اسباب عطا

میرے ہو کے ہاواں تھکیاں چلے ہنجوواں دا دریا
میرے ہنجو لیکے جان توں ہن نخرے کرے ہوا

میرا تھدھ بن دردی کوئی نہ، لوے جہڑا سینے لا
جی لگے نہ پاکستان وچ مینوں طیبہ دیو وکھا

تیری چوکھٹ پچماں آن کے مینوں سدے کدی خدا
دساں دلدے دُکھڑے تساں نون لواں ٹھنڈ کلیجے پا

وَرَفَعْنَا لَكَ

اک بدلی اُٹھے مدینوں مینہہ وصل دا دوے وسّا
چُم لوواں سنہری جالیاں جے سد لئو کول ذرا

گل وڈی تے منہ چھوڑا کدی وچ سفنے دے آ
مک جان وچھوڑے عمر دے چاواں نوں چڑھ جائے چا

چن جوڑن والی انگلی کدی ساڈی طرف اُٹھا
تیرے قد میں اتھرو کیر کے لوواں دل دی پیاس بجھا

جھٹھے تیریاں تلیاں لگیاں اوہدا سُرمہ لوواں بنا
چک اکھیاں دیوچ لالواں تیرے در دی خاک شفا

سب روگاں لئی اکسیر اے بس ایہو اک دوا
کدی نازش نوں وی سَد کے تے اپنا شہر وکھا

وَرَفَعْنَا لَكَ

حدوں ودھ درود نبیؐ تے

﴿سی حرفی﴾

سی حرفی

الف اللہ دے ناں توں شروع کر یئے جو رحمان وی اے تے رحیم وی اے
 اول آخر قدوس سلام نالے حکمت والڑا پاک حکیم وی اے
 ظاہر باطن و بیچ او سے دے ہین جلوے اوہ ستار غفور کریم وی اے
 پالنہار جہاناں دا اوہ نازش، ہر اک چیز دا اوہ علیم وی اے

ب بہت اچے اوہ دے ناں سارے اوہنوں مولا، عزیز، جبار کہیئے
 خالق، باری، موصوّر تے نور کہیئے، لچپال کہیئے، بخشہار کہیئے
 پتھر وچ وی رزق پہنچا وندا اے، اوہنوں رب کہیئے، بار بار کہیئے
 سارے شاہاں دا اوس نوں شاہ کہیئے، شہنشاہ کہیئے، تاجدار کہیئے

پ پالدا اوہنوں وی رب سچا، اندر پتھر دے کیرا جو لکھیا اے
 دوڑی آوندی اے رحمت ول اُس دے رُداٹر دا جو اوہ دے ول ڈھکیا اے
 اوہنوں اچا اوہ آپ کر چھڈ دا اے، اوہ دے دُراتے جیہڑا جھکیا اے
 رب دیندا، محبوب پیا وند دا اے، نہ اوہ رُکیا اے نہ ایہہ اُکیا اے

ت تک کے اوہدیاں رحمتاں نوں عقلمند دانا حیران ہو گئے
 گوڑا چکدے سن جیہڑے رُوڑیاں توں اوہنے کیتا تے اوہ سلطان ہو گئے
 اوہنے چاہیا تے تخت اُلٹا چھڈے قیصر کسراے وی اک داستان ہو گئے
 نازش ویکھ کے اوہدیاں قدرتاں نوں لکھاں پڑھ کلمہ مسلمان ہو گئے

وَرَفَعْنَا لَكَ

ث ثابت جے اوہدا کمال کر یے وڈی ساری دلیل دی لوڑ وی نہیں
پتہ پتہ دلیل اُس ذات اُتے من والیاں لئی کوئی تھوڑ وی نہیں
کوئی نہ مثل مماثل مثیل اوہدا، قسم او سے دی اوسدا جوڑ وی نہیں
احد، واحد، اکلا ہے اوہ نازش، اوہدا دعوائے کوئی سکدا توڑ وی نہیں

ج جیکر نہ اک خدا ہندا، چرخہ ایس جہان دا چلدا نہ
کدی سورج وی سفر توں رُک جاندا، کدی چن وی جگہ توں ہلدا نہ
تارے کدی چڑھدے کدی ناں چڑھدے، کوئی رُکھ وی پھلدا پھلدا نہ
جے نہ ہندا سہارا خدا والا، نازش ماڑیاں نوں کوئی جھلدا نہ

بچ چُک کے اگھیاں ویکھتے سہی تارے تارے وچ اوہدا نشان ملدا
قطرے قطرے وچ خالق دا عکس چمکے، ذرے ذرے وچ اوہ رحمان ملدا
بوٹے سارے شنگھارے جس نال قدرت کہکشاواں وچ اوہ سلطان ملدا
شاہ رگاں نالوں نیڑے وسدا اے، جہنوں ملدا اپر نال دھیان ملدا

ح حاجتاں پوریاں کرن والا، سارے گناں دے لئی کار ساز مولا
اوہ حنان، منان، سلطان مولا، چارہ ساز تے محرم راز مولا
اوہ دیان مولا، اوہ سبحان مولا، بے پرواہ تے بے نیاز مولا
تارن والا اوہ ڈبیاں بیڑیاں نوں مہربان تے بندہ نواز مولا

وَرَفَعْنَا لَكَ

خ خودی تکبر شایان او ہنوں، کوئی ہو رہے کرے تے سجدائیں
 اوہ قدیم تے اوہدی صفات ازلی قلم لخذا رہے کاغذ جدا نہیں
 شرق و غرب، شمال و جنوب اوہدے، کیہڑی تھاں ڈنکا اوہدا وجدائیں
 پردہ اوہداوی نازش اوہ کھول دیندا جہڑا دوجیاں دے پردے کجائیں

و دلاں وچ گونجدا نام اوہدا، ذہناں رُوحاں دے اندر اوہ و سدا اے
 بھٹلے بھٹکے پکارن جدناں اوہدا سداھی راہ خود آن کے و سدا اے
 تاج تخت بخشے اوہ بھکاریاں نوں جدوں چاہوے مُڑا پے امی گھسدا اے
 نازش مار دھکے دولت آن وڑدی جدوں پیچ تقدیر دے گسدا اے

ذکر توں اوہدے نہ رُکیں ہرگز سدا رہویں توں اوسدی بندگی وچ
 اوہدی، اوہدے حبیب دی یاد رکھیں عمر لنگھے گی نہیں شرمندگی وچ
 دانش مندا، توں کریا کر شکر اوہدا، چند رول نہ اینویں پیا گندگی وچ
 چہنے زندگی صحت عطا کیتی کھٹ لے اوہدی رضا توں زندگی وچ

ر روک کے ساہ نوں ویکھ تے سہی کئی دیر توں انج گزار سکنا ایں
 جے نہ ملے خوراک تے کنج جویں، پانی باجھ کیہہ کم سنوار سکنا ایں
 اوہدیاں نعمتاں ورتن توں باز رہ کے بازی زندگی والی وی ہار سکنا ایں
 نازش لا کے ٹل کھلیار تے سہی ٹردے ویلے نوں جیکر کھلیار سکنا ایں

و رفعت لایک

ز زندگی اوہدی انمول نعمت اوہدا شکر بجائیے تے حق بندائے
شکر کردیاں اوسدا، وچ سجدے ساری عمر لنگھائیے تے حق بندائے
اوہ تے پنج نمازاں ای منگدا اے ودھ پڑھے پڑھائیے تے حق بندائے
نازش جدوں موڈن پکاردا اے سدھے مسجدنوں آئیے تے حق بندائے

س سانجھ کے رکھے چبھ تائیں مندا بول زبان تھیں بولئیے ناں
مُسکرا کے ملے حضور وانگوں، زہر گلاں دادلاں وچ گھولے ناں
عیاں اپنیاں وٹے دھیان کریے کسے ہو ردے عیب پھرو لے ناں
کریے قدر خدا دیاں نعمتاں دی تچے لعل وچ مٹی دے رولئیے ناں

ش شکر اُس ذات دا کریں ہر دم جہدیاں آندراں، ہڈیاں، ماس ورتیں
بھکھ لگے تے اوہدا اناج کھاویں، تیہہ لگے تے پانی گلاس ورتیں
اوہدے فضل دے نال توں شادوسیں بلوہدی رحمت دی غماں وچ آس ورتیں
اوہدی ہستی دی نازشا فکر کر لے جہدی کملیا ساری توں راس ورتیں

ص صبر توکل رضایتی، ایہو سمجھ لے سب توں ہتھیار اُپے
راضی رہویں توں مالک دے امراتے ہوون زندگی دے کم کار اُپے
اوتھے فرق نہیں کالیاں گوریاں دا تابعدار نہیں وچ دربار اُپے
جدوں نازشا اتھرو ڈوہلدے نہیں ہو جاوندے نہیں گنہگار اُپے

وَرُوْعًا لِّلْحَمْدِ

ض ضعف جد آوے وجود اندر، کریئے یاد جوانی تے کی فیدا
 زور والی تے عمر لنگھا چھڈی ہن بے پی حیرانی تے کی فیدا
 توبہ کیتی تے توبہ دی آس اُتے فیر کیتی نادانی تے کی فیدا
 پہلی عمرے وچ مسجد دے جا کے تے بے نہ سٹی پیشانی تے کی فیدا

ط طوطیاں وانگ بے لایا رٹا، وچ غور نہ کیتا تے کیہ کیتا
 کدی کدی قرآن نوں ویکھ چھڈیا، روز دور نہ کیتا تے کیہ کیتا
 عمل کیتا تے ڈھلیاں ہو ہو کے، بے فی الفور نہ کیتا تے کیہ کیتا
 کعبے جا کے اوہدا طواف نازش وانگ بھور نہ کیتا تے کیہ کیتا

ظ ظلم تے ستم توں باز رہیئے حق ماڑیاں دا کدی کھایئے ناں
 علم والیاں دے رہیئے داس بنکے، سنگ جاہلانداں دے یاری لایئے ناں
 سیک عشق دا گھٹ نہ ہون دیئے، اگ نفرت دی مُول بھڑکایئے ناں
 نازش، جہڑا گستاخ حضور دا اے ویہڑے اوسدے پیر وی پائیئے ناں

ع عشق وکھوندا اے راہ سدھی، رہبر عشق نوں اپنا بنا لیئے
 جتھے عقل تے فکر دی لوڑ ہووے او تھے ایہناں نوں ورت ورتا لیئے
 نبی پاک دا جتھے وی حکم آوے اکھاں میٹ کے سیس نوا لیئے
 نازش اُنج تے سنی اکھو اوندے آں، طابع سنت دی شکل بنا لیئے

وَرَفَعْنَا لَكَ

غ غور کرئیے نالے سوچئے کھاں کتے رحمتاں توں ہو گئے دُور تے نہیں؟
 ودھدی جائے محنت گھٹدی جائے برکت، ساتھوں رینج خدائے غفور تے نہیں؟
 کتئیں سُن کے تے ویکھ کے کاتھیاں نال دلاں اولوں رہ گئے بنور تے نہیں؟
 نازش چھوڑ دیئے بد عملیاں نوں، کسے وجہ توں اسیں مجبور تے نہیں!

ف فخر نہیں مال اولاد اُتے، ایہہ تے ہے از ماش انسان دے لئی
 ایہہ تے اک سنگھار حیات والے، اک زیب ہے ایہہ داستان دے لئی
 شکر کارن ایہہ ساریاں نعمتاں نین، نہیں تے صبر آیا مسلمان دے لئی
 نازش اوہدے توں کرے قربان سب کجھ جہڑا حمت کسے سارے جہان دے لئی

ق قبر پکار دی رہوے تینوں تے تُوں غافل! اوہنوں بھلا دیتا
 ذِکر فکر دی تینوں نہ ہوش کوئی، سوں سوں کے وقت لنگھا دیتا
 تُوں وی جان والا ایں ہتھیں اپنی توں جیکر سئیاں نوں قبر وچ پادیتا
 اج توں نازشا گئے دی فکر کر لے تینوں نال اشارے سمجھا دیتا

ک کون بنسی دردی قبر اندر سوہنے پاک محبوب حبیب ﷺ با بھجھوں
 کیہڑا رو گیاں دے روگ کڈا اے حکمت والڑے اوس طیب با بھجھوں
 کسدے بھل نہلے وچ ہوئے روشن اُس عرفات دے پیدے خطیب با بھجھوں
 نازش نوکری اوسدی لبھدی نہیں چوکھے وڈے تے لپے نصیب با بھجھوں

وَرَوَيْتُكَ

گ گئی حیاتی جے غفلتاں وِچ، ا بے ویلا ای کوئی کم کار کرے
سٹ مار کے مار دے نفس تائیں، رُوح اپنی تائیں بیدار کرے
ساری عمر سونا ایں بچھڈ بسترے نوں، راضی جاگ کے پروردگار کرے
مارکیٹ حیاتی دی کھلی ہوئی اے نازش اُٹھکے ونج بیوپار کرے

ل لٹ لے پیار اوہدے پیاریاں دا، اوہدے منکراں نال وِری پائی رکھیں
راہ جھوٹھ فریب دی چھڈ کے تے سچے لوکاں نوں میت بنائی رکھیں
اوہدے فضل دی بھچیا رہویں منگدا اوہدے کرم والی آس لائی رکھیں
ذکر پیارے محبوب دا کرن خاطر نازش پیار تھیں محفل سجائی رکھیں

م میم محمد توں جاواں صدقے جیہڑی حمد دے اُتے ٹکائی رت نے
قلم اوس دی شان نوں کیویں لکھے جہدے واسطے خلقت بنائی رت نے
نال تاریاں بھر کے اسمان سوہنا سورج چن دی ہتی جگائی رت نے
نازش سبزے تھیں ڈھک کے زمین ساری وِچ پھللاں دے خوشبور چائی رت نے

ن نوکری اوس محبوب والی شہنشاہی توں ودھکے ہے شان دیوچ
لازم پکڑ اطاعت حضور والی، کتے ہوویں نہ ٹولے شیطان دیوچ
لگیا تیری حیاتی لئی نور چانن میرے آقا دے ہراک فرمان دیوچ
نازش سوہنے محبوب دی شان اندر آیت آیت پئی بولے قرآن دیوچ

وَرَفَعْنَا لَكَ

و وکھرا رہویں نہ نبیؐ نالوں قبر حشروچ راحت جے چاہونا ایں
سارے حکم سرکار دے یاد رکھیں جہناں باہجھ نہ کسے کم آونا ایں
اوہو سو ہریاں گھریں آرام پاسن جہناں کت کے دا ج بناونا ایں
نازش حکم عدولی سرکار والی جہناں کیتی اوہناں پچھوں تاونا ایں

ہ ہور کی دساں رموز تینوں، سمجھدار ایں توں، بیوقوف تے نہیں
علم عام ہوا دے وانگ اجکل، ہوشیار ایں توں، بیوقوف تے نہیں
کیہڑے مسلے دی تینوں پچھان بھلی جان ہاں ایں توں بیوقوف تے نہیں
نازش جاہل نہ بن، علماں والیاں دا گوہڑا یاں ایں توں بیوقوف تے نہیں

کی یاریاں لایے تے ویکھ لیئے، بھٹری مجلس ایمان نوں کھوہ لیندی
لشکی پوشکی تے سچی ہوئی بڑی محفل بھولے بھالے انسان نوں موہ لیندی
نال بھار گناہاں وجود بیڑی اپنے آپ نوں آپ ڈبو لیندی
موقعہ توبہ دا ہتھوں نہ جائے نازش روندی اگھ گناہواں نوں دھولیندی

کے یار ایں میرا تے من میری، میرے شعر پڑھ رت دا واسطہ ای
کر علم تے عمل تے پار ہو جا، تینوں علم تے ادب دا واسطہ ای
رکھیں ول مسبب نگاہ اپنی تینوں ظاہری سبب دا واسطہ ای
نازش نسبت تے نسب نہ ڈوب بیٹھیں تینوں نسبت تے نسب دا واسطہ ای

وَرَفَعْنَا لَكَ

حمد و نعت

دل موم وانگر نرم ہووے، اکھ عقیدتاں دے پانی نال نہاتی دھوتی نظر آئے، احساس دے بنیرے تے شعراں دی ویل پھلن پر آئی ہووے، تاں کدھرے دماغ چوں نعتاں دے سوے پھلدے نیں۔ نعتاں دے چوئے پڑ انیاں روایتاں، موجود زمانے دیاں ضرورتاں تے اون آ لے عہد دے امکانات دیاں معدنیات نوں رچاوسا کے ”بمنزل واثر“ دی صورت وچ روح دی صحت تے تندرستی دے ضامن ہندے نیں۔

میں نعت دا خادم آں تے چا کری لئی صحت بہتی ضروری ہندی اے۔ ایسے لئی میں نعتاں دیاں چوٹیاں دا بہتا چاہن وند آں۔ اُردو پنجابی نعت دیاں پہاڑیاں میریاں نگاہواں وچ نیں تے اوہناں وچوں ہمد اپانی میری زندگی دا ضامن اے۔ مینوں محبت دی اک ”کے ٹو“ اجیہی وی لہھی اے جہدے پانی نے مینوں زندگی دے نال نال صحت تندرستی وچ وی نہال رکھیا اے۔ ایہہ پہاڑی کاموکی دے وچ ائے تے ایہتھوں نکلیا پانی اپنے اندر لفظاں دی چون خیال دی ریشائی، مطالعے دی ڈونگھیاکی تے پیکش دا اجیہا نو یکلپن رکھدا اے جنھے مینوں اسیر کر لیا اے۔ پہاڑاں وچوں نکلے سخن سوے ”پی آر“ تے ”انجمن ہائے سٹائش باہمی“ دیاں رکاوٹاں نوں ہٹا کے لوکائی تیکر اپنیاں چنگیاں اپڑا لیدے نیں۔ مصلحتاں تے منافقتاں دیاں ہنیریاں وچ ”حدوں ودھ درود نبی“ تے ”پیش کرن والے“ عظمت دی مشال نیں تے ایہ حق وچ نوں قبول کرن والیاں نوں نظریں آ جاندے نیں۔

محمد حنیف نازش قادری نوں حضور پاک ﷺ نے اپنی جو محبت عطا کیتی اے، نعت کسین دا جوں تے شاعری دا چتاں سہین بخشیا اے، اُردو پنجابی دوآں زباناں وچ اوہناں خوبیاں دا رہند کھو ہندای مینوں مل جائے تے میں وڈا شاعر بن جاواں۔

راجا رشید محمود

چیمبرمین سید جہور نعت کونسل / مدیر ماہنامہ ”نعت کسین“